

ရွှေပဒေသာစာပေ

မယ်ခိုင်

အချစ်
လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ကံ ဩ မှ ခု နေ့ ရဲ့

မယ်ခိုင်

BURMESE
CLASSIC

.COM

ကံကြမ္မာနေ့စွဲ

BURMESE
CLASSIC
COM

အတိတ်ဆိုတာ ဘဝရဲ့မှတ်တိုင်တဲ့လား....

ပစ္စုပ္ပန်ကတော့ လုပ်ဆဲယခုနို့

မနက်ဖြန်ဆိုတာကို ကြိုမသိတဲ့အခါ

အချစ်က....

တစ်ခါတစ်ရံ ငှက်ဂဠုန်အသွင်

တစ်ခါတစ်ရံ နတ်နဂါးအဆင်း

တစ်ခါတစ်ရံ ပျောင်းနွဲ့လှပ နတ်ကိန္နရီပမာ

မှောင်ခဲတစ်ခါ

ပြာခဲတစ်မျိုး

ညိုခဲတစ်လိနဲ့

အမျိုးမျိုးကိုယ်၍နေလေတော့သည်....

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁)

ငုဝါနှင့် ပန်းပိတောက်တို့ အပြိုင်လှကြသော တန်ခူးလေ
တဖြူးဖြူးတိုက်ခတ်နေသည့်အချိန်အခါဖြစ်ပါသည်။

ပြင်ပမှ သင်္ကြန်မောင်တို့မယ်တို့ရဲ့ အော်ဟစ်မြူးတူးသံ
တွေနှင့် စက္ကန့်မလုပ် ရွှေ့လျားနေသောနံရံမှ နာရီလက်တံတချုပ်
ချုပ်တို့နှင့် နီးနှောလှယ်သွားတော့ ပြိုင်ဆိုင်တဲ့တေးဂီတသံတစ်
ခုဟု ဆိုရပေမယ့် ထိုဂီတသံတွင် ယစ်မှူးမနေနိုင်လောက်အောင်
နာကျင်မှုဝေဒနာကို မချီမဆန့်ခံစားနေရသူကတော့ ဒေါ်ယမုံနာ
ဖြစ်ပါ၏။

“အား... အီး... အား... အမေရေ... ကယ်ပါဦး။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အား...

မချီမဆန့်အော်သံကြီးက ပတ်ဝန်းကျင်သို့ ပျံ့လွင့်လာသဖြင့် ကြားနာရသူမှာလည်း မသက်မသာခံစားကြရပါသည်။

“အား... လုပ်ပါဦး... အား”

ဒုတိယအကြိမ် ထွက်ပေါ်လာစဉ်မှာတော့ အခန်းဝတွင် ထိုင်လိုက်ထလိုက်ဖြစ်နေသော ဦးနိုင်မောင်မှာ အခန်းထဲသို့ပဲ ပြေးဝင်ရမလို၊ လောကမှာရှိသမျှသောနတ်အပေါင်းတို့ကို တိုင်တည်ပြီး ထိုင်ရှိခိုးရတော့မလိုပင် ရောက်တတ်ရာရာဖြစ်သွားရပါ၏။

“အား... နာတယ်၊ အမေ့... ကယ်ပါဦး... အား”

မချီမဆန့်အော်သံက ထပ်မံထွက်ပေါ်လာပြန်တော့ ဦးနိုင်မောင်မှာ အခန်းကို ကန့်လန့်ကာချထားသော အစိမ်းနုရောင်ပိတ်ကို မြှောက်ကာပင့်ကာနှင့် အခန်းဝ၌ ဝင်ချည်ထွက်ချည်ဖြစ်နေစဉ်တွင် မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် အနီရောင်လုံချည်ဝတ်နာရီက ထွက်လာကာ...

“ရှင်ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

ဟု လေသံမာမာနှင့်ဆိုတော့ ဦးနိုင်မောင်မှာ မျက်နှာငယ်လေးနှင့်ပင်...

“ဟို... ဆရာမ၊ ကျွန်တော့်မိန်းမမွေး...”

“အမယ်လေး... အချိန်တန်ခင် ထွက်လာမှာပေါ့ရှင်။ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“ဒါပေမဲ့ သူ့အော်နေတယ်”

“ရှင်မိန်းမတစ်ယောက်တည်း အော်နေတာမဟုတ်ဘူး၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့မိန်းမတိုင်းလည်းမှန်သမျှ အော်ကြရတာပဲ။ ရှင်တို့က ပိုကိုပိုလွန်းပါတယ်”

ဟု အပျိုကြီးပီပီဆိုတော့ ဦးနိုင်မောင်မှာ ခေါင်းလေးငုံ့ပြီးမှပင် စိုးရိမ်မကင်း ငြိမ်သက်နေဖြစ်ပါသည်။ နှုတ်ကြမ်းသော နာရီကို ရင်ထဲက သိပ်မကြည်လင်လှပေမယ့် ယမုံနာကို စိတ်ပူမိသည်ကတော့ ဘယ်မိလိမ့်မလဲ။

နာကျင်မှုတွေကြောင့် အော်ဟစ်နေသောမိန်းမဖြစ်သူကို စိတ်ပူရတာနှင့်ပင် သူ့ခမျာ ထိုင်လိုက်ထလိုက်နှင့် ရောက်တတ်ရာရာဖြစ်ပြီး နဖူးမှဖောခွေးများကလည်း တဒီးဒီးစီးကျနေခဲ့ရပါသည်။ သားဖွားခန်းထဲသို့ ခေါင်းပြုကြည့်လိုက်၊ အခန်းဝမှ ကန့်လန့်ချထားသောခုံတန်းရှည်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်နှင့် စိတ်နှင့်ကိုယ် မကပ်ဖြစ်နေရာမှ နောင်တရချင်ချင်ဖြစ်လာရပါသည်။

ချစ်ဇနီးချော ယမုံနာက အခုလောက်ထိကြီး နာကျင်

မယ်မှန်းသိခဲ့ရင် ရင်သွေးဆိုတာမျိုးကို အစောကတည်းက သူ
မယူခဲ့ပါဘူးဟု နောင်တတရားတို့နှင့် နဖူးကြောတွန့်အောင် စဉ်း
စားနေမိပြန်စဉ် မွေးခန်းထဲမှ အနီဝတ်နွှပ်တစ်ယောက်က ပြေး
ထွက်လာပြန်ပါသည်။ သူက ထိုနွှပ်ရှေ့ ပိတ်ရပ်ကာ...

“ဆရာမ မွေးပြီလားဗျ”

သူက မေးလိုက်ပေမယ့် ထိုနွှပ်က သူ့အမေးကို ဘာမှ
ပြန်မပြောသည့်အပြင် သူ့ကိုပါ တွန်းဖယ်ပြီး ပြေးထွက်သွားသည်
တွင် စိုးရိမ်မှုဒီဂရီတွေက မြင့်တက်လာခဲ့ရပါသည်။

ဒုက္ခပဲ၊ သူသိပ်ချစ်သောယမုံနာသာ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ဒီ
လောကကြီးမှာ သူဘယ်လိုဆက်ပြီး အသက်ရှင်ရပ်တည်သွားရ
မှာလဲ။ စွယ်တော်ရွက်ပမာ နှစ်လွှာပေါင်းမှ တစ်ရွက်ဖြစ်ရသည့်
ဒီအိမ်ထောင်ရေးက ယမုံနာမရှိတော့ပါက ဘယ်လိုဆက်လက်
ရပ်တည်ရမှာတဲ့လဲ။ နှလုံးသားမရှိတဲ့နေရာ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘယ်
လောက်ကြာကြာ သင့်တင့်အောင် နေထိုင်နိုင်မှာတဲ့လဲ။ အချစ်
မရှိဘဲနေရာ ဒီလောကထဲမှာ ဘယ်လောက်ကြာကြာ သင့်တင့်
အောင် နေထိုင်နိုင်မှာတဲ့လဲဟု သူ့ကိုယ်သူ မေးမိစဉ်မှာတော့
သူ့ရင်ထဲမှာ ခြောက်ခြားသွားရပါသည်။ ထိုခြောက်ခြားမှုနှင့်အတူ
ယမုံနာက သူ့ဘဝမှာ သိပ်ကိုအရေးကြီးပါတယ်ဆိုတာ သူသိ

လိုက်ရပါသည်။

‘ယမုံနာ... အားတင်းထားပါ။ မင်းတစ်ခုခုဖြစ်လို့ မရ
ဘူးနော်။ ကိုယ်တို့ကလေးနဲ့ သာယာပြည့်စုံတဲ့မိသားစုဘဝ တည်
ဆောက်ဦးမှာမို့ မင်းဘာမှဖြစ်လို့မရဘူးနော်’ ဟု ရင်ထဲက ချိတ်
ဆက်ပြီး ပြောဆိုနေမိပါသည်။

မကြာခင်မှာပင် ပြေးထွက်သွားသော အနီဝတ်နွှပ်လေး
က ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့ပြန်ပါသည်။ သို့သော် ဒီတစ်ချိန်မှာ
တော့ နဖူးပြောင်ပြောင်နှင့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ပါ ပါလာခဲ့ပါ၏။

သူထိုင်နေရာမှ ထရပ်မိပြန်ပါသည်။ သူ့ရဲ့လူကံခတ်
မှုပညာအရ ထိုလူသည် ဆရာဝန်ဆိုတာ အတတ်သိနေသော
ကြောင့်ပါ။

“ဆရာ၊ စိုးရိမ်ရသလားဆရာ”

ဟု ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို ဆီးမေးလိုက်ရာ ထိုလူကတော့ သူ
ကို တည့်တည့်လေးနက်စွာ ပြန်ကြည့်ပြီး...

“အရမ်းလည်း စိတ်မပူပါနဲ့။ လူနာကိုမမွေးပေးသေးခင်
လူနာရှင်ကို စိတ်ငြိမ်ဆေးတိုက်ရတော့မယ်နဲ့တူတယ်”

ဟု ဆရာဝန်က နောက်ပြောင်ပေမယ့် ထိုဟာသကို
သူမပြုံးဖြစ်ပါချေ။ မွေးခန်းထဲ ဆရာဝန် ပြန်ဝင်သွားချိန်ထိ သူ

က လည်ပင်းရှည်ရှည်နှင့် ချောင်းမြောင်းကြည့်မိပါသေးသည်။

ပြင်ပမှ ရေပက်ခံကားတွေရဲ့အပြိုင်ဟစ်သံကို နားက ကြားနေရပေမယ့် သူ့နှလုံးသားထဲ ပျော်ရွှင်ခြင်းတို့က ကူးစက် မလာခဲ့ပါချေ။ သူ့အာရုံထဲတွင် နာကျင်စွာအော်ဟစ်နေရှာသည့် ယမုံနာရဲ့မျက်နှာကိုသာ မြင်ယောင်နေမိပါသည်။

ဆရာဝန်မဟုတ်တဲ့သူက မွေးခန်းထဲလည်း ဝင်မရသည် မို့ မွေးခန်းရှေ့ခုံရှည်လေးတွင်သာ ထိုင်ထအကြိမ်တစ်သောင်း မက လုပ်နေမိပါ၏။ ဆရာမက ဒဏ်ပေးတာမဟုတ်ပေမယ့် မိမိ ကိုယ်မိမိ အပြစ်ပေးနေတယ်ဆိုတာ ဦးနှိုင်းမောင်မှ သိပါလေစ။

“ရှင့်မိန်းမ မွေးပြီ”

ဟုဆိုကာ ခန်းစီးစလေးပင့်ကာ မျက်နှာတစ်ခုလေး ဖေါ် လာပြီး ဆိုသဖြင့် သူ့မှာ အတိုင်းမသိ ဝမ်းမြောက်သွားမိပါသည်။

“ဘာလေးလဲ ဆရာမ၊ အဲ... ကျွန်တော့်မိန်းမ နေ ကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းပါတော် ကောင်းပါ၊ လောလောဆယ်တော့ မောပြီး မိုန်းနေလေရဲ့။ မောပေမပေါ့၊ နှစ်ယောက်ဆိုတဲ့အားက နည်းသလား”

“နှစ်ယောက်!”

“အမ၊ လေးတွေချည်း တော်ရေ၊ ရှင်တော့ ကံကောင်း တာပဲ”

သူ ဝမ်းသာသွားရပါသည်။ ချွက်ချင်းလက်ဝင်းဆိုသလို အခန်းထဲပြေးဝင်ပြီး ယမုံနာလက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ကာ အား ပေးလိုက်ချင်ပေမယ့် အပိုတွေလုပ်တယ်ဟု အပြောခံရဦးမည်စိုး တာကြောင့် အခန်းဝတွင်သာ ဗျိုင်းမကြီး ငါးမျှော်နေသလို လည် တဆန့်ဆန့်နှင့် ငုံ့လိုက်ထောင်လိုက်ဖြစ်နေရပါသည်။

ထိုစဉ် အခန်းထဲမှ ဆရာဝန်ကြီးက ထွက်လာပြီး သူ့ ကို ပြုံးပြီးကြည့်သွားပါသည်။ ထိုအခါမှာတော့ သူက ဆရာကြီး ကို ပြုံးပြဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ပျော်နေလို့ ဒါမှမဟုတ် ကျေးဇူးတင်လိုလားဆိုတာ မသိ ပေမယ့် သူ့နှုတ်ခမ်းကြီးမှာ စေ့လို့မရလောက်အောင်ပင် ဖြစ်နေ ရပါသည်။

လောကကြီးကိုလည်း ကျေးဇူးတင်နေမိပါသည်။

အခုတော့ နွေတေးသံတွေကလည်း သူ့အတွက် လှပ နေသလို ရွှေရောင်ဝင်းနေသော ပန်းပိတောက်တို့ကလည်း လှပ နေခဲ့ပြီလေ။ ပန်းပိတောက်နှင့်အတူ ယှဉ်ပြိုင်ကာ လှနေကြသော ငှက်လေးရဲ့အလှကိုလည်း သူ့သိမြင်ခံစားလာရပါပြီ။

၁၄ ◻ မယ်နိုင်

အခုတော့ သူ့ကမ္ဘာကြီးက လှပသွားခဲ့ပြီလေ။

ဦးနှိုင်းမောင်ရဲ့ကမ္ဘာကြီးဟာ လိုအပ်မှုတို့မရှိ၊ ပြီးပြည့်

စုံလို့ပေါ့။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၂)

“နေကောင်းရဲ့လား ယမုံ”

ဟု ဆေးလုံးဖြူနှစ်လုံးကို ကမ်းပေးပြီး ရေတစ်ခွက်ကို
ငဲ့ကာ ပေးလျှင် ဒေါ်ယမုံနာက လှပသောမျက်နှာလေးနှင့်လိုက်
ဖက်စွာ ပြုံးလာခဲ့ပါသည်။

“သူများတွေမြင်ရင် မျက်စိနောက်နေပါဦးမယ် ဆရာ
ကြီးရယ်။ ကြည့်လည်းလုပ်ပါ။ ကလေးတွေပဲ ရက်တစ်ရာပြည့်
တော့မယ်”

“နောက်ပလေ့စေ ယမုံရယ်၊ မတတ်နိုင်ဘူး။ သားဦး
ကို နှစ်ယောက်ဆင့်မွေးခဲ့တဲ့ယမုံကို သနားတာပဲသိတော့တယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ငိုက်နာနေတုန်းကတော့ ကလေးကိုမမွေးချင်တော့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ အခု ယမုံ သိပ်ကိုပျော်နေပြီ။ နောက်တစ်ယောက် ထပ်ယူဦးမယ်”

“ဘာလို့လဲ ယမုံရယ်၊ ယမုံ ဒုက္ခခံနေရတာကို ကိုယ် မကြည့်နိုင်တော့ဘူး”

“ဪ၊ ကိုရယ်၊ သားရဲ့မိခင်မှ သင်္ကန်းရွက်ရမယ်။ ဖခင်မှ သပိတ်လွယ်ရမယ်လေ။ အပါယ်တံခါးပိတ်တယ်လေ။ အစ်ကို မသိဘူးလား။ မေမေ သင်္ကန်းရွက်လို့ရယ်၊ ဖေဖေ သပိတ်လွယ်ဆိုတဲ့သီချင်းတောင် ရှိသေးတယ်လေ။ မိန်းမမြတ်မှန်ရင် သားကိုမွေးရတယ်တဲ့၊ သားမမွေးသည့်တိုင် ကလေးသုံးယောက်တော့ မွေးရတယ်တဲ့။ သားတို့အမေက မိန်းမမြို့နဲ့ ကြမ်းတစ်ပြေးတည်းတောင် မတန်တော့ဘူးတဲ့အစ်ကိုရယ်”

“ဒါတော့ဒါပေါ့၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ကိုယ်သာ မွေးလိုက်ချင်ပါတယ် ယမုံရယ်”

“ဟင်! အစ်ကိုက ယောက်ျားကြီးလေ၊ ဟင်းဟင်း...”

“ယမုံကို သနားလို့ပါ။ ယမုံကို မနာစေချင်ဘူး”

“မိခင်လေ အစ်ကိုရယ်၊ မမွေးခင်သာ နာတာ၊ မွေးပြီးရင် ပျော်ဖို့ပဲရှိတော့တာ။ ကဲ၊ ခုပဲကြည့်၊ ယမုံတို့အိမ်မှာ ကလေး

ငိုသံတွေနဲ့ ဘယ်လောက်သာယာလိုက်သလဲ။ အဲ... ယမုံတာဝန်တော့ ကျေပါတယ်နော်။ အစ်ကိုတာဝန်ပဲ ရှိတော့တယ်”

“အစ်ကိုတာဝန်!”

“အင်းလေ၊ မိခင်တွေက ကိုးလလွယ် ဆယ်လဖွားပြီးရင် ပညတ်ဖို့က ဖခင်တာဝန်လေ”

“ဪ၊ ဒါလား၊ မွေးပြီးပေါ့ ရှင်မရေ”

“ဟင်! ဟုတ်လား၊ ပြောပါဦး”

“သေသေချာချာတွေးကြည့်ရင် ကိုယ်တို့ရဲ့ဆုံစည်းမှုက သင်္ကြန်နဲ့စခဲ့တာပဲ”

“ဟုတ်တယ်နော်၊ ရေကစားရင်း ကိုနဲ့တွေ့ခဲ့တာ”

“ခု သမီးတို့ကိုလည်း သင်္ကြန်အကျနေမှာပဲ မွေးပြန်ရော”

“ဟုတ်ပါနော်၊ နာနေတာနဲ့ပဲ ယမုံ သတိမထားမိဘူး”

“ယမုံ မသိလို့ သမီးတို့မွေးတဲ့အချိန်က သင်္ကြန်သီချင်းတွေ မြူးကြနေတာပဲ။ ဆေးရုံဝင်းထဲမှာ ပိတောက်နဲ့ငုဝါတွေက လည်း အပြိုင်လှနေကြတာ။ ဒါကြောင့် ပိတောက်တွေ ငုဝါတွေနဲ့ အင်အားပြိုင်နေတဲ့ တို့သမီးတွေကိုလည်း ပိတောက်ခြွေနဲ့ ငုဝါကြွေလို့ နာမည်ပေးလိုက်မယ်။ သမီးတွေရဲ့ဘဝထဲမှာ အမှတ်

၁၈ ◻ မယ်နိုင်

တရသကြန်ကိုပါ နှစ်မြှုပ်ထားတဲ့သဘောပေါ့။ သကြန်ရဲ့အလှက
ငုဝါနဲ့ပိတောက်လေ”

“ပိတောက်ခြွေနဲ့ ငုဝါကြွေ... သိပ်လှတာပဲ။ အစ်ကို
သိပ်တော်တယ်။ သမီးကြီးကို ပိတောက်ခြွေလို့ နာမည်ပေးပြီး
သမီးငယ်ကို ငုဝါကြွေလို့ခေါ်ကြမယ်လေ”

“ဒါပေါ့ ယမုံရဲ့”

ဟုဆိုကာ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ သစ်သားပုခက်ကြီးထဲမှ တူ
ယှဉ်တွဲကာ အိပ်ပျော်နေကြသော ကလေးနှစ်ယောက်ကို ပြီးပြီး
ကြည့်လိုက်ကြပါသည်။

“သမီးတွေက သုံးမိနစ်ခြားသာ မွေးတာ၊ ကိုယ်လုံးက
မကွာဘူးနော် အစ်ကို။ အတူတူလေး ကြီးလာကြရင်တော့ ချစ်
စရာလေး နေမှာ။ သူများအမြွှာတွေမှာ တစ်ယောက်ဝိုရင် ကျန်
တစ်ယောက်က ငိုတယ်တဲ့။ ယမုံတို့သမီးတွေကတော့ ထူးဆန်း
တယ်နော် အစ်ကို။ သမီးကြီးက အော်နေလည်း သမီးငယ်က
အိပ်ချင်အိပ်ပျော်နေတာ”

“အဲဒီတော့ ယမုံစိတ်သက်သာတာပေါ့။ သမီးတွေက
ကိုယ့်လိုပဲ လိမ္မာကြတယ်နဲ့တူတယ်”

“အံ့မယ်၊ ကိုရွှေလိပ်ကြီးက”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကံကြမ္မာနေ့စွဲ ◻ ၁၉

ဟု မျက်စောင်းလေးရွယ်လိုက်တော့ ဦးနိုင်မောင်မှာ
ကမ္ဘာအပျော်ဆုံးလူတစ်ယောက်ပမာ မျက်လုံးမဖွင့်နိုင်အောင်ပင်
ပြုံးနေမိပါသည်။

ရှေးရှူးမှူးချစ်ရသည့် သားဦးအမြွှာလေးကို နှစ်ယောက်
သားမှာ ကြည့်ပြီး ပီတိဖြစ်နေရပါသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့စိတ်
ကူးထဲတွင် ခုချိန်မှာတော့ အလှဆုံးကမ္ဘာတစ်ခု ဖြစ်တည်နေပေ
လိမ့်မည်။ သူတို့ရဲ့လှပတဲ့ကမ္ဘာမှာ သာယာဖွယ် စိတ်ကူးအိပ်မက်
တွေ တပုံတပင်ကြီးနှင့်ပေါ့။

“ကဲ၊ အစ်ကိုရေ၊ နာမည်ပေးတာတော့ ဟုတ်နေပါပြီ။
သမီးတို့ရဲ့ ရက်တစ်ရာပြည့်ရော လုပ်ဖြစ်ဦးမှာလား”

“လုပ်ရမှာပေါ့ ယမုံရယ်၊ ကလေးဘဝကို အမှတ်တရ
ပွဲနဲ့ အသိအမှတ်ပြုသင့်တယ်လေ။ ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုတော့ ထူးမြတ်
သွားအောင် ဘုန်းကြီးဆွမ်းကပ်ပြီး အသိအမှတ်ပြုရအောင်လေ။
သမီးတွေရဲ့ဘဝ လှတာပေါ့”

“မိုးလေက လှုပ်ရှားလာပြီဆိုတော့ ဘာကျွေးရရင်
ကောင်းမလဲ”

“ဆွမ်းလည်းဖြစ်သွားအောင်၊ ပွဲလည်း လှသွားအောင်
ကြက်ဆီထမင်းကျွေးရင် ကောင်းမယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

၂၀ ◻ မယ်ခိုင်

“ဧည့်သည်တွေအများကြီးဖိတ်ကျွေးရင် ကောင်းမယ် အစ်ကို”

“ဒါပေါ့၊ ကိုယ်တို့ရဲ့ချစ်စရာသမီးလေးတွေကို လူတွေ သိအောင် ကြွားကြတာပေါ့”

“အုတ်...အုတ်”

ထိုစဉ် ကလေးငယ်သံ ထွက်ပေါ်လာ၍ နှစ်ယောက်သား မှာ ကလေးငယ်ကိုဝုံကြည့်လိုက်ကြပါသည်။

“အံ့မယ်... ဒီတစ်ခါတော့ ငှက်ကြွေးလေးတော့”

“ရှုပေါက်ထားနဲ့တူတယ်”

“သမီးငယ်က သမီးကြီးနဲ့အကောင်အထည်မတူဘူး။ ရှုပေါက် ထားရင် အော်တော့တာပဲ။ ရေချိုးရင် လုံးဝမငိုဘူး။ သမီးကြီး ကတော့ ရေချိုးရင် ငိုပြီး ရှုပေါက်ထားရင် မငိုဘူး”

“ဒီလိုမတူတဲ့ အမြွှာလေးနှစ်ယောက် ကြီးလာမှာကို တော့ စိတ်ဝင်စားစရာပဲ ယခုရေ”

ဟု ဦးနှိုင်းမောင်က ပြောတော့ ဒေါ်ယခုနာရဲ့မျက်နှာ မှာ ပွင့်လန်းဝေဆာ၍ နေခဲ့ပါသည်။ ဒီလိုလုပ်တဲ့ကမ္ဘာထဲမှာရော အမြဲတမ်း ပျော်ရွှင်မှုတွေနှင့်လား။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၃)

“ယခုရေ၊ ကိုယ်သွားတော့မယ်”

ဟု ဦးနှိုင်းမောင်က ဖိနပ်စင်မှဖိနပ်တစ်ရံကို ဆွဲယူကာ လှမ်းပြောတော့ ကလေးငယ်ကိုပွေ့ချီထားသော ဒေါ်ယခုနာက ကလေးကိုနှိုးနှိုးတိုက်ရင်း...

“ကို၊ ဒီနေ့လစာထုတ်ရက် မဟုတ်လား”

ဟု လှမ်းနောက်လျှင် ဦးနှိုင်းမောင်က ပြုံးပြီးပြီးလေး လုပ်ကာ...

“ကုတင်ပေါ် တင်ထားခဲ့တယ်၊ အိမ်သားနှစ်ယောက် တိုးလာတဲ့အတွက် အသုံးစရိတ်ကို ပိုပေးထားတယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

၂၂ □ မယ်ခိုင်

“ကို၊ ဘဏ်အကောင့်ထဲ ငွေထည့်ဖြစ်သေးလား”

“အင်း၊ ထည့်ဖြစ်တယ်၊ ပိုစုရတော့မယ်လေ။ သင်္ကြန်မယ်လေးတွေအတွက် သီးသန့်အကောင့် ဖွင့်ထားတယ်”

“ဟင်! ဘယ်တုန်းက လုပ်လိုက်တာလဲ၊ ယမုံလည်း မသိရပါလား”

“အခုသိရပြီမဟုတ်လား၊ ဒီလိုပဲပေါ့ကွာ၊ အဖေဖြစ်လာပြီဆိုတော့ တာဝန်တစ်ခုရှိလာပြီလေ။ လူက ဘယ်လိုနေရမယ် ဘယ်အချိန်သေရမယ်ဆိုတာ နဖူးမှာ စာကပ်ထားတာမှမဟုတ်တာ။ သမီးတွေဆိုတော့ တစ်ခါတည်း အမွေခွဲပြီးသားဖြစ်တာပေါ့”

“အမယ်လေးတော်၊ အကွက်စေ့ပါ။ သမီးတွေက ခုမှ လသားရှိသေး”

“ဒါက အငယ်လေးလား အကြီးလေးလားဟေ့”

“အကြီးလေး ကိုရေ... အကြီးလေး၊ အငယ်လေးက မာတော့ ကြမ်းပြင်မှာ ဒီအတိုင်းပစ်ထားလည်း နေတာပဲ”

“အင်း... ငါ့မိန်းမလည်း ပင်ပန်းနေပြီ၊ ကလေးထိန်းတစ်ယောက်လောက်တော့ ရှာပေးရဦးမယ်”

“တော်ပါပြီ ကိုရယ်။ ကိုယ့်ကလေးတွေပဲ၊ ဝေယျာဝစ္စ

ရွှေပဒေသာစာပေ

မလုပ်နိုင်စရာမရှိပါဘူး။ ယမုံက ပျော်တောင်နေသေး။ အကြီးက ငိုလိုက် အငယ်က ငိုလိုက်၊ ကလေးတွေအိပ်ရင် အဝတ်လေး ပြေးလျှော်လိုက်၊ နို့ဘူးလေးဖျော်လိုက်၊ ချက်ပြုတ်လိုက်နဲ့ ကျန်းမာရေးကိုကောင်းလို့ပဲ”

“ယမုံရယ်၊ ပင်ပန်းလိုက်တာ”

‘ယမုံက ဒီလိုပဲ ဖြစ်ချင်တာလေ။ မိခင်မှန်ရင် ကိုယ့်သားသမီးကို ကိုယ့်လက်နဲ့ ကြီးပြင်းစေရမယ်။ ယမုံက နိုင်ငံပိုင် ဂေရာဇ်ရဲ့မိဖုရားမှမဟုတ်တာဘဲ။ ဟိတ်တွေဟန်တွေ မလိုပါဘူး။ ငုဝါကြွေရဲ့ ပိတောက်ခြွေတို့ရဲ့မိခင်ပဲ၊ ယမုံက မိခင်ကောင်း ဇနီးကောင်း အိမ်ရှင်မကောင်းဖြစ်နေရတယ်ဆိုရင်ပဲ ပျော်နေပါပြီ”

ဟု ကြည်လင်ရွှင်ပြစွာ ပြောနေသော ဇနီးသည်ကို ဦးနိုင်းမောင်မှာ ပြုံးပြုံးကြီးငေးကြည့်ပြီး...

“ဒီလောကထဲက ယောက်ျားတွေထဲမှာ ကိုယ်က ကံအကောင်းဆုံးယောက်ျားပဲ”

“ဟင်... ဘာလို့လဲ”

“ဒီလိုမိန်းမကို ရထားမှတော့ ကိုယ့်အတွက် ဘာလိုတော့လို့လဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဟင်း... အချင်းချင်း ကပ်မြှောက်နေပြန်ပြီ။ ကဲ၊ ဆရာကြီးရေ၊ သွားတော့။ ရုံးချိန်နောက်ကျနေလိမ့်မယ်။ အဲဒါနဲ့ ကို ပြန်ရင် နို့မှုန့်ဘူး ဝယ်ခွဲဦးနော်၊ ကုန်တော့မှာ”

“ဒါပဲလား၊ ဘာလိုသေးလဲ”

“ဟင်း... ယမုံလည်း နို့ရည်ပေါရင် ဒါတွေချွေတာလို့ ရတယ်”

“အမယ်လေး ယမုံရယ်၊ ဒါက တွေးစရာလား”

“ငွေကုန်တာတော်တော်ရယ် ကိုရေ၊ သမီးတွေကြီးရင် ကျန်းမာရေးညံ့မှာကို စိုးရိမ်နေတာ။ မိခင်နို့လောက် ကောင်းတဲ့ အရာ ကလေးတွေအဖို့ ဘာအာဟာရမှမရှိဘူးလေ။ ကဲပါ၊ သွားတော့”

“ယမုံ တစ်ခုခုမေ့နေပြီထင်တယ်”

ဟုဆိုကာ ဦးနိုင်မောင်က မျက်နှာကိုမော့ပြီး မျက်လုံး ပိတ်ထားတော့ ဒေါ်ယမုံနာက မျက်စောင်းကြီး ရွယ်လိုက်ပြီး...

“အဲဒီအကျင့်ကိုဖျောက်တော့ ဆရာကြီးရေ၊ ကလေးအဖေပဲ ဖြစ်နေပြီ၊ ကလေးတွေမြင်ရင် မကောင်းဘူး”

“ငယ်ကြသေးတာပဲ၊ မသိနိုင်သေးပါဘူး”

“ကိုကိုလည်း စာအုပ်တွေ ဝယ်ဖတ်ခိုင်းရတော့မယ်။

ဟွန်း... မသိမသာဆိုပေမယ့် မိဘရဲ့အပြုအမူကို ကလေးတွေက သင်ယူစပြုနေတယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် ကလေးတွေရဲ့ရှေ့ ဆင်ခြင်ရမှာက မိဘပဲ။ တာဝန်ကျေပြီး နွေးထွေးတဲ့အဖေဖြစ်ရုံမက လို့ အပြုအမူကောင်းတွေကို သင်ကြားပေးတဲ့အဖေလည်း ဖြစ်ဖို့လိုသေးတယ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ဆရာမကြီးရယ်၊ ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ကျွန်တော်မျိုး နာခံပါ့မယ်။ ကဲ... သွားတော့မယ်။ တာတာ”

ဟုဆိုကာ အိမ်ထဲမှထွက်သွားပြီး အဆင်သင့်ရပ်ထားသော စိမ်းပုပ်ရောင် ဂျစ်ကားလေးပေါ်တက်ပြီး မောင်းထွက်သွားသဖြင့် ဒေါ်ယမုံနာမှာ သမီးကိုချီရင်း လက်ပြကျန်နေရစ်ပါသည်။

ဦးနိုင်မောင် မြင်ကွင်းက ပျောက်ကွယ်သွားပြီဆိုတော့မှ အိမ်ရှေ့တံခါးကို သော့ခတ်ကာ အိမ်မကြီး၏ဘာဂျာတံခါးကိုပါ သော့ခတ်ပြီး သမီးနှစ်ယောက်နှင့် စတင်ကာ အလုပ်ရှုပ်ပါတော့သည်။

ဒေါ်ယမုံနာက သိပ်ကိုတော်တဲ့ အိမ်ရှင်မကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။ သမီးနှစ်ယောက်ကြောင့် ညတွေမှာ အိပ်ရေးပျက်ရပေမယ့် မနက်စောစောထသည့်အကျင့်က ပျက်မသွားခဲ့ပါချေ။ ခင်ပွန်းသည်ဖြစ်သူအတွက် ရုံးချိန်အစီ ချက်ပြုတ်ပြင်

ဆင်ပေးပါသေးသည်။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူကလည်း ယောက်ျားတာဝန် မိန်းမတာဝန် ခွဲမနေတော့ဘဲ တစ်နေကုန် ရုံးမှာပင်ပန်းခဲ့ပါစေ၊ သမီးနှစ်ယောက်ကို ထိန်းပေးပါသေးသည်။ အလျဉ်းသင့်လျှင် သင့်သလိုလည်း စိမ်ထားသောဖလုံထဲမှအဝတ်တွေကို လျှော်ဖွတ် ပေးသလို အိမ်သန့်ရှင်းရေးကိုလည်း ကူညီလုပ်ဆောင်ပေးပါသေး သည်။

ဘေးအိမ်တွေက ရှေ့သွားနောက်လိုက် ညီတဲ့စုံတွဲဟု သမုတ်ကြပါသေးသည်။ သမုတ်ရင်လည်း သမုတ်ချင်စရာပဲကီး။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူကလည်း အလုပ်မှာ ကြိုးစားသလောက် ဇနီးဖြစ်သူ ကလည်း လစ်ဟာမှုမရှိရအောင် စီမံခန့်ခွဲတတ်သူလေ။ သုံးဆယ် ကျော်ဆိုတဲ့အသက်အရွယ်နဲ့ ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုမှာ မန်နေဂျာဖြစ် ဖို့မလွယ်ကူပေမယ့် ရိုးသားကြိုးစားပြီး တိကျမှန်ကန်မှုတို့ကြောင့် လုပ်သက်ရင့်သူတွေကိုကျော်လွန်ပြီး ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် စီမံ ခန့်ခွဲမှုမန်နေဂျာဖြစ်ခဲ့ရသလို မီးဖိုချောင်စရိတ်ကို 'စေ့စေ့ငှာနှင့် လှစ်ဟာမှုမရှိအောင် ခန့်ခွဲတတ်သော ဒေါ်ယမုံနာကြောင့်လည်း ခုဆို ဘဏ်တွင် သင့်တင့်သောငွေကြေးတို့ စုဆောင်းမိနေပြီဖြစ် ပြီး အိမ်ထောင်သက်ငါးနှစ်အတွင်းမှာပင် သင့်တင့်သောခြံဝိုင်း လေးနှင့် ခပ်စုတ်စုတ်ဂျစ်ကားတစ်စင်းကို ပိုင်ဆိုင်နေခဲ့ပါပြီ။

ဒေါ်ယမုံနာက ထောင့်စေ့လှသောအိမ်ရှင်မကောင်းတစ် ယောက်မို့ အပိုကုန်ငွေတွေဖြစ်သော ကလေးထိန်းနှင့် အဝတ် လျှော်ဆိုတဲ့အကူတွေကို ဘယ်သောအခါမှ ဘယ်လိုကိစ္စမျိုး ရှိ နေပါစေ၊ ခေါ်မခိုင်းခဲ့ဖူးပါချေ။ သူမရဲ့ခံယူချက်က ခင်ပွန်းဖြစ်သူ က တစ်ချိန်လုံး ရိုးရိုးသားသားကြိုးစားပြီး ရှာထားတဲ့ဒီငွေတွေ ကို သူမရဲ့ရေသာခိုချင်တဲ့စိတ်ကြောင့် ဖြုန်းမပစ်ရက်တာပါ။ ပြီး တော့ သူမရဲ့စိတ်ဓာတ်ကိုလည်း သူမကိုယ်တိုင် မဖျက်ဆီးပစ် နိုင်လို့ပါ။

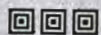
မနက်ငါးနာရီဆို ပုံမှန်ထမည်။ ခင်ပွန်းသည်ကို ကျန်းမာ ရေးနှင့်အညီ သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်သော မနက်စာကို စားနိုင်ရန် အတွက် ပြင်ဆင်ချက်ပြုတ်ပေးပါသည်။ အချိန်နှစ်နာရီအတွင်း မနက်စာရော နေ့လယ်စာ ထမင်းချိုင့်ပါ ပြင်ဆင်ပြီးအောင် ကြိုး စားရတဲ့အိမ်ရှင်မအလုပ်ကလည်း လွယ်လှတယ်ဟူ၍မရှိပါ။ ခင် ပွန်းသည်က ကားလေးဖြင့်ထွက်သွားလျှင် ခင်ပွန်းသည်ကို လက် ပြနုတ်ဆက်ရသည်ကလည်း မရိုးနိုင်တဲ့အစဉ်အလာပင်။ ခင်ပွန်း သည် မြင်ကွင်းမှပျောက်ကွယ်ချိန်ကျမှ သမီးနှစ်ယောက်ကို နို့ တိုက်ပြီး ကလေးတွေကိုထိန်းကွင်းလေးထဲ ကိုယ်စီထည့်ကာ အိမ် ကိုပြောင်လက်နေအောင် သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရပေမယ့် မမောနို့

၂၈ ◻ မယ်ခိုင်

သေးဘဲ ကလေးတွေကို ရေချိုးသန့်စင်ပေးရသည်မှာလည်း သိပ်
တော့ မလွယ်လှပါချေ။

ကလေးငယ်က နှစ်ယောက်မဟုတ်လား။ ကလေးတွေ
ကို နေ့ခင်းဘက် တစ်ရေးသိပ်ပြီးကာမှ ရေချိုးပြီး နေ့လယ်စာ
ကိုစားရပါ၏။ အဝတ်ကတော့ အလျဉ်းသင့်ရင်သင့်သလို လျှော်
ဖွတ်တတ်၍ ဒါက အလုပ်ကြီးတစ်ခုဖြစ်နေပါတော့ချေ။ ကလေး
နှစ်ယောက်နှင့် ချက်ပြုတ်ရ လျှော်ရဖွတ်ရ သိမ်းရဆည်းရနှင့်
ပင် တစ်နေ့တစ်နေ့ အချိန်တွေ ဘယ်လိုလုပ် ကုန်သွားမှန်းပင်
မသိလိုက်တော့ပါ။ ညနေဘက် အိမ်ဦးနတ် ပြန်လာတော့မှသာ
ညနေစောင်းသွားပါပြီလားဟု သတိဝင်လာခဲ့ရပါသည်။

အိမ်ဦးနတ် ဝယ်လာသောဟင်းချက်စရာတွေနှင့် အခြား
ပစ္စည်းတွေကို စိမ့်ခန့်ခွဲရပြန်တော့ ညမိုးချုပ်လို့ ချုပ်မှန်းပင် မသိ
လိုက်ပြန်ပါ။ ဒီလိုအသုံးအစွဲစေ့ငှစွာဖြင့် စနစ်ကျပြီး ရှေ့သွား
နောက်လိုက်ညီကြသော ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်ကို ရှုမငြီးတဲ့
သမီးနှစ်ယောက်ရဲ့တစ်နှစ်ပြည့်မွေးနေ့သို့ ရောက်လာသောအချိန်
မှာတော့...

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၄)

“ကို၊ နောက်နှစ်ရက်နေရင် သင်္ကြန်ကြိုပြီနော်”

ဟု လှပသောဇနီးသည်ကဆိုတော့ ခင်ပွန်းဖြစ်သူက
ဇနီးသည်ကို ပြုံးပြီးကြည့်ကာ...

“သိပါ၊ ဒီငှက်ပန်းတွေ ပွင့်နေတာနဲ့ကို သင်္ကြန်ရောက်
တော့မယ်ဆိုတာ သိနေပြီ။ သင်္ကြန်အကျဆိုရင် သမီးတွေရဲ့
ပထမဆုံးမွေးနေ့မို့ ကိုယ်က မေ့ပါ့မလား”

“ဟုတ်ပါနော်၊ မကြာဘူးလိုလိုနဲ့ သမီးတွေတောင် တစ်
နှစ်ပြည့်သွားပြီ”

ဟုဆိုကာ လေးဖက်ထောက် သွားနေပြီဖြစ်သော သမီး

ရွှေပဒေသာစာပေ

နှစ်ယောက်ကို ဒေါ်ယမုံနာ ငေးကြည့်ဖြစ်ပါ၏။ အင်္ကျီဆင်တူလေး နှင့် သမီးနှစ်ယောက်မှာ သိပ်ကိုချစ်စရာကောင်းနေခဲ့ပါသည်။ တစ်ယောက်က ငုတ်တုပ်ထိုင်ကာ လက်ခုပ်တီးပြီး ရယ်နေသလို တစ်ယောက်က လေးဖက်ထောက်သွားကာ ကိုယ်ကိုမနိုင်၍ လဲ ကျနေခဲ့ပါသည်။

“သမီးငယ်က သမီးကြီးထက် မာတယ်နော် ကို။ သူ ကအရင် လေးဖက်ထောက်တယ်။ ပြီးတော့ ကြည့်ပါဦး၊ ကောင်း ကောင်းကြီး ထိုင်နေပြီ”

“သမီးငယ်က ကိုယ့်နဲ့တူတယ်ထင်တယ်၊ ကိုယ်လည်း ငယ်ငယ်တုန်းက အတတ်မြန်တယ်လို့ မေမေက ပြောဖူးတယ်”

“ကိုနဲ့တူရင် အီးပါ ကျုံးစားမှာပေါ့”

ဇနီးသည်က လှမ်းနောက်လျှင် သူကပြုံးပြီး...

“ကိုယ့်အီးကိုယ်စားမိတဲ့လူက ပိုပြီးကျန်းမာတယ်နော်၊ ကိုယ့်ကိုကြည့်ပါလား၊ ကျန်းမာရေးတော့ ဒေါင်ဒေါင်မြည်ပဲ”

“အဲဒါဆိုရင်တော့ သမီးတွေ အီးပါရင် ပစ်ထားဦးမှပဲ”

ဟု သူမကလည်း လှမ်းနောက်ပြန်ပါသည်။

“အဲလိုတော့မလုပ်နဲ့ မိန်းမရေ၊ ကိုယ့်သမီးတွေက လှ လှပပလေးနဲ့၊ ကြီးလာရင် နောက်ပြောင်စရာဖြစ်နေဦးမယ်”

“ဪ... ကို၊ ဒါနဲ့ အမှတ်တရအဖြစ် ဘာလုပ်ပေး ကြမလဲ”

ဟုဆိုသော် ဦးနှိုင်းမောင်က လျှို့ဝှက်စွာပြုံးပြီး ထရပ် ကာ အံ့ဆွဲထဲမှ တစ်စုံတစ်ခုကို ထုတ်လိုက်ပါ၏။

“ဟင်! လေယာဉ်လက်မှတ်”

ဒီရက်ရှည်ရုံးပိတ်ရက်မှာ ကိုယ်တို့မိသားစု ခရီးထွက် ကြတာပေါ့။ ကလေးငယ်နဲ့ဆိုတော့ လေယာဉ်နဲ့စဉ်ထားတယ်။ သက်တောင့်သက်သာရှိတယ်လေ။ ပြီးတော့ ယမုံက လေယာဉ် တစ်ခါမှမစီးဖူးသေးဘူးမဟုတ်လား”

“ကိုရယ်၊ အလကားနေရင်း ငွေကိုသုံးနေတယ်။ အခု က ယမုံတို့ချည်းမဟုတ်တော့ဘူး၊ မိသားစုဖြစ်လာပြီလေ။ အရင် ကထက် ပိုစရာမှာကို။ ဒါမှ သမီးတွေကြီးလာရင် အဆင်ပြေမယ် လေ ကိုရဲ့”

ဟုဆိုတော့ ဇနီးဖြစ်သူကို ကြင်နာစွာကြည့်ပြီး...

“ကိုယ့်လိုခပ်ညံ့ညံ့လူကို ကိုးကွယ်ခဲ့ရတော့ ယမုံ သိပ် ပင်ပန်းနေပြီလား”

ဟုဆိုတော့ ဇနီးသည်လုပ်သူက ခင်ပွန်းသည်ရဲ့တစ်ပိုင်း တစ်စစကားတစ်ခွန်းကို နားမလည်နိုင်၍ ခင်ပွန်းသည်ကိုကြည့်

နေခဲ့ပါသည်။

“စိတ်မပူပါနဲ့ ယခု၊ ချွေတာရလွန်းလို့ ယခုလည်း ပင်ပန်းလှပါပြီ။ သင့်သလောက်တော့ သုံးပါ။ ကိုယ်ကြိုးစားရှာဖွေပါ့မယ်။ ကိုယ်က အိမ်ထောင်ဦးစီးပဲ၊ မိသားစုကို ကောင်းကောင်းတာဝန်ယူနိုင်ရမှာပေါ့”

ဟုဆိုကာမှ ခင်ပွန်းသည်ရဲ့စကားလုံးကို သဘောပေါက်သွားပြီး ခင်ပွန်းသည်ကို အားနာသွားရပါသည်။

“အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး ကို၊ ကိုရဲ့အရည်အချင်းကို မယုံကြည်လို့မဟုတ်ရပါဘူး။ ယုံကြည်ပါတယ်။ အိမ်ရှေ့ကနေ ဘယ်လောက်ပဲဝင် အိမ်နောက်က ဒရဟောထွက်နေရင် ဒီအိမ်နုလံထူဖို့ ဘယ်လွယ်ပါ့မလဲ။ ယမုံက စည်းကမ်းရှိချင်ရုံပါ။ စည်းကမ်းက လူ့ရဲ့တန်ဖိုးလေ။ ပြီးတော့ ကိုက ရိုးရိုးသားသားကြိုးစားရှာလာရတဲ့ဒီငွေကို ရေသာခိုချင်တဲ့စိတ်တစ်ခုတည်းနဲ့ စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့မဖြစ်စေချင်ဘူး။ ကိုက ဖခင်နေရာကို ဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိ ယူထားသလို ယမုံကလည်း ကောင်းတဲ့မိခင်ပဲဖြစ်ချင်ပါတယ်။ ပုခက်လွှဲမယ့်ယမုံရဲ့လက်က စံပြဖြစ်နေမှ ကောင်းတဲ့သားသမီးကို ရမှာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား ကို”

ဟု ဒေါ်ယမုံနာက လိမ္မာပါးနပ်စွာဆိုတော့ ဦးနိုင်မောင်

က ဇနီးသည်ကို ကြင်နာစွာပွေ့ဖက်လိုက်ပါသည်။

“ဒီလိုဇနီးသည်ကို လက်ဆောင်ပေးတဲ့ လောကကြီးကို ကိုယ် ကျေးဇူးတင်မိပါတယ်။ ယမုံက ကိုယ့်ဘဝရဲ့တန်ဖိုး မဖြတ်နိုင်တဲ့ ရတနာလေးပါပဲ”

“ယမုံအတွက်လည်း ကိုက သိပ်ကိုနွေးထွေးလုံခြုံတဲ့ အိမ်ကြီးပါ”

“ဒါတော့လည်းဒါပေါ့ ယမုံရယ်၊ ယမုံကြည့်ရတာ ပင်ပန်းလှပါတယ်။ ကြည့်ပါဦး။ ယမုံအရမ်းပိန်သွားတယ်”

ဟုဆိုတော့ ဒေါ်ယမုံနာက မိမိကိုယ်မိမိ ပြန်ငုံကြည့်လိုက်ရင်း...

“ကလေးနှို့ခွဲလို့ပါ၊ ရှေ့လထဲမှာတော့ နို့ပြတ်လောက်ပါပြီ။ အဲတော့မှ ပြန်ဝလာလိမ့်မယ်။ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဝလာမှာ စိုးရိမ်ရတယ်။ ဒါကြောင့် အိမ်မှုကိစ္စများများလုပ်နေရတယ်လေ။ ခုတောင် ဝစပြုလာပြီ။ သမီးငယ်က ဆန်မှုန့်ပဲများများစားတယ်။ နို့ဘူးတောင် မလိုတော့ဘူး”

“ကလေးထိန်းဖြစ်ဖြစ် ခေါ်ပါလားယမုံရယ်”

“ဒီလိုကလေးငယ်လေးဘဝမှာတောင် ကိုယ့်သားသမီးကိုယ် မထိန်းနိုင်တဲ့မိခင်က ကြီးလာလို့ အရွယ်ရောက်လာခဲ့ရင်

၃၄ ◻ မယ်ခိုင်

ဘယ်လိုထိန်းမလဲ ကိုရယ်။ ဒါတွေပူမနေပါနဲ့၊ ဒါက ယမုံရဲ့အလုပ်
တွေပါ။ ယမုံစိတ်ချမ်းသာတယ်။ ချစ်စရာကလေးတွေရော၊ အား
ကိုးစရာအိမ်ကြီးပါ ရှိနေမှ ဘာလိုသေးလို့လဲ။ ကို့ရဲ့ဝေယျာဝစ္စ
သမီးတွေရဲ့ဝေယျာဝစ္စလုပ်ရတာကို ယမုံသိပ်ပျော်နေပါတယ်။
တော်တဲ့မိခင် လိမ္မာတဲ့ဇနီးကောင်းဖြစ်ခွင့်ပေးပါ ကိုရယ်”

ဟုဆိုတော့ ဇနီးသည်ဖြစ်သူကို ခင်ပွန်းသည်လုပ်သူမှာ
ရီဝေရွန်းစိုစွာ စိုက်ကြည့်ပြီး ပါးကလေးကိုငုံမွှေးလိုက်ပါသည်။

“ကိုနော်၊ သမီးတွေကြီးလာရင် အဲဒီလိုမလုပ်ရဘူးနော်၊
ရှက်စရာကြီး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဗျာ၊ ရှင်မ သဘောပါ။ ကျွန်တော်မျိုး နာခံ
ပါ့မယ်”

ဟုဆိုပြီး ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်လုံး ရယ်မောလိုက်ကြ
ပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၅)

လေထုအေးအေးက လုစ်ခနဲကျီစယ်သွား၍ သမီးငယ်
ကို သူမက လည်စည်းပဝါလေးနှင့် ထွေးထားမိပါသည်။

“ကို၊ တည်းခိုခန်း၊ ဘွတ်ကင်လုပ်ထားသေးလား”

“အင်း... ‘စံမိမိ’မှာပါ၊ သူတို့လာကြိုလိမ့်မယ်၊ ဟော!
တွေ့ပြီ”

ဟုဆိုကာ စာရွက်လေးထောင်ကာ ရပ်နေသောလူတစ်
ယောက်ကို ရည်ညွှန်းပြီးပြောလျှင် သူမက ထိုလူကိုလှမ်းကြည့်
လိုက်ရာ သာမန်ဝတ်စုံမျိုးနှင့် အသားညိုညိုလူဖြစ်ပါသည်။

“စံမိမိစံဟိုတယ်ကလား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျ။ ကိုနိုင်မောင်တို့မိသားစုပါလား ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မြစ်ကြီးနားမြို့က ကြိုဆိုပါတယ်ခင်ဗျာ”

ဟုဆိုသဖြင့် သူမမှာ ကြောင်နုနုဖြစ်သွားရပါသည်။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူကို လှမ်းကြည့်တော့လည်း ခင်ပွန်းဖြစ်သူက ပြုံးနေခဲ့ပါသည်။

ထိုလူစိမ်းက ခင်ပွန်းသည်ရဲ့လက်ထဲမှ ခရီးဆောင်အိတ်ကို ဆွဲယူပြီး လေဆိပ်ထဲမှဦးဆောင်ထွက်သွားသဖြင့် သူမနှင့် ခင်ပွန်းသည်မှာ ထိုလူနောက် လိုက်လာဖြစ်ပါသည်။ ထိုလူက အဖြူရောင်ဗင်ကားလေးရဲ့နောက်ဖုံးကိုဖွင့်ပြီး အိတ်ကိုထည့်နေသဖြင့် သူမမှာ ပို၍အံ့သြလာမိပါသည်။ သို့သော် ခင်ပွန်းဖြစ်သူကိုမူ ဘာမှမမေးဖြစ်သေးပါ။

“ကချင်ပြည်နယ်လေထုက လတ်ဆတ်တယ်နော် ကို”

“တောတောင်ရေမြေခံက ကောင်းတာကိုး”

“နွေရာသီဆိုပေမယ့် ရန်ကုန်လောက် မပူတူးနော်။ လေတစ်ချက်တစ်ချက်ဝှေ့ရင် အေးစိမ့်စိမ့်ဖြစ်လာတယ်”

“ဒေသစိမ်းလို့ပါ”

ဟုဆိုရင်း ကားပေါ်သို့တက်လိုက်သည်တွင် ကားလေးမှာ စတင်မောင်းထွက်လာခဲ့ပါသည်။

“အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်တယ်နော် ကို၊ မနက်ဖြန်ဆိုရင် ပဲ သင်္ကြန်ကြိုတော့မှာကို လမ်းက ရှင်းနေတာပဲ။ ရန်ကုန်မှာဆိုရင် သင်္ကြန်မဏ္ဍပ်တွေနဲ့ လူငယ်တွေက သင်္ကြန်ပျော်ဖို့ပြင်ဆင်နေကြတာတွေ ပလူပျံနေတာပဲ”

“တစ်နိုင်ငံလုံးပျော်တဲ့ ရိုးရာပွဲတော်ပဲ၊ ဒီမှာလည်း ပျော်ကြမှာပါ။ ကြီးကျယ်ခမ်းနားမှုချင်းသာ ကွာမှာပါ”

“လေက အေးစိမ့်စိမ့်နဲ့ သင်္ကြန်ရေစိုရင် ချမ်းသာပဲနော် ကို”

“ယမကာပေါ်တဲ့နယ်လေ၊ နှင်းကျတဲ့ဒဏ်ကိုတောင် ခံနိုင်ရည်ရှိတဲ့တိုင်းရင်းသားတွေက သင်္ကြန်ရေအေးကို ခံနိုင်မှာပါ”

“ယမကာကိုတော့ အနည်းနဲ့အများ ခိုဝံ့ကြမှာပဲနော်။ သူက ရင်ထဲမှာ ပူတယ်လေ”

“ဆေးဖြစ်ပါးဖြစ်ပေါ့ကွာ၊ လွန်ရင်တော့ ဆိုးကျိုးကြီးကြီးရနိုင်ပေမယ့် သုံးတတ်ရင်တော့ ဆေးတစ်ခွက်ပါပဲ။ မင်းလည်း ကြားဖူးမှတ်ဖူးမှာပေါ့၊ ကချင်ပြည်နယ်က ခေါင်ရည်က နာမည်ကြီးပဲလေ။ ခေါင်ရည်ပွဲတော်အကြောင်းတောင် ကိုယ်က ကြားဖူး

သေးတာ”

“ခေါင်ရည်? ဟုတ်လား”

“ရိုးရာယမကာတစ်မျိုးပေါ့၊ ဆေးဖြစ်ဝါးဖြစ်လေ။ ကချင် ပြည်နယ်က ဒီအချိန်မို့သာ၊ ဒီဇင်ဘာဆို သိပ်အေးတယ်ဆိုပဲ။ ဒီဇင်ဘာလား ဇန်နဝါရီလားမသိဘူး၊ အလယ်မှာ မီးပုံကြီးဖိုပြီး ကိုယ့်မိသားစုရဲ့ခေါင်ရည်နဲ့ တခြားမိသားစုရဲ့ခေါင်ရည်တို့ ဘယ် ဟာ ပိုကောင်းကြောင်း ပြိုင်ကြတယ်ဆိုပဲ။ အမြည်းကတော့ ကျောက်ခရုဖင်ရည်ပေါ့ကွာ”

“ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် ရိုးရာစာလေးတွေတော့ စား ဖူးအောင် စားကြည့်သွားဦးမှပါပဲ”

“ရိုးရာသကြန်ရော ကြည့်ရင်းပေါ့ကွာ၊ တို့မိသားစုရဲ့ အမှတ်တရပေါ့။ တို့မိသားစုက အချိန်ရှားတယ်လေ။ ရက်ရှည် ရုံးပိတ်ရက်ဆိုလို့ ဒါပဲရှိတာကိုး”

ခင်ပွန်းသည်လုပ်သူကဆိုတော့ သူမက ကားမှန်ပေါက် မှတစ်ဆင့် အပြင်သို့ငေးကြည့်ကာ...

“ဟော! မဏ္ဍာပိပဲ၊ ရေပက်မဏ္ဍာပိထင်တယ်”

ဟု မြို့ကြီးသူမို့ ခေတ်မီမီဆိုတော့ ဒီရိုင်ဘာလုပ်သူက ပျဉ်ချပ်တွေကို ရိုက်ကပ်နေသူအချို့ကိုကြည့်ကာ...

“ဖျော်ဖြေရေးဗျ၊ ဒီမှာက မြို့ကြီးလိုမဟုတ်သေးဘူး။ ဖျော်ဖြေရေးစင်မြင့်ပဲ ရှိသေးတာ။ နောက်တော့ ရေပက်မဏ္ဍာပိ တို့ဘာတို့ ရှိလာနိုင်တာပေါ့ဗျာ။ ခုတော့ ရေပုံးနဲ့ရေခွက်ပဲ အား ကိုးရတုန်းဗျ”

“ဪ... ဒီလိုလား”

“ကဲ၊ ဆရာတို့ နေ့လယ်စာအရင်စားမလား၊ ဟိုတယ် အရင်သွားကြမလား”

“ဟိုတယ်မှာရော တိုင်းရင်းသားအစာ ရနိုင်သလား”

“ဟိုတယ်ရဲ့ဘေးမှာတော့ တောင်တန်းပြာစားသောက် ဆိုင်ရှိတယ်ဗျ။ အဲဒီမှာတော့ ရှိထင်တယ်”

ဟုဆိုတော့...

“အဲဒီပဲ မောင်းဗျာ”

ဟုဆိုပါသည်။ ထိုမိသားစု ဟိုတယ်ရောက်တော့ တူ ညီဝတ်စုံနှင့်လူအချို့ ပြေးထွက်လာကာ...

“စံမီမိစံက ကြိုဆိုပါတယ်”

ဟုဆိုပြီး အထုပ်တွေ ကူဆွဲပါတော့သည်။

“လိုအပ်တာရှိရင်ပြောပါ ဧည့်သည်၊ ဟိုတယ်က ကား စီစဉ်ပေးပါတယ်”

ဟုဆိုသဖြင့် ဇနီးသည်ဖြစ်သူက ခင်ပွန်းသည်လုပ်သူကို အဓိပ္ပာယ်ပါပါကြည့်ပါသည်။ ထိုအကြည့်ကို ခင်ပွန်းလုပ်သူက လည်း နားလည်တာမို့...

“တစ်ခါတလေပဲ ယမုံရယ်၊ ပိုက်ဆံတွေသိမ်းထားရင် မှီတက်ကုန်မှာစိုးလို့ပါ”

ဟု ရွတ်နောက်နောက်ဆိုတော့ မျက်စောင်းလှလှလေး မှတစ်ပါး ဘာမှထပ်မပြောဖြစ်ပါတော့ချေ။

ညနေစောင်းတော့ မိသားစုလိုက် တစ်ရေးတစ်မောအိပ် စက်ပြီး၍ ညနေစာစားရန်အတွက် ကလေးတစ်ယောက်စီပွေ့ချီ ပြီး ဆင်းလာဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ အုန်းခွံရောင်ပြောင်လက်နေသော အဆောက်အဦးကြီးထဲမှ သက်ကယ်မိုး ဝါးထရံကာအဆောက် အဦးကြီးထဲ ကူးလိုက်တယ်ဟု ဆိုရလောက်အောင်ပင် ဟိုတယ် နှင့်စားသောက်ဆိုင်က ကပ်လျက်ရှိနေခဲ့ပါသည်။

ထိုသက်ကယ်မိုး ဝါးထရံကာအဆောက်အဦးလေးထဲ ပင်လိုက်သည်နှင့် လေထုက ကွဲပြားသွားရပါသည်။ ဒါ သူတို့ နေနေကျ အုတ်ရနံ့ ဘိလပ်မြေရနံ့ သွပ်ရနံ့ ထုံးရနံ့တို့နှင့် လား လားမျှမတူတဲ့ လတ်ဆတ်တဲ့သဘာဝရနံ့တစ်မျိုးပါ။ ထရံပေါက် ကြားထဲမှ အလင်းရောင်တို့က ပြောက်တိပြောက်ကျား ဝင်ရောက်

နေတာကြောင့် ညိုရင့်ရင့်သက်ကယ်မိုးထားပေမယ့် လင်းချင်းနေ ခဲ့ပါသည်။

ကြမ်းခင်းမှာလည်း မြို့ကြီးစားသောက်ဆိုင်တွေလို သမံ တလင်းခင်းမဟုတ်ဘဲ ရွှံ့ကိုရေကွဲကွဲဖျော်ပြီး သုတ်လိမ်းအခြောက် ခံထားတဲ့ခင်းပြင်မို့ တစ်မူထူးခြားနေတာအမှန်ပါပဲ။ ဒါ့ထက်ပို ထူးဆန်းတာက စားသောက်တဲ့စားပွဲနဲ့ထိုင်ခုံတွေပါပဲ။ ဝါးလုံးသေး သေးလေးတွေကိုသာ ညီညီညာညာတန်းထိုးပြီး ကြိမ်နဲ့တုပ်ချည် ထားတဲ့ ထိုစားပွဲဝိုင်းက ဝါးလုံးထိုင်ခုံတန်းနှင့် လိုက်ဖက်ညီလွန်း လှပါသည်။

သူတို့မိသားစုက ဘယ်တုန်းကမှမမြင်ဖူးခဲ့သော ထိုစား ပွဲဝိုင်းတွေထဲမှ တစ်ဝိုင်းကိုရွေးချယ်ကာ နေရာယူလိုက်ပါသည်။ ထိုအခါ ဇနီးဖြစ်သူက ထိုဝါးလုံးတန်းစားပွဲကိုကြည့်ကာ...

“ဟင်းပန်းကန်တွေ မှောက်ကျပြီး ဖိတ်ကုန်မယ်နဲ့တူ တယ်နော်”

ဟု အိမ်ရှင်မပီပီဆိုလျှင် ခင်ပွန်းလုပ်သူက ဘာမှထပ် မပြောဖြစ်တော့ပါဘဲ ဝန်ထမ်းတစ်ဦးကို လှမ်းခေါ်ဖြစ်ပါသည်။

“ဘာစားမလဲခင်ဗျာ”

“ဘာရသလဲ”

“သောက်စရာက ခေါင်ရည်၊ ကောက်ညှင်းအရက်နဲ့
ရေခွေးကြမ်း၊ စားစရာက ထမင်းနဲ့ဟင်း”

“ဘာဟင်းတွေ ရသလဲ”

“ခရုဆန်လှော်၊ ငှက်ပျောဖူးပေါင်း၊ ငှက်ပျောဖူးထောင်း၊
ဒါက ဆိုင်ရဲ့ပင်တိုင်အစာပါ။ ကြက် ဝက် အမဲသား ချေသား
တောဝက်သား တောကြောင်သားပေါင်း၊ ငါးကင် ဟင်းစုံ ဟင်းချို
မုန့်ညှင်းချဉ်သုပ်၊ ငါးအုံး၊ ငါးတော့အစုံပဲခင်ဗျ”

စားပွဲထိုးက ဗမာစကားပီပီသသပင် ကျွမ်းကျွမ်းကျင်
ကျင်ဆိုတော့ သူခေါင်းကုတ်ရပါသည်။

“မကြားဖူးတာတွေက အများသားကွ”

“ဗျာ”

“အဲ... ဒီလိုလုပ်ကွာ၊ သောက်စရာက ရေခွေးကြမ်း၊
ခေါင်ရည်က မူးလား”

“လေတိုက်မခံရရင် မမူးပါဘူး”

“ဟေ! အဆန်းပါလား၊ အရသာက ခါးလားဟေ့၊
အရက်လိုပဲလား”

“မခါးဘူးဗျ၊ ချိုတယ် ကောင်းတယ်ဗျာ၊ သောက်ကြည့်
စွဲသွားစေရမယ်”

“စွဲတဲ့အထိ မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ သောက်ဖူးတယ်ရှိအောင်
တော့ သောက်ကြည့်ချင်သား၊ အဲဒါက ဘယ်လိုမှာရတာလဲကွ၊
ခွက်နဲ့လား၊ ပုလင်းနဲ့လား”

“ဆရာက မြို့သားထင်တယ်၊ မြို့က အူရိုင်းတယ်ဗျ၊
အဲဒီတော့ ခွက်သေးတစ်ခွက်ပဲ စမ်းသောက်ကြည့်ဗျာ၊ ဈေးပေါ
ပါတယ်”

“ဟုတ်ပြီကွာ၊ အဲဒါချ၊ ဟင်းက အဲ၊ ခရုဆန်လှော်က
ဘယ်လိုမျိုးလဲကွ”

“ဆန်ကို မီးတူးအောင် အိုးနဲ့လှော်၊ ထောင်းပြီး ခရုနဲ့
ချက်တာဗျ၊ ချိုတယ်”

“အေး... ဟုတ်ပြီကွာ၊ အဲဒါချ၊ ငှက်ပျောဖူးထောင်း
တွေ ပေါင်းတွေကရောကွ”

“ကောင်းတယ်ဆရာ၊ ထောင်းတာ စားကြည့်၊ လျှာ
လည်သွားမယ်၊ ဒါက ရိုးရာအစစ်ဗျ၊ တောငှက်ပျောကို မီးဖုတ်
ပြီး ငရုတ်သီးထောင်းထားတာ၊ စပ်တယ်ဗျာ၊ အသီးမသီးရသေး
တဲ့ ငှက်ပျောနုမို့ ချိုတယ်ဗျာ”

“ဟုတ်ပြီကွာ၊ အဲဒါချ၊ အသားတော့ တောဝက်သား
နဲ့ ချေသားဆိုတာ မစားဖူးဘူးကွ”

၄၄ ၈ မယ်နိုင်

“ချေသားတော့ မစားပါနဲ့ဗျာ၊ အစ်မကြီးက ကလေးငယ် နဲ့မို့ မကောင်းဘူး။ တောဝက်သားကောင်းတယ်ဗျာ။ တောဝက် သားပေါင်းနဲ့ တောကြောင်ပေါင်းက ခေါင်ရည်နဲ့အလိုက်ဆုံးပဲ”

“အဲ... ရှိပါသေးတယ်၊ ငါးအုံးဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ ချဉ်ချဉ်စပ်စပ်နဲ့ ပင်စိမ်းအနံ့လေးကို သင်းလို့”

“ဘယ်လိုလုပ်ထားတာလဲ”

“ဆရာတို့နားလည်အောင် ပြောရရင်တော့ ငှက်ပျော ရွက်နဲ့ထုပ်ပြီး မီးကင်ထားတာဗျာ။ ထင်းမီးဖိုမှာ ကင်တာမို့ မီးရနံ့ လေး သင်းလို့ မွှေးမွှေးဗျာ”

“ချကွာ၊ အဲဒါလည်းစားမယ်၊ မင်းအပြောကောင်းတာ နဲ့ပဲ ငါ အမှာများနေပြီ”

“တကယ်လည်း ကောင်းတာကိုးဗျ”

“ကျန်တာတွေ နောက်နေ့မှ ဆက်စားကြည့်မယ်ကွာ၊ ဟင်းချိုတစ်ခွက်နဲ့ မှာတာတွေ ချပေးကွာ”

ဟုဆိုတော့မှ စားပွဲထိုး လှစ်ခနဲထွက်သွားပါတော့၏။

“စောင့်ရတာ ကြာမလားမသိဘူးနော်၊ သမီးကြီးက သိပ် မနေချင်ဘူး၊ နည်းနည်းအိပ်ချင်တယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“တစ်ယောက်တစ်လှည့် စားကြတာပေါ့ ယမုံရယ်”

ဟုဆိုကာရှိသေး၊ လင်ဗန်းကြီးနှင့် စားပွဲထိုးက ပြန်ပေါ် လာ၍ လင်မယားနှစ်ယောက်လုံး အံ့သြသွားကြပါသည်။ ဟုတ် ရဲ့လား၊ သူတို့ရဲ့ဘဝတစ်သက်တာစားခဲ့တဲ့ စားသောက်ဆိုင်ပေါင်း လည်း မနည်းတော့ချေ။ ထမင်းနဲ့ဟင်းမှာတာ ဒီလောက်မြန်တာ တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးခဲ့လို့ပါ။ ထိုဇနီးမောင်နှံမှာ အံ့သြစွာဖြင့် ကြည့် နေဆဲမှာပင် ပို၍အံ့သြစရာတစ်ခုက ထပ်မံပေါ်လာခဲ့ပြန်ပါသည်။

မှန်ပါ၏။ ဟင်းခွက်တွေမဟုတ်ဘဲ အရွက်စိမ်းနဲ့ထုပ် ထားတဲ့ အထုပ်တွေကိုသာ ချပေးလာသောကြောင့်ပါ။

စားပွဲထိုးက အထုပ်တွေကို စီရင်ချပေးပြီးမှ ပြန်ထွက် သွားပါသည်။ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်လုံးမှာ တစ်ယောက်ကိုတစ် ယောက် ဘာမှမပြောနိုင်ကြပါဘဲ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပြူးကြောင်ကြောင်ကြည့်နေမိကြပါသည်။ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ဒါ ကြီးကို ဘယ်လိုစားမလဲ၊ ဘာကြီးတွေလဲ၊ မှားပြီနဲ့တူပါရဲ့ဆိုတာ မျိုးပါ။

ထိုစဉ် စားပွဲထိုးလေး ပြန်ပေါ်လာပြန်ပါသည်။ ဒီတစ် ကြိမ်မှာတော့ ပန်းကန်ကြီးတစ်လုံးကို စားပွဲအလယ်တွင်ချပေးပြီး အရွက်စိမ်းများနှင့် ကာရံထားသောပန်းကန်ပြားကို ထိုပန်းကန်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကြီး၏ဘေးတွင် ကပ်ချပါသည်။ ပြီးနောက် ဇွန်းနှစ်ချောင်း ချပေးကာ အဖြူရောင်ပျစ်ပျစ်နောက်ကျိနေသောအရည်များ ထည့်ထားသည့်ခွက်ကို ကိုနိုင်မောင်အနား ချပေးကာ အငွေ့တထောင်းထောင်းထနေသော ဝါဖန့်ဖန့်အရောင်ထည့်ထားသည့်ခွက်ကိုမူ ဒေါ်ယမုံနာအနား ချပေးပါ၏။

“သုံးဆောင်ကြပါခင်ဗျာ”

ဟုဆိုတော့ ဒါကြီးကို ဘဲယံလိုစားရမုန်းမသိတဲ့ ကိုနိုင်မောင်က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင်...

“စားနည်းရော သင်ဦးဗျ။ ဒါကြီးတွေ မြင်ဖူးတာမဟုတ်ဘူး”

ဟုဆိုတော့မှ စားပွဲထိုးက လက်ထဲမှလင်ဗန်းကို အခြားစားပွဲပေါ်တင်ကာ အရွက်စိမ်းများနှင့် ဖွဲ့နှောင်ထားသောအထုပ်ကို ဖွင့်ပေးလိုက်ပါသည်။

“ဒါက ထမင်းဗျ။ တောင်ယာဆန်နဲ့ချက်ထားတာ။ ဒါက ငှက်ပျောဖူးထောင်။ ဒါက ငါးအုံ။ ဒါက တောကြောင်ပေါင်း။ ဒါက တောဝက်သားပေါင်း။ ဒါကတော့ ခေါင်ရည်၊ ဒါကတော့ ရေခွေးကြမ်း။ ဒါကတော့ ခရုဆန်လှော်၊ အရောင်မပါပေမယ့် အရသာရှိတယ်။ သဘာဝကျကျပေါ့ဗျာ။ ကျောက်ကြားက ခရု။

ဒါက တောအုန်းဟင်းချို၊ ချိုတယ်၊ ဆရာတို့မြို့မှာက ရေငါးနဲ့ပင်လယ်ငါးစားကြတော့ ဒီရေချိုငါးနဲ့ခရုက ခံတွင်းတွေ့မယ်။ အောက်ပြည်အောက်ရွာလို ဟင်းက အရောင်မပါတော့ သဘာဝကျကျ စားရတာပေါ့ဗျာ”

ဟုဆိုကာ ထွက်သွားတော့မှ ဇွန်းကိုကောက်ကိုင်ကာ စားဖို့ပြင်ပါတော့သည်။

“ဆင်းရဲကြတယ်ထင်တယ်၊ ပန်းကန်မသုံးဘူး၊ အရွက်တွေပဲ သုံးတယ်။ သစ်ရွက်စိမ်းတော့ ပေါတယ်နဲ့တူတယ်”

“ဟုတ်ပုံမရပါဘူးကွာ၊ ဆိုင်တောင်ဖွင့်ထားမှတော့ ပန်းကန်တော့ ဝယ်နိုင်မှာပါ။ ဟိုတယ်ရှိနေမှတော့ ခေတ်မမီတာမဖြစ်နိုင်ဘူး”

ဟုဆိုကာ ဦးနိုင်မောင်က စတင်ပြီး ထမင်းတစ်ဇွန်းကို စားလိုက်သည်တွင် မျက်နှာရိပ်မှာ ပြောင်းလဲသွားရပါသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကို”

“မွှေးတယ်ဟ... ဘာလဲမသိဘူး”

ဟုဆိုကာ နောက်တစ်ဇွန်းထပ်စားပြန်တော့ ဇနီးဖြစ်သူကပါ စားမိပါသည်။ အထင်သေးထားသော ဒီရိုးရာအစားအစာများက ဆွဲဆောင်မှုကောင်းလေတော့ ခဏအတွင်းမှာပင် စားပွဲ

၄၈ ◻ မယ်နိုင်

ပေါ်၌ အရွက်စိမ်းတွေ ပြည့်သွားရပါသည်။

ခေါင်းမဖော်တမ်း စားသောက်ပြီးတော့ ပိုက်ဆံရှင်းချိန်
တွင် စားပွဲထိုးက ပြုံးပါသည်။

“ကောင်းလားဗျ”

“ကောင်းတယ်ကွ၊ ဗိုက်မဆန့်တော့လို့ နားလိုက်ရတာ”

“ဒါနဲ့ ဆရာတို့က သင်္ကြန်အလည်လာကြတာလား”

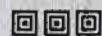
“ဆိုပါတော့ကွာ”

“ဒါဆိုရင်တော့ ဆရာဇေ၊ မြေမြင့်မှာ ဇာတ်သွင်းနေ
တယ်။ အဲဒီသာ သွားဗျ၊ လူစည်သလားမမေးနဲ့”

“ဘာလဲကွ၊ ဇာတ်သွင်းတာက”

“ဗုဒ္ဓဘာသာပေါ့ဗျာ၊ သင်္ကြန်ရှင်ပြု ရဟန်းတော်ကြတာ
အကြီးအကျယ်လုပ်တာဗျာ၊ မန္တလေးသိန်းဇော် ဇာတ်သွင်းတော့
နယ်ကလူတွေက တကူးတကလောကြည့်ကြတယ်ဗျာ။ သင်္ကြန်က
လည်း သင်္ကြန်မို့၊ ကြက်ပျံမကျဆိုတာမျိုးပေါ့ဗျာ။ အဲဒီသွားဗျ၊
ကချင်ပြည်နယ်လူမျိုးစုံ တွေ့ရလိမ့်မယ်”

စားပွဲထိုးလေး အဆွယ်ကောင်းတာနှင့်ပဲ စူးစမ်းသော
ဇနီးမောင်နှံမှာ ထိုပွဲသို့သွားရန် ဆုံးဖြတ်မိကြပါတော့သည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၆)

ကလေးတစ်ယောက်စီကို ပွေ့ချီပြီး သွားနေကြသော
ထိုဇနီးမောင်နှံမှာ များပြားလှတဲ့လူတွေကို အံ့သြတကြီး ကြည့်
နေမိပါသည်။

သမီးငယ်ကိုပွေ့ချီလာရသော သူမလက်တွေက ညောင်း
ညာနေလှပါပြီ။ ကလေးငယ်ကတော့ ပြာနုရောင်အင်္ကျီလေးနှင့်
ရယ်နေခဲ့ပါသည်။ လူများသောနေရာတွေကို နှစ်သက်တတ်သော
သမီးငယ်က ပျော်ရွှင်နေသည်ထင်ပါရဲ့။ ခင်ပွန်းသည်ရဲ့လက်ပေါ်
မှ သမီးကြီးကတော့ဖြင့် ငြိမ်ကျနေခဲ့ပါသည်။ သူမအထင်မလွဲ
ဘူးဆိုလျှင် လူထူထပ်တဲ့နေရာမှာမို့ မူးပြီးအိပ်ပျော်နေပြီထင်ပါရဲ့။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ကို၊ လူတွေများတယ်နော်”

ဟု ရှည်လျားသောပွဲစားတန်းကြီးကို ရည်ညွှန်းပြီးပြောလိုက်လျှင်...

“ကိုယ်တို့ လူကွဲသွားဦးမယ်။ ဖြည်းဖြည်းချင်း တိုးတာပေါ့”

“ယမုံတော့ ခေါင်းတောင်မူးချင်လာပြီ”

“ဒါဆို ကိုယ်တို့မတိုးကြနဲ့တော့လေ။ ကိုယ်တို့က ဇာတ်ပွဲကြည့်ချင်လို့မှမဟုတ်ဘဲ။ ဆိုင်တစ်ခုခုမှာစားသောက်ပြီး လူထုကိုထိုင်ကြည့်ကြတာပေါ့”

“မစားချင်ပါဘူး အစ်ကိုရယ်၊ ဘုရားရင်ပြင်ပေါ်သွားရအောင်။ စိတ်ချမ်းသာတယ်၊ အေးဆေးတယ်၊ ဘုရားဖူးရင်းပေါ့”

ဟုဆို၍ လူထုကြီးကိုကျော်ဖြတ်ကာ ဆည်းလည်းသံများနှင့် ဝေစည်နေသော ကုန်းတော်ပေါ်ရှိ ဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်သို့ တက်လာခဲ့ကြပါသည်။

ပွဲတော်ရက်မို့ ဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်တွင်လည်း ဘုရားပူးသူတွေနှင့် စည်ကားနေ၍ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းလှတယ်တော့ မဟုတ်ပါချေ။ သို့သော် ပွဲခင်းထက်တော့ ဆယ်ဆသာနေ၍ အသက်ရှူချောင်ပါသေးသည်။ တည်ညံ့အော်

နေသော အလှူခံဌာနကိုသွားကာ အလှူငွေထည့်ပြီးမှ ဘုရားရှိခိုးပြီး အလှူခံမဏ္ဍာပ်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ညောင်ပင်ရိပ်တစ်ခုအောက်တွင် သမီးငယ်တို့ကိုချကာ ထိုင်ဖြစ်ကြပါသည်။

“ညောင်းလိုက်တာ ကိုရယ်၊ သမီးငယ်က ထွားလာပြီ”

“နောက်ဆို ကိုယ်တို့ချီနိုင်တော့မှာမဟုတ်ဘူး”

“နောက်ဆိုလည်း ရှိစရာမလိုတော့ပါဘူး ကိုရယ်၊ လမ်းလျှောက်တတ်တော့မှာလေ”

ဟုဆိုကာ ဘေးဘီဝဲယာကိုကြည့်ပြီး...

“သင်ကြန်အကြိုနေကြီးမို့ တော်သေးတယ်၊ ရေမပက်တာ။ ရေပက်ရင်တော့ ကလေးတွေနဲ့ ခက်ပါရဲ့”

“ပွဲခင်းထဲမှာတော့ အပေါ်ဘက်က ကွက်တိကွက်ကြား ရေဖျန်းနေတယ်”

“ကို... ဘာလူမျိုးတွေလဲမသိဘူးနော်၊ ဒီခိုင်းစုံတယ်”

“တိုင်းရင်းသားတွေနေမှာပေါ့၊ ကိုယ်တော့ ရှမ်းလူမျိုးတွေလို့ထင်တယ်”

“ရန်ကုန်နဲ့မတူတာတော့ အမှန်ပဲနော်၊ ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းတွေ ပြောပြပုံအရတော့ ဒီဇင်ဘာနဲ့ဇန်နဝါရီမှာ ကချင်ရိုးရာပွဲတွေများပုံရတယ်။ မနောကွင်းမှာ ကချင်ကပွဲလုပ်တယ်ဆိုတော့ ယမုံ

လာကြည့်ချင်လိုက်တာ”

“အဲဒီတော့မှ ပြန်လာကြတာပေါ့”

“မလွယ်ပါဘူး ကိုရယ်၊ ကောက်သစ်စားပွဲရော ခေါင်ရည်ပွဲတော်ရော မနောပွဲရော ခရစ္စမတ်ပါ။ နောင်များမှ အေးအေးဆေးဆေး လာပါတော့မယ်။ သမီးတွေ အရွယ်ရောက်လာမှလေ”

“အင်း... အဲဒီတော့မှ လာကြတာပေါ့”

ဟုဆိုကာ ဇနီးသည်ရဲ့နဖူးမှ ချွေးစိုစို့ကို ဦးနှိုင်းမောင်က သုတ်ပေးမိပါသည်။

“ကြည့်စမ်းပါဦး ကိုရယ်၊ သမီးငယ်လေး ပျော်နေလိုက်တာ”

ဟု လေးဖက်ထောက်ကာ လိုက်ထိုင်လိုက် လက်ခုပ်တီးလိုက်နှင့် ပျော်နေရှာသော ကလေးငယ်ကိုရည်ညွှန်းပြီးပြောလျှင် ဦးနှိုင်းမောင်မှာ ပြုံးနေခဲ့ပါသည်။

“ဘာလိုလိုနဲ့ မနက်ဖြန်ဆို သမီးတွေ တစ်နှစ်ပြည့်ပြီနော်။ သတိမထားမိလိုက်ဘူး။ ကိုယ်တို့ ခုရောက်နေတာ ဘုရားပဲ၊ မင်္ဂလာ ဘယ်လောက်ရှိသလဲ။ မွေးနေ့မရောက်ခင် ဘုရားလာတယ်။ မနက်ဖြန်မွေးနေ့ပွဲကိုတော့ ဟိုတယ်မှာပဲ လုပ်ကြရ

အောင်။ ပြီးတော့ အမှတ်တရအနေနဲ့ မှန်လုံကားနဲ့ ကချင်ပြည်နယ်ရဲ့အမှတ်တရနေရာတစ်ခုကို သွားမယ်”

“ကောင်းတယ် ကို၊ အမှတ်တရဖြစ်တာပေါ့။ သမီးတွေရဲ့မွေးနေ့တိုင်း အမှတ်တရတတ်ပုံတစ်ပုံ ရိုက်ပေးရမယ်။ ဒါမှ ထွားလာပုံအဆင့်ဆင့်ကို ကြည့်လို့ရမှာလေ”

“ကိုယ့်အချစ်လေးက သိပ်တော်တာပဲ”

ဟုဆိုကာ ချစ်ဇနီးကို ရှုမငြီးနိုင်စွာပင် ရီဝေရွန်းစိုစွာ စိုက်ကြည့်နေဖြစ်ပါသည်။

“ယမုံ၊ သမီးကြီးကိုချီထားဦး။ ကိုယ် ခဏအပေါ့သွားလိုက်ဦးမယ်”

ဟုဆိုကာ သမီးကြီးကို သူမရဲ့လက်ထဲထည့်ပြီး ခင်ပွန်းဖြစ်သူက ထွက်သွားတော့ သူမက အိပ်ပျော်နေတဲ့သမီးကြီးကို ပွေ့ချီထားကာ ပျော်မြူးနေပုံရသော သမီးငယ်ကို ငေးကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

သမီးငယ်က လေးဖက်ထောက်သွားလိုက်၊ လက်ခုပ်လေးတီးလိုက်၊ ထိုင်လိုက်နှင့် ချစ်စရာပဲကောင်းနေပါတော့သည်။ သမီးကြီးထက် မျက်နှာရွှင်သောသမီးငယ် ငုဝါကြွေက ဝါထိန်ကာ ပွင့်လန်းနေကြသော ငုဝါပင်ကြီးအောက်သို့ တရွေ့ရွေ့သွားနေခဲ့

၅၄ □ မယ်ခိုင်

ပါသည်။ သူမမျက်စိထဲ သမီးငယ်က သိပ်ကိုချစ်စရာကောင်းသည်ဟု မြင်မိပါသည်။ သမီးလေးငှါကြွေက ငှါပင်ကြီးနှင့် လိုက်ဖက်လှပါသည်။ မိခင်ကိုမှတ်မိနေပြီဖြစ်သော သမီးငယ်လေးက သူမကိုလှည့်ကြည့်ကာ ပြုံးပြနေသေး၍ သူမမှာ ချစ်စိတ်တွေ တဖွားဖွားပေါ်ပေါက်လာရပါသေးသည်။

သူမက မိခင်ကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်နေလို့ ထင်ပါရဲ့။ သမီးငယ်က သူမကိုစကားပြောနေသည်ဟု ရင်ထဲခံစားမိပါသည်။ ထိုသို့ခံစားလိုက်ရချိန်တွင်ပင် သမီးငယ်လေးနှင့် ရင်ဘတ်ချင်း စကားပြောမိသွားကြပါသည်။ မိခင်နှင့်သားသမီးဆိုတာ ဒီလိုထင်ပါရဲ့။ တခြားလူတွေ မသိလိုက်ချိန်မှာ တခြားလူတွေ နားမလည်တဲ့ဘာသာစကားမျိုးနှင့် စကားလုံးပေါင်းများစွာ ပြောဆိုပြီးနေကြပါပြီလေ။

ရင်ခွင်ထဲမှသမီးကြီးကိုရော သူမကိုလှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်နှင့် ငရွှေဝါပင်ကြီးနားသို့ ချဉ်းကပ်သွားနေသော သမီးငယ်ကိုပါ မိခင်၏ချစ်ခြင်းမေတ္တာတို့နှင့် ရွှန်းစိုက်ခြင်းကြည့်နေမိခဲ့ရသည်။

“တိုင်!... တိုင်!... တိုင်!...”

ဆိုသောအသံက ပွဲခင်းဘက်ဆီမှ ကျယ်လောင်စွာပင်

ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရပါသည်။ သူမအပါအဝင် တစ်အင်္ဂတော့ လူအားလုံး ရုတ်ချည်းငြိမ်သက်သွားကြပါသည်။

“တိုင်!... တိုင်!... တိုင်!...”

ဒုတိယအကြိမ်ဆက်တိုက်ကြားရတော့ အားလုံးရဲ့စိတ်တွေမှာ ပျာယာခတ်သွားကုန်ရပါသည်။

“မီးဗျို... မီး... ပွဲခင်းမှာ မီးလောင်နေပြီ။ မီးဗျို...”

အသံတစ်ခုက ညံ့ပြီးထွက်လာခဲ့ပါသည်။

သူမ ပြာဝေသွားပါသည်။ ဘာလုပ်၍လုပ်ရမုန်းမသိနိုင်လောက်အောင်ပင် ယောက်ယက်ခတ်သွားရပါ၏။ ရင်ခွင်ထဲပွေ့ချီထားသော သမီးကြီးကိုငုံ့ကြည့်လိုက်၊ ငှါပင်ကြီးအောက်သို့ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သော သမီးငယ်လေးကိုကြည့်လိုက်၊ အပေါ်သွားမယ်ဆိုပြီး ခင်ပွန်းသည် ပျောက်ကွယ်သွားရာဘက်သို့ကြည့်လိုက်နှင့် သူမ ဘာလုပ်၍ဘာကိုရမုန်းမသိနိုင်လောက်အောင် တုန်ယင်ပြီး ယောက်ယက်ခတ်နေရပါသည်။

“မီးတဲ့ဟေ့... မီးတဲ့”

ဆူဆူညံညံအသံကြီး ထွက်ပေါ်လာချိန်မှာတော့ ရင်ပြင်တစ်ခုလုံး ခြေရာတွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်ကုန်ရပါသည်။ ဟိုမှဒီသို့ ရောက်တတ်ရာရာပြေးနေကြပေမယ့် သူမမှာ ပြေးဖို့ခွန်အားတို့

မရှိကုန်တော့ပါချေ။ ထရပ်လိုက်တိုင်း ခူးတွေပျော့ခွေယိုင်ကျနေရသလို မျက်စည်ပူများက ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ယိုကျနေရပါ၏။ ခင်ပွန်းသည်ကို စိတ်ပူတာလား။ လူတွေကိုစိတ်ပူတာလား။ သမီးတွေကို စိတ်ပူတာလား။ မိမိကိုယ်မိမိ စိတ်ပူတာလားဆိုတာကို မဝေခွဲတတ်ပေမယ့် ရင်ထဲက တလုပ်လုပ်တုန်ပြီး မမြင်ရတဲ့မီးတောက်ကို မှန်းဆကာ ကြောက်နေမိတာတော့ အမှန်ပါပဲ။

“ဘယ်မှာလောင်တာလဲ”

“ပွဲခင်းထဲမှာ... ပွဲခင်းထဲမှာ”

ဟူသောအသံတွေကို ကြားလိုက်ရချိန်မှာတော့ ခင်ပွန်းသည်ကို စိုးရိမ်သွားရပါ၏။ ခင်ပွန်းသည်က ပွဲခင်းဘက် ဆင်းသွားတာမဟုတ်ပါလား။ အဲဒီဘက်မှာပဲ အပေါ့သွားဖို့က ရှိတာလေ။

“ကို... ကို... မဖြစ်ဘူး... ကိုနိုင်မောင်”

ဟု ပါးစပ်မှ ယောင်နုပြောနေမိပေမယ့် အသံတို့က ထွက်ပေါ်မလာခဲ့ပါချေ။ ထိုင်နေရာမှ သူမက အားယူပြီး ထရပ်ပါသည်။ သို့သော် ဘယ်လိုမှမတ်မတ်မရပ်နိုင်ခဲ့ပါချေ။ မီးဆိုသော အသံကြားရတာနှင့် အတွေ့အကြုံမရှိခဲ့သူ သူမက ဘာလုပ်၍တာကိုယ်မသိနိုင်ပါ။ ဘာကိုလှမ်းဆွဲ၍ ဆွဲရမှန်းမသိနိုင်ပါ။ ဘယ်ဆီပြေးလို့ပြေးရမှန်း မသိနိုင်ပါ။ ဘာလုပ်ရမည်ဆိုတဲ့ ညွှန်ကြား

ချက်ကို သူမရဲ့ဦးနှောက်က ဖြန့်ဝေပေးနိုင်ပါတော့ချေ။

“ယမုံ... ယမုံ”

အသံကျယ်ကြီးတစ်ခုကို လူအုပ်ထဲမှ ကြားလိုက်ရတော့မှ သူမကို သတိပေးသလို ဖြစ်သွားခဲ့ပါသည်။

“ယမုံ”

ထိုအသံရှင်က သူမနားကပ်လာတော့မှ သူမက လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ကယ်တင်ရှင်တစ်ဦးနယ် ခင်ပွန်းသည်ကိုတွေ့လိုက်ရပါတော့သည်။

“ကို...”

“ဘာလို့ငိုနေတာလဲ မငိုနဲ့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ မီးသတ်ကားတွေလည်း ရောက်လာပါပြီ”

ဟုဆိုကာ တုန်ယင်နေသော ဇနီးသည်ကို ကြင်နာစွာ ထွေးပွေ့ပြီး...

“ကြောက်နေတယ်နဲ့တူတယ်၊ စိတ်ကိုငြိမ်ငြိမ်လေး ထားယမုံ။ ဘာမှမကြောက်နဲ့၊ ကိုယ်ရှိတယ်”

ဟု ဇနီးသည်ကို ကြင်နာစွာထွေးပွေ့တော့မှ တုန်ယင်နေသောဇနီးသည်က တဖြည်းဖြည်းငြိမ်သက်သွားရပါသည်။

ပြေးလွှားနေသောလူတွေပါ တဖြည်းဖြည်းရှင်းလင်းသွား

၅၈ ◻ မယ်ခိုင်

တော့မှ ရင်ခွင်ထဲ အပ်ထားသောဇနီးသည်ကို မျက်နှာချင်းဆိုင် အပ်ကာ...

“ကြောက်သေးသလား”

ဟုမေးလိုက်ရာ ခေါင်းရမ်းပြလာ၍ ပုံမှန်ဖြစ်သွားပြီဟု ယူဆကာ ဇနီးသည်လက်ထဲမှသမီးကြီးကို ငဲ့ကြည့်ပြီး...

“သမီးငယ်ရော”

ဟုဆက်မေးလိုက်စဉ်မှာ၊ ဇနီးဖြစ်သူရဲ့မျက်လုံးတွေက ပြန်လည်လှုပ်ရှားလာကာ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ငုရွေဝါပင်ကြီးဘက် ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ဟင်!”

ဇနီးသည်ရဲ့မျက်နှာရိပ်ကြောင့် သူ့ရင်ထဲတွင် လှိုင်းထ သွားရပါ၏။

“ယမုံ”

ဟုခေါ်လိုက်ပေမယ့် ဇနီးသည်မှာ သူ့ရဲ့အသံကိုကြား ရတော့မည်မထင်ပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မည်သူတစ်ဦးတစ် ယောက်မျှ ရှိမနေတော့သည့် ငုရွေဝါပင်ကြီးအနား အသက်မဲ့စွာ ချဉ်းကပ်သွားသောကြောင့်ပါ။

“ယမုံ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကံကြမ္မာအေးစွဲ ◻ ၅၉

ဟု သူက ဆင့်ခေါ်လိုက်တော့ သမီးကြီးကိုပွေ့ချီထား သောယမုံမှာ ထိုငုရွေဝါပင်ကြီးနားသို့ အပြေးလေး သွားနေခဲ့ပါ ပြီ။

“သမီးလေး... သမီးငယ်လေး... သမီးလေး”

ထိုငုရွေဝါပင်ကြီးအောက်တွင် ဟိုမှဒီသို့ပြေးလွှားရင်း အော်နေသောဇနီးသည်ကြောင့် သူနားလည်လိုက်ပါပြီ။

“သမီးလေး... သမီးလေး... မီးငယ်လေးရေ သမီး လေး... သမီးငယ်လေး”

ဟုအော်ခေါ်ရင်း ပျော့ခွေယိုင်ကျသွားရပါတော့သည်။

“ယမုံ... ယမုံ...”

ခင်ပွန်းသည်ရဲ့အသံကိုလည်း သူမနုလုံးသားက မကြား နိုင်တော့ပါချေ။

◻◻◻

ရွှေပဒေသာစာပေ

နှစ် နှစ်ဆယ်ကြာသော်

အခန်း (၇)

ကချင်ပြည်နယ်ရှိ မြို့ကလေးတစ်မြို့မှာပဲ ဖြစ်ပါသည်။
အရှေ့ဘက်မှာ တောင်တန်းရှည်၊ အနောက်ဘက်မှာ တောင်တန်း
ရှည်တို့နှင့် ဖွဲ့စည်းထားသော ထိုမြို့လေးတွင် တရားရုံးခွဲ ရဲစခန်း
တစ်ခု၊ မှတ်ပုံတင်ရုံးတစ်ရုံးနှင့် အထက်တန်းကျောင်းတစ်ကျောင်း၊
အလယ်တန်းသုံးကျောင်း၊ မူလတန်းကျောင်းငါးကျောင်းတို့ ရှိ
ကာ ဘုန်းကြီးကျောင်းသုံးကျောင်း၊ ခရစ်ယာန်ဘုရားကျောင်းငါး
ကျောင်းတို့ရှိပြီး ဘူတာရုံ၊ ကားဂိတ်၊ ဧည့်ခံပိသားကြီးကြီးနှစ်ခု၊
အသေးစားသုံးခုတို့နှင့် ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်ထားသောမြို့လေး
ဖြစ်ပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

မြို့လေး၏အရှေ့ဘက်တွင် အတန်အသင့်ကျယ်သော
ချောင်းတစ်ချောင်းရှိပြီး မြို့ပြင်ဘက်တွင် ကျယ်ဝန်းသောလယ်
ကွင်းကြီးတို့ရှိကာ မြို့ထဲမှာတော့ ကားသံဆိုင်ကယ်သံတွေနှင့်
ရောယှက်ပြီး စက်ဘီးတို့ဆိုက်ကားတို့နှင့် စည်ကားလှကာ မြို့မ
ဈေးကြီးတစ်ဈေးနှင့် အခြားဈေးကလေးများလည်း ရှိသေး၏။

ချောင်းကလေးရှိသောကြောင့် တံငါမိသားစုလည်း ရှိ
သလို လယ်ကွင်းတွေရှိသောကြောင့် စိုက်ပျိုးရေးနှင့်အသက်မွေး
ကြသောမိသားစုလည်း ရှိကြ၏။ ရထားဘူတာရှိသောကြောင့်
ကုန်သွယ်ရေးဖြစ်ထွန်းပြီး လူစည်ကားလှပါသည်။ ကချင်ပြည်
နယ်မို့ ရွှေမှော် ကျောက်မှော်များလည်း ပေါများလှလေရာ တစ်
နေ့တစ်နေ့ ဟားကန့်သွားမည့်ကား၊ ဆိုင်းတောင်သွားမည့်ကား၊
တာမခံသွားမည့်ကားနှင့် ရွှေမှော်တစ်ခုဖြစ်သော ဆယ်ဖင်းသွား
မည့်ကားများနှင့် ရှုပ်ထွေးနေတတ်၍ ခရီးသည်များနှင့် စည်ကား
နေသောမြို့လေးလည်း ဖြစ်နေသေး၏။

စည်ကားသောမြို့လေးမို့ စီးပွားရေးလည်း သင့်တင့်
ကောင်းမွန်လေရာ လူတိုင်းလိုလို မိသားစုစီးပွားရေးအလုပ် ရှိနေ
ကြပါသည်။ တံငါမိသားစုက ခေ့ချိုငါးလေးတွေ ရောင်းချရန်
အတွက် တစ်နေ့ကုန်မိသားစုအားလုံး လှုပ်ရှားကြသလို တောင်

သူမိသားစုကလည်း မိုး၌ စပါး၊ ဆောင်း၌ သီးနှံတို့ကို စိုက်ပျိုး
နိုင်ရန် ကြိုးစားကြတော့ တစ်ယောက်မကျန် အားလပ်တယ်ဟု
၍ မရှိပါချေ။

တံငါတွေအတွက် ပိုက်ကွန်တွေနှင့် သမ္ဗန်တွေလည်း
မအားရသလို တောင်သူလယ်သမားတွေအတွက်တော့ နွားတွေ
ထွန်တွေကလည်း မအားလပ်နိုင်ခဲ့ပါချေ။ ထို့အတူပင် ကားလိုင်း
ပြေးဆွဲနေကြသူများမှာလည်း ကားပစ္စည်းတွေ ဝပ်ရှော့တွေ ခရီး
သည်တွေနှင့် မအားလပ်နေကြသလို ကုန်ကူးသန်းသောမြို့လေး
မို့ ဈေးရောင်းဈေးဝယ်နှင့် အသက်မွေးကြသောမိသားစုများမှာ
လည်း မအားလပ်နိုင်ကြပါချေ။

အလုပ်အကိုင်လေးတွေ တစ်နိုင်ကိုယ်စီ ရှိနေကြသည်မို့
ဆင်းရဲကြပေမယ့် ရိုးသားစွာငွေရှာကြသူတွေအတွက်တော့ ချမ်း
လည်းမချမ်းသာကြပါချေ။ သို့သော် နွေးထွေးတဲ့မိသားစုဖွဲ့စည်း
ပုံနှင့်မို့ စိတ်တော့ ချမ်းသာကြပေလိမ့်မည်။

မြို့လေးကို တောင်ပိုင်း၊ မြောက်ပိုင်းနှင့် အလယ်ပိုင်း
ရယ်လို့ ပိုင်းခြားထားလေရာ မြို့လယ်လမ်းမဘေးတွင် ရထား
ဘူတာရှိကြီးက မြို့လယ်ခေါင်တည့်တည့်ရှိနေ၍ ရထားသံလမ်း
၏အရှေ့ပိုင်းကိုတော့ ရွာရှေ့ ရထားသံလမ်း၏အနောက်ပိုင်းကို

တော့ ရွာနောက်ဟုလည်း ပိုင်းခြားထားပါသေး၏။

ထိုသို့ဖွဲ့စည်းထားသောမြို့ကို ကျဉ်းတယ်ဟုပြော၍မရ သလို ကျယ်တယ်ဟုလည်း မပြောနိုင်ပြန်ပါ။ ဂေါက်ကလပ်ကွင်း ရော ရဲစခန်းရော ရွာပြင်တွင် စစ်တပ်ရော မြို့လယ်တွင် တရား ရုံးရော၊ လူကြီးတွေရောက်လျှင် တည်းခိုရာဗိုလ်တဲရုံးပါ ရှိနေတာ မို့ မြို့အင်္ဂါရပ်နှင့်တော့ ကိုက်ညီနေ၍ ရွာဟုလည်းမဆိုနိုင်ပြန် ပါချေ။

ထိုသို့ ရွာလည်းမက၊ မြို့လည်းမဟုတ်သေးတဲ့ ထိုရွာ ကလေးတွင် မြို့ရွာနဲ့ဖျား၌ လယ်ယာလုပ်ငန်းဖြင့် အသက်မွေးကြ သော မိသားစုတစ်ခု ရှိနေခဲ့ကြပါသည်။ မိခင်က ဒေါ်မြကြည်ဟု ခေါ်ပြီး ဖခင်ကတော့ ဦးထွန်းမောင်ဖြစ်ပါ၏။ ထို့အပြင် ရှုမပြီ တဲ့ချစ်သမီး ငုဝါဆိုသူရှိပြီး ရိုးသားသောတောသူတောင်သားများ ဖြစ်ကြပါသည်။ ရွာအစွန်ဘက်တွင် စီးပွားရေးသိပ်မပြေလည်ကြ သူများသာ အနေများသဖြင့် ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်ဟုလည်း ဆို နိုင်ပေသည်။ သို့သော် ထိုမြို့ကလေး၏ဆင်းရဲသားတွေမှာ မိမိ ကလေးတိုင်း ဆွဲကြိုးတစ်ကုံးတော့ ပိုင်ဆိုင်နိုင်ကြပါသည်။

အဝေးပြေးကားလမ်းဘေးတွင် လယ်မြေငါးဧကမျှ ပိုင် သဖြင့် မိုးရာသီ၌ စပါးစိုက်ပြီး ဆောင်းရာသီစပါးရိတ်သိမ်းပြီးချိန်

၌ ဖရဲသီးတို့ သခွားသီးတို့ ခရမ်းချဉ်သီးတို့ ခရမ်းသီးတို့လိုသီးနှံ မျိုးကို များများစိုက်ပြီး ရောင်းချခြင်းဖြင့် သင့်တင့်သောပြေလည် မှုမျိုးကို ပိုင်ဆိုင်ထားခဲ့ကြပါသည်။

ပျဉ်ထောင်ပျဉ်ခင်းအိမ်နှင့် သွပ်မိုးထားသော ထိုရှည်တံ ရှည်အိမ်မြင့်ကြီးမှာ ထိုရပ်ကွက်ရဲ့ဆယ်အိမ်မျိုးအိမ်ဟု ထင်မှတ် ရလောက်အောင်ပင် ခမ်းနားလှပါသည်။ ထိုသို့ခမ်းနားတဲ့အိမ်ကို ရေနံချေးတွေ ထူပြောနေတဲ့ခြံစည်းရိုးနှင့် မြင့်မားတဲ့တံခါးရွက် ကြီးက ကာရံထားတာမို့ လူဆင်းရဲရပ်ကွက်ဟု ဆိုပေမယ့်လည်း အကြောင်းမသိလျှင် အံ့ပုန်းသူဌေးတွေဟု ထင်မှတ်ရမလားပင်။

မနက်မိုးမလင်းသေးခင်မှာပင် ထိုအိမ်ထဲက မီးရောင် မြင်နေရပြီး အာရုံမတက်ခင်မှာပင် ထိုအိမ်ထဲမှ သဏ္ဌာန်နှစ်ခုက ထွက်ပေါ်လာတတ်ပါသည်။

မှန်ပါသည်။ သားအမိနှစ်ယောက်က အရုဏ်ဆွမ်းချက် ကက အရုဏ်မတက်မီ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ဆွမ်းအရောက်ပို့တတ် သောလေ့ကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

“မြန်မြန်လုပ်ဟဲ့၊ နောက်ကျနေဦးမယ်”

“နောက်မကျပါဘူး အမေရယ်၊ ခါတိုင်းအချိန်ပါပဲ”

ဟု မွေးပွားတက်ကြီးကို လည်ပင်းတွင် သိုင်းချည်ကာ

ပတ်ဝန်းကျင်ကိုအကဲခတ်ပြီးပြောလျှင် မိခင်လုပ်သူက...

“နှင်းသည်းနေလို့ဟဲ့ အချိန်က ခြောက်နာရီထိုးတော့
မယ်”

“အမေက နာရီ ဘယ်တုန်းက ကြည့်လိုက်တာလဲ”

ဟု နာရီလက်တံပင် အတိုအရှည်မှန်း ခုချိန်ထိမသိသေး
တဲ့မိခင်လုပ်သူကို သူမက နောက်တောက်တောက်ပြောလိုက်လျှင်
မိခင်လုပ်သူက လက်ထဲမှကိုင်ထားသောကြိမ်လုံးကို သူမမြင်သာ
အောင် ပြကာ...

“ခွေးရိုက်မယ့်တုတ်က ညည်းတင်ပါး မြည်းချင်ပြီနဲ့
တူတယ်”

ဟုဆိုတော့ သူမ ကျိတ်ပြီးရပြန်ပါသည်။

မိုးမလင်းသေးတာမို့ ခွေးဟောင်သံတို့က အမှောင်ထဲ
တွင် ခြောက်ခြားဖွယ် ကြားနေရပါ၏။ ဓာတ်မီးတိုင်က ကိုက်တစ်
ရာခြား တစ်တိုင်စီရှိနေခဲ့ပေမယ့် အချို့တိုင်တွေက မာကျူရီမီး
လုံးများမှာ ကလေးများ၏ လေးခွစာကြောင့် ကွဲနေ၍ မလင်းနိုင်
ကြပါချေ။ မင်္ဂလာဒုံလမ်းတွင် တစ်တိုင်တည်း ထီးထီးကြီးလင်း
နေခဲ့သော ဓာတ်မီးတိုင်က အထီးကျန်လှပါသည်။

လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို အားပြုသွားလာနေရသော သူမတို့

သားအမိနှစ်ယောက်မှာ ခလုတ်ထိမှား၍ အမှောင်ထဲတွင် အရမ်း
ကာရောလည်း မသွားနိုင်ခဲ့ပါချေ။ လမ်းကလည်း ကောင်းလှတာ
ကိုး။ ကတ္တရာလမ်းဆိုပေမယ့်လည်း ကျောက်ခင်းလမ်းဟု ထင်
မှတ်ရလောက်အောင်ပင် ပျက်ယွင်းနေခဲ့တော့ ခပ်ချွန်ချွန်ထွက်
နေခဲ့သောခဲလုံးများကလည်း ပေါများလှသည်ကိုး။ ဒါ ကတ္တရာ
လမ်းချောပါဟု ဘုရားစူးကျိန်ပြောလျှင်ပင် ကိုယ်က ဘုရားစူးခံ
ရတော့မည့်အဖြစ်မို့ မိမိကိုယ်သာ ကိုးကွယ်ရာဟုမှတ်ပြီး သတိ
နှင့်နေရသည်မှာ တစ်မြို့လုံးနီးပါးပင်။

သူမတို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းရောက်တော့ ကျောင်းဝင်း
တံခါးမကြီးမှာ ပွင့်နေခဲ့၍ စီးလာသောကြက်ပေါင်ဖိနပ်ကို ကျောင်း
ဝင်းဝင်ပေါက်ရှိ ခြင်္သေ့ခြေရင်းနားတွင် ချွတ်ထားကာ ကျောင်း
ဝင်းထဲသို့ သားအမိနှစ်ယောက် ခပ်ကုပ်ကုပ်လေး ဝင်လာခဲ့ကြ
ပါသည်။ ဆောင်းရာသီဖြစ်တာကြောင့် ရာသီဥတုက နားရွက်
မဖော်ချင်လောက်အောင် အေးပေမယ့် အင်္ကျီလေးတစ်ထည်ကို
တောင် နွေးအောင်မဝတ်နိုင်ရှာတဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းနေခွေးတွေ
ကတော့ အုပ်စုဖွဲ့၍ သူမတို့နား ပြေးလာခဲ့ကြပါပြီ။ ခွေးကြောက်
သောသူမက အမေ့နားသို့ တိုးကပ်လိုက်ပါ၏။

“ဘာကြောက်နေတာလဲ ဘုန်းကြီးကျောင်းခွေးတွေကို”

ဆွမ်းချိုင့်မြင်ရင် မကိုက်ပါဘူး”

အမေက ခွေးတွေရဲ့အကျင့်ကို ယုံကြည်စွာပြောလျှင် သူမရဲ့ရင်ထဲ ရဲတင်းသွားရပါသည်။ ချမ်းအေးတဲ့ရာသီမို့ အာရုံ ဆွမ်းချက်ပို့သူ နည်းပါးလှ၍ အာရုံဆွမ်းစောင့်နေသောကိုရင်လေး က ဆွမ်းစင်ဘေးတွင် ငိုက်မြည်းနေခဲ့ပါသည်။

“ကိုရင်လေး”

သူမက အသံပြုလိုက်တော့မှ ကိုရင်လေးက ခေါင်းမော လာကာ သူမရဲ့လက်ထဲမှဆွမ်းချိုင့်ကိုယူပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းပိုင် ပန်းကန်များထဲသို့ ပြောင်းထည့်နေပါသည်။

“ဒီနေ့ ဆွမ်းနည်းတယ်နော်”

“လက်တွေကျဉ်ခဲနေအောင် အေးမှတော့ မနက်စော စော ဘယ်သူက ရေကိုင်းပြီး ချက်ပြုတ်ချင်မလဲ။ ဒကာမကြီးတို့ သားအမိကတော့ နိဗ္ဗာန်ရောက်ဦးမယ်”

“အမေတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ပို့ပါ ကိုရင်ရယ်။ နှစ် ယောက်ဆို နိဗ္ဗာန်ယာဉ် မနိုင်ဘဲဖြစ်နေဦးမယ်”

ဟု မျက်လုံးကလေး မှေးစင်းနေသောကိုရင်ကို လှမ်း နောက်၍ ကိုရင်လေးက ရယ်နေပါသည်။

သူမက ဘုရားဝတ်ပြုနေသော အမေ့ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်

ကာ ဦးသုံးကြိမ်ချပြီး စိတ်ရှည်လက်ရှည်ပင် ထိုင်စောင့်နေလိုက် ပါသည်။ အတန်ကြာ အမေ ဝတ်ပြုပြီးမှ သူမတို့သားအမိနှစ် ယောက် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှပြန်လာကြရာ လမ်းတွင် ကျန်းမာရေး အပြေးလေ့ကျင့်နေသောလူငယ်များနှင့် လမ်းလျှောက်ထွက်နေ ကြသော လူကြီးအုပ်စုကို တွေ့ရပါသည်။ သူမတို့ အိမ်ပြန်ရောက် တော့ အဖေက အိမ်ရှေ့တွင် မီးပုံကြီးကိုဖိုကာ မီးလှုံနေခဲ့ပါ၏။

“အစောကြီးပါလား ကိုထွန်းမောင်”

“အေး၊ စောင်ခြုံထဲ ကွေးရတာ ညောင်းလာတာနဲ့”

ဟု အဖေကဆိုတော့ သူမက...

“ကျွန်မတော့ မညောင်းပါ။ ကွေးလို့ရရင် တစ်နေကုန် တောင် ကွေးနိုင်သေးတယ်”

“ဒီကလေးမနယ် လူကြီးနဲ့လူငယ် တူမလား”

“မတူပါဘူးအမေရယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မတော့ ဆက် အိပ်လိုက်ဦးမယ်”

“သူများတွေတောင် လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်နေကြပြီ”

“သူတို့က သူဌေးတွေလေး တစ်နေကုန် ခုံပေါ်ထိုင်ပြီး အညောင်းမိနေကြသူတွေ။ ကျွန်မတို့က ဆင်းရဲသားလေး တစ် နေကုန် ကုန်းရုန်းနေရတာ။ များများနားဖို့ လိုအပ်တယ်။ အား!

၇၀ ◻ မယ်နိုင်

ပြောရင်းနဲ့တောင် သန်းဝေလာပြီ။ အိပ်ဦးမယ်”

“ဟဲ့၊ ခဏပဲ အိပ်တော့နော်၊ မိုးလင်းရင် ဈေးမှာ ဓာတ်
ဆားသွားဝယ်ဦး။ ဓာတ်ဆားက ဈေးပေါနေတယ်ပြောတယ်။
မိုးတွင်းဆို ဈေးက ကြီးပါဘိသနဲ့။ ကြားလား ကောင်မလေး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်၊ ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ဒါပဲလား... အိပ်တော့
မယ်”

ဟုဆိုကာ အိမ်ထဲပြေးဝင်ပြီး ခုချိန်ထိ အပုံလိုက်ဖြစ်နေ
သေးသောအိပ်ရာထဲ ပြေးဝင်ကာ စောင်လေး ခေါင်းမြီးခြုံလိုက်
ပြီး အားပါးတရအိပ်ပစ်လိုက်ပါတော့သည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၈)

“ငုဝါရေ... ငုဝါ”

အိမ်ရှေ့ဘက်ဆီမှ တစာစာအော်သံကြားငုရတဲ့ ငုဝါ
ရွှေမှာ တပွက်ပွက်ဆူနေသော ထမင်းအိုးကို မီးဖိုပေါ်မှ လက်ခု
စုတ်ဖြင့်ကိုင်ကာ ချပြီး...

“ဘာလဲဟေ့၊ ငါ မီးဖိုချောင်ထဲမှာ”

ဟုအသံပြုသဖြင့် သဇင်က မီးဖိုချောင်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့
ပါသည်။

“ဘာဟင်းတွေ ချက်နေတာလဲ”

“ရေစာဟင်းကို ချပ်စပ်ချက်ပြီး ချောင်းငါးကို အိုးကပ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ချက်မလားလို့ပါ”

“နင် လယ်ထဲ ထမင်းသွားပို့ဦးမှာလား”

“ပို့မှာပေါ့ဟဲ့၊ ငါမပို့ရင် ငါ့အဖေခွဲငါ့အမေ ဘာစားရမှာလဲ”

“နင်ထမင်းပို့လို့ ပြန်လာရင် ငါးသွားရှာရအောင်ဟယ်”

“ဘယ်ကလာ၊ ဒီလောက်ဇူးတုန်အောင် အေးနေရတာနဲ့ ငါးမသေဘဲ ငါတို့သေကုန်ပါဦးမယ်”

“ဘယ်ကလာ ငှါရယ်၊ နင်ကလည်း တုံးလိုက်တာ။ ကိုဖိုးကဲတို့ ဒီနေ့ ငါးအင်းပက်မှာလေ”

“ဘယ်နားက အိုင်ဗွက်လဲ”

“ချောင်းခြောက်မှာလေ၊ နှစ်ချို့ငါးဘတ်တွေတောင် အောင်းနေနိုင်တယ်။ ရွှံ့လည်းကောင်း အရိပ်လည်းကောင်း ရေလည်းကောင်းနဲ့”

ဟု အဆွယ်ကောင်းလာတော့ နဂိုကတည်းက ငါးဖမ်းချင်တဲ့ငှါက ပါချင်ချင်ဖြစ်လာခဲ့ရပါသည်။ သို့သော် ဖခင်ဖြစ်သူရဲ့ တံငါမလုပ်ရဆိုတဲ့အမိန့်စကားကလည်း ရှိသေးတာမို့ သူမမှာ ချင့်ချိန်ရ ခက်နေပါ၏။

“လက်နဲ့ပက်မှာလား၊ စက်နဲ့ရေစုပ်ပက်မှာလား”

“စက်နဲ့ပေါ့ဟဲ့၊ ဒီလောက်ရေကောင်းတဲ့နေရာကို လက်နဲ့ဆို ဘယ်နိုင်ပါ့မလဲ။ စက်နဲ့တောင် ဆီဖိုးရွှေတာတဲ့အနေနဲ့ ချောင်းရေကိုလွှဲလိုက်ပြီး မနေ့ညကတည်းက အိုင်ရေကိုဖောက်ချထားပြီးပြီ”

“စက်နဲ့ဆို ငါတို့ ဆီဖိုးစိုက်ရမှာပေါ့ဟဲ့”

“အောင်ရှော်လုပ်တာပေါ့ဟယ်”

“အောင်ရှော်လုပ်နေရင် ငါးကြီးဘယ်ရမလဲဟဲ့၊ သူတို့ရှယ်ယာတွေကောက်ပြီး ကျန်တဲ့ငါးပိစိတွေပဲ ရမှာပေါ့”

“ဟဲ့၊ ငါးပိစိတွေထဲမှာလည်း ငါးကြီးတွေပါလာတတ်တာပဲ။ ငါးပိစိရတော့ အိမ်မှာ ငါးအိုးကပ်စားရတာပေါ့။ နင့်အဖေက ငါးအိုးကပ်ဆို ထမင်းမြိန်ပါတာသနဲ့”

ဟုဆိုလာပြန်တော့ နဂိုကတည်းက ပါချင်ချင်စိတ်မှာ လိုက်ဖို့ဆုံးဖြတ်မိသွားခဲ့ပါသည်။

“ဘယ်တော့လဲ”

“ဆယ့်တစ်နာရီလောက် ရေခမ်းမယ်ထင်ပါရဲ့”

“အေး၊ ငါ့မြန်မြန်ချက်လိုက်မယ်။ ထမင်းပို့ပြီးတော့ ငါ ချောင်းခြောက်ကို လာခဲ့မယ်လေ”

“အေးအေး... မြန်မြန်နော်၊ ငါ အေးလှတဲ့ကို သွားခေါ်

လိုက်ဦးမယ်”

“စန်းထွေးကိုရော ခေါ်ခဲ့လိုက်၊ စန်းထွေးလိုက်ရင် ဝင်းမြိုင်ပါ ပါလာမှာ။ တို့တတွေ အုပ်စုတောင့်တော့ ကိုဖိုးကဲ ချေးမများနိုင်တော့ဘူးပေါ့။ ကိုဖိုးကဲက ဝင်းမြိုင်ကိုကြိုက်ချင်နေတာ”

“အမာစိန်ကိုပါ ခေါ်လာမယ်၊ အမာစိန်က ကိုဖိုးကဲကြီးကို နိုင်တယ်”

“ကောင်းတာပေါ့၊ ငါးဖမ်းပွဲမဟုတ်ဘဲ အလှူပွဲကြီးဖြစ်သွားတာပေါ့”

“ဒါဆို ငါသွားမယ်၊ ဟေ့! ကောင်မ၊ မြန်မြန်ချက်နော်”

“အေးပါ”

ဟုဆိုကာ ဒယ်အိုးမဲကို မီးဖိုပေါ်တင်ကာ ဆီထည့်ပြီး ကြက်သွန်ဖြူနှင့်ခရမ်းချဉ်သီးကို ဆီသပ်ကာ ချေးဖောက်ထားသော ငါးပိစိကွေးလေးများကိုထည့်ပြီး ဖွန်းဖြင့်မွှေကာ မြစ်သို့ခြောက် (မြစ်ချဉ်ခြောက်)ကို အိုးထဲဖြူးထည့်ပြီးမှ ဆယ်မိနစ်မျှ မီးနည်းနည်းနှင့် နှပ်ထားကာ၊ မီးဖိုပေါ်မှချပြီး ရွှံ့ထူသောအင်းအိုင်ရှိရာတောထဲမှ ခူးယူလာခဲ့သော အဖျားချွန်ချွန်လေးနှင့် အရိုးတွင်ဆူးသော သေးလေးများပါသော ဇရစ်ဟုအမည်တွင်သည့်ဟင်းကိုချက်ရန် ပြင်ဆင်ရပါတော့သည်။

ဇရစ်ရိုးကို အပိုင်းပိုင်းချိုးကာ ကြာရိုးသဖွယ် ခပ်ပွပွဖြစ်နေတဲ့ဇရစ်ရိုးကို လက်နှင့်ညှစ်ပြားပြီး အလယ်အူမှဆွဲဖြ၍ အပိုင်းကလေးများ လုပ်ထားပြီး ရေဆေးကာ အပြင်ပိုင်းက မဲတူးနေနေသောဒန်အိုးထဲထည့်ပြီး ငါးပိနည်းနည်းနှင့် ခရမ်းချဉ်သီး၊ ဆားတို့ထည့်ကာ ဆီလေး လက်ဖက်စားဖွန်းတစ်ဖွန်းမျှထည့်ပြီး လက်ဖြင့်ရောနယ်ကာ အိုးကို မီးဖိုပေါ်တင်ထားလိုက်ပါသည်။

ပြီးနောက် မန်ကျည်းသီးမှည့်ကို ရေဖျော်လိုက်ပြီး အိုးဆူလာတော့ အပေါ်မှလောင်းထည့်ကာ အိုးကို မီးများများဖြင့် နှပ်ထားပြီး မိနစ်နှစ်ဆယ်မျှကြာတော့မှ အခြောက်လှန်းထားသော ရေချိုငါးလေးကိုထည့်ပြီး မီးဖိုပေါ်မှချလိုက်ပါသည်။

ထိုဟင်းများနှင့် ထမင်းတို့ကို ချိုင့်ကြီးထဲထည့်ကာ ဆေးစရာရှိတာတွေကို ဆေးကြောပြီး အိမ်တံခါးကို သေသေချာချာ ပိတ်၍ ထွက်လာခဲ့သည်တွင် ဘေးအိမ်မှဒေါ်လှမြင့်က...

“ထမင်းသွားပို့တော့မလို့လား”

“ဟုတ်တယ် ဒေါ်လေး၊ အိမ်ဘက် နားစွင့်လိုက်ပါဦး”

“အေးပါကွယ် အေးပါ၊ ဒါနဲ့ ဖိုးကဲတို့ ငါးအင်းပက်ကြမလို့ဆို”

“အင်း၊ ပြောတာပဲ၊ ဒါနဲ့ ဒေါ်လေးမြင့်က ဘယ်ကသိ

လာတာလဲ”

“သင်ပေါ့၊ တစ်ရပ်ကွက်လုံး လိုက်ပြောနေတာ နဲ့နေ ပြီး၊ ကလေးတွေဆို သင်ကြောင်လွယ်ပြီး ထွက်သွားကြပြီ”

(သင်ကြောင်ဆိုသည်မှာ ငါးထည့်ရန် ငါးခြမ်းစိပ်ကလေး များနှင့် ယက်လုပ်ထားသောရေအိုးပုံသဏ္ဌာန်ဖြစ်သည်။)

ဆိုတော့ သူမက ဒေါ်လေးမြင့်ကိုပင် နှုတ်ဆက်မသွား နိုင်တော့ဘဲ ရုဏ်းခမောက်ကလေး ခေါင်းပေါ်တင်ပြီး ထမင်းချိုင့် ကို လက်မှာဆွဲကာ မပြေးရုံတမယ် ထွက်လာခဲ့ပါ၏။

သူမရဲ့ခြေလှမ်းတွေက သာမန်ထက်ပိုပြီး မြန်ဆန်နေခဲ့ ပါသည်။ မမြန်လို့လည်း ရမှမရတာ။ သူမသာ နှေးနေလို့ကတော့ အင်းထဲမှရေခန်းချိန်တွင် ကလေးတွေခြေရာပဲ ကောက်ရပေလိမ့် မည်။

ထို့ကြောင့် အရင်အချိန်တွေဆို နာရီပိုက်မျှ သွားနေသော လယ်တဲသို့ ဆယ့်ငါးမိနစ်နှင့်ပင် ရောက်ရှိသွားခဲ့ပါသည်။ သူမ လယ်တဲသို့ရောက်ရှိသွားချိန်မှာ အမေ့အဖေက လယ်ကွင်းထဲ ရိတ်ထားသောစပါးပင်များကိုစု၍ အထုံးထုံးနေခဲ့ပါသည်။

“အမေ...”

ဟုခေါ်ကာ ထမင်းချိုင့်ကို အမေမြင်သာအောင် ထောင်

ပြပြီး...

“တဲအောက်မှာ ထားခဲ့မယ်နော်”

ဟုအော်ပြောလျှင် လယ်ကွင်းထဲ ကုန်းကွက်လုပ်နေရှာ သောအမေက ခေါင်းမော့လာကာ...

“ပျာရီပျာယာနဲ့ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ချောင်းခြောက်မှာ ကိုဖိုးကဲတို့ ငါးအင်းပက်တယ်”

“ဟဲ့! အဲဒါ မင်းနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဟင်းတစ်ခွက်စာရအောင် ငါးသွားကောက်မလို့”

“မနက်ကပဲ သီလယူထားတယ်မဟုတ်လား”

“ညကျရင် ဘုရားကိုပြန်တောင်းပန်လိုက်ပါမယ်၊ သွား ပြီဗျို့”

ဟုဆိုကာ အမေရဲ့မသွားရပါဘူးဟု စကားသံကိုမကြား ရသေးခင် ပြေးထွက်လာခဲ့ပါသည်။ အကြောင်းမှာ သင်ကြောင် ပါမလာသောကြောင့်ပါ။ သင်ကြောင်ပါမသွားလျှင် ငါးကိုဘာနဲ့ ကောက်ထည့်ရမလဲ။ သူမစဉ်းစားသော်လည်း အကြံမရ၍ လမ်း ဘေးတွင် ဖွေးဖြူနေသော ကျွတ်ကျွတ်အိတ်စုတ်ကိုသာ ကောက် ယူဖြစ်ပါသည်။

သူမ ချောင်းခြောက်သို့ရောက်သွားချိန်တွင် ကလေးတွေ

နှင့် သူမသူငယ်ချင်းတွေကို ဝါးရုံကြီးအောက်တွင် သကြောင်
တစ်ယောက်တစ်လုံးစီနှင့် တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ဟဲ့! ရေခမ်းသေးဘူးလား”

သူမက မေးလိုက်တော့ သဇင်က သူမကိုမော့ကြည့်
လာကာ...

“စက်ပျက်နေလို့တော့၊ ခုမှစပြီး ရေစုပ်ထုတ်နေရတာ”

ဟု အင်းအိုင်ဗွက်ကလေးထဲ ကုန်းကုန်းကွနှင့် အလုပ်
များနေကြသော ကာလသားများကို ရည်ညွှန်း၍ဆိုလျှင် သူမက
ပါ သူငယ်ချင်းများနှင့်အတူ ဝါးရုံအောက်တွင်ထိုင်ပြီး ရေခမ်းစ
ပြုနေပြီဖြစ်သော အင်းမက၊ အိုင်မဖြစ်သေးတဲ့ နွဲ့အိုင်သာသာ၊ သာ
ရှိနေသော ထိုနေရာကို ကြည့်နေမိပါသည်။

“ရေခမ်းသွားလည်း ငါတို့အောင်ရှော်တွေက မဝင်ရ
သေးပါဘူး။ ငါးကြီးတွေကောက်လို့ ကုန်သွားမှ ဆင်းကောက်
ရမှာလို့ ကိုဖိုးကဲက အော်ပြောထားတယ်”

“ကိုဖိုးကဲပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ ဒီကလေးအုပ်စုနဲ့သာ
ဝင်သွားလို့ကတော့ ငါးခူတို့ငါးရုံတို့က ခြေရာခွက်ထဲ ဝင်ပုန်းနေ
ပြီရော”

“ဘယ်နှယောက် ရှယ်ယာလဲ”

“ကိုဖိုးကဲက ဆီစိုက်၊ ကိုဖိုးတုတ်က စက်စိုက်။ တစ်
ဝက်စီပေါ့”

“သူတို့ မြတ်မှာသေချာတယ်၊ ချောင်းငါးတွေက မိုးတွင်း
ပဲပေါတာ။ အခုဈေးမှာ ချောင်းငါးတွေ ရှားနေတယ်။ ဟိုးအောက်
ပိုင်းကလာတဲ့ မွေးမြူရေးငါးတွေနဲ့ မြို့အတွက် ငါးကန်က ဆလား
ဗီးယား (မာလာငါး)တွေပဲ ရှိနေတာ။ ငါခန့်မှန်းပုံအရတော့ ငါး
တွေပွက်နေတယ်၊ သေချာပေါက် ငါးကြီးတွေရှိမှာပဲ”

“အင်း၊ ရှိနိုင်တယ်၊ ဒီချောင်းခြောက်ကို မပက်ကြတာ
နှစ်နှစ်ရှိနေပြီ”

“ရေပေါတာကိုး၊ စက်နဲ့မဟုတ်ရင် မနိုင်ဘူးလေ။ ခန္တေ
နဲ့သာ ပက်လို့ကတော့ ပြီးနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“လူအားနဲ့စက်အား တူမလားဟဲ့”

ဟုပြောပြီး ရေခမ်းပြီး ရွှံ့နွဲ့တွေ ပေါ်စပြုနေပြီဖြစ်သော
ထိုနေရာသို့ လှမ်းကြည့်ကြရာ...

“ဟေ့! ဟိုမှာ ငါးဘတ်ကြီး”

“ငါးခူတွေကို မဲနေတာပဲ”

“ကြည့်ပါဦး၊ ငါးရုံကြီး၊ ဒီလောက်ကြီးတဲ့အကောင်မျိုး
မမြင်ဖူးပါဘူး။ တစ်ကောင်တည်းကို ငါးဆယ်သားလောက်ရှိလိမ့်

၈၀ □ မယ်ခိုင်

မယ်စင်တယ်”

ဟု သူမတို့အုပ်စုက ပြောနေကြလျှင် ကလေးအုပ်စုက
ပါ ကြည့်လာကြပြီး...

“ဟေး... ငါးတွေ”

ဟုဆိုကာ ထိုနေရာသို့ပြေးဆင်းမည်ကြံတော့ အသား
မဲမဲ ဝတုတ်တုတ်နဲ့ကိုဖိုးတုတ်က ကွမ်းဝံသံကြီးနှင့်...

“ဟေ့ဟေ့!... ကလေးတွေ မဝင်ကြနဲ့၊ ငါးကြီးတွေ
ကုန်မှ ဝင်။ ငါ ငါးကောက်ဦးမယ်”

“ငါးကြီးတွေကုန်တော့ ဘာကိုကောက်ရမှာလဲဗျ။ ဦး
ဖိုးတုတ်ကြီးကလည်း”

“မကောက်နဲ့ပေါ့ကွ၊ မင်းတို့ကို ဘယ်သူက လာခိုင်း
လို့လဲ။ မင်းတို့က ဆီဖိုးစိုက်လို့လား။ အလကားရချင်နေမှတော့
သူများကျန်တာယူ၊ မယူချင်ရင်ပြန်”

ဟုခပ်မာမာဆိုတော့ ကလေးတွေမှာ မဆင်းရဲကြတော့
ပါချေ။

“ကိုဖိုးတုတ်ကြီးကလည်း မာလိုက်တာနော်”

“ကလေးတွေက ဒီလောက်ကဲနေတာ၊ မမာလို့မှမ
တာ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကံကြမ္မာနေ့စွဲ □ ၈၁

“ငါတော့ ခရုဟင်းတစ်နပ်စာရရင် တော်ပါပြီ”

“ငါကတော့ ငါးရုံတစ်ကောင်ရချင်တာ၊ ငါ့အသွားက
ငါးကင်နဲ့ဆို ထမင်းပြန်တယ်”

“ငါက ငါးခုံးမလေးတစ်နပ်စာ ရရင်ပဲ ကျေနပ်ပါပြီ”

“ငါကတော့ ယောက်သွား(ခုံးကောင်)နဲ့ ဆားငါးပိပိုး
(ပိုးဟပ်လို ရေနုသတ္တဝါ)ဆို ကျေနပ်ပြီ”

“ဟေ့! ငါတို့ပြန်ရင်တော့ ငါးကြီးတစ်ကောင်စီ တောင်း
သွားရအောင်။ ဒီလောက် ငါးတွေပေါနေတာ ပေးမှာပါ။ ကိုဖိုး
တုတ်က စကားကြမ်းပေမယ့် သဘောကောင်းပါတယ်။ ကိုဖိုးကဲ
ကလည်း ပေးမှာပါ”

“အေးနော် ငါတော့ ငါးလင်းမြွေတောင်းမယ်၊ ငါးလင်း
မြွေဆန်လှော် (ငါးလင်းမြွေဟင်ချိုရည်)လေး ချက်ကျွေးရင် ငါ့
အဖေက သဘောကျမှာ။ မနက်စောစော ချမ်းချမ်းအေးအေးမှာ
ငါးလင်းမြွေဆန်လှော်လေးနဲ့ ထမင်းပူပူက ကောင်းမှကောင်း”

“ငါးဘတ်ဆို ပိုမကောင်းဘူးလား”

“တတ်လိုက်တဲ့ပါးစပ်”

ဟု တစ်ယောက်တစ်ခွန်းပြောနေကြချိန်တွင် ကိုဖိုးကဲ
နှင့် ကိုဖိုးတုတ်တို့က တစ်ပိသာခွဲခန့်ရှိမည့် ငါးဘတ်ကြီးကို ဖမ်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

နေကြ၍ သူမတို့မှာ အားတက်နေရပါ၏။ ငါးဘတ်ကြီးကလည်း ရွံ့နွံတွေကြား ခက်ခက်ခဲခဲပြေးနေခဲ့သလို ကိုဖိုးကဲနဲ့ကိုဖိုးတုတ် ကလည်း နှစ်ယောက်သား တက်ညီလက်ညီပမ်းနေကြရာ နောက် ဆုံးတွင် ကိုဖိုးကဲ၏ဓားနှောင့်စာနှင့် ထိုငါးဘတ် အရှုံးပေးလိုက် ရပါတော့သည်။

“နည်းတဲ့အကောင်ကြီးမဟုတ်ဘူးဟေ့”

ဟုဆိုကာ ထိုနှစ်ယောက်က ကျေနပ်စွာပြောနေကြပါ လျှင်...

“ကျွန်မတို့ ငါးဆင်းကောက် ကူရမလား”

“မဆင်းကြပါနဲ့ဟာ၊ နင်တို့ဆင်းရင် ကလေးတွေပါ ဆင်းကုန်ကြမှာ။ နင်တို့ပြန်တော့ ငါးတစ်ကောင်စီ ပေးလိုက်ပါ့ မယ်”

“အံ့မယ်၊ စေတနာနဲ့ပါနော်၊ ကိုဖိုးကဲတို့ ငါးမကောက် နိုင်မှာစိုးလို့”

“ငါးခုတစ်ကောင်စီ ယူမလား၊ ငါးရုံလား”

“ဟို ငါးဘတ်ကြီးပဲ ရချင်တယ်ဆိုရင်ကော”

“ဝင်းမြိုင် လိုချင်ရင်တော့ ပေးမယ်ဟေ့၊ ကွမ်းဖိုး စရိ သတ်ထားတယ် သဘောပိုက်လို့ရတာပဲ”

“အမယ်လေးတော်၊ ကိုဖိုးကဲကြီးက ငါးအင်းပက်ရင်း တောင် ရည်းစားစကားပြောနိုင်တယ်”

“ချစ်တာကိုး”

“ပေါ်တင်ကြီးဟေ့”

ဟု ဝိုင်းစကြတော့ ဝင်းမြိုင်ခမျာ မျက်နှာကြီး နီရဲလာ ခဲ့ပါသည်။

“မရှက်ပါနဲ့ဟေ့၊ နင်ကလည်း အချင်းချင်းတွေကို”

ဟုဆိုတော့ နီရဲနေသောဝင်းမြိုင်ရဲ့မျက်နှာမှာ ပြိုမလို ဖြစ်လာခဲ့ရပါသည်။ ဒါကိုခိုင်မိသော ငှါငရွှေက အကင်းပါးလှစွာ ပင်...

“တော်ပါပြီဟယ်၊ ဝိုင်းစမနေကြပါနဲ့တော့။ အလကား ပါဟယ်၊ ငါတို့က နင့်ကိုချစ်လို့ခင်လို့ စတာပါ။ အဟုတ်ဆိုလည်း ဘာအရေးလဲဟဲ့။ ဒါက ပျိုမေတိုင်း ကြုံရမယ့်အနေအထားပဲ။ ဆေးသမား အရက်သမား လူစိုက်ဆိုရင် မျက်နှာငယ်တာပေါ့။ ကိုဖိုးကဲက ဘာဖြစ်လဲဟယ်၊ ဂုဏ်ယူလိုက်စမ်းပါ။ အိမ်ကလည်း အခြေအနေနဲ့ အသောက်အစားလည်း မရှိ၊ ရိုးသားကြိုးစားသူ ပါ။ ဒါရှက်စရာမှ မဟုတ်တာ။ ကိုယ်မကြိုက်ရင် ခပ်တည်တည် ပေါ့။ ရင်ထဲမှာ တစ်ရပ်ကွက်တည်းသား၊ မောင်နှမတွေ သူငယ်

ချင်းတွေပါလို့ တွေးလိုက်ရင် မျက်နှာပူစရာ ဘာမှမရှိတော့ဘူး”
ဟုဆိုတော့ မဲညှိနေသော ဝင်းမြိုင်ရဲ့မျက်နှာမှာ ပြန်
လည်ဝင်းပလာခဲ့ပါသည်။

“ကဲ၊ ကိုဖိုးကဲရေ၊ ဆင်းလာလို့ရပြီလား”

ငှဝါရွှေက တစ်ဆက်တည်းမေးတော့ ကိုဖိုးတုတ်က
လက်ပြခေါ်သဖြင့် သူမတို့အုပ်စုက သင်္ကြောင်လေး ခါးတွင်ချည်
ကာ လုံချည်တိုတိုဝတ်ပြီး ငါးများကိုမြင်နေရသော ထိုရွံ့နွဲ့ထဲသို့
ဆင်းလာခဲ့ကြပါသည်။ သူမတို့ဆင်းလာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်
ကလေးများအုပ်စုပါ လိုက်ဆင်းလာကြသည်မို့ ထိုရွံ့အိုင်ထဲတွင်
လူစည်သွားရပါသည်။

သူမက ဖွေးဖွေးဖြူနေသော ငါးခုံးမလေးများကိုသာ
ဖမ်းထည့်နေခဲ့ပေမယ့် အမာစိန်ကတော့ ခရမ်းမဲလေးများကို ခေါင်း
ငုံ့ပြီး ကောက်နေခဲ့ပါသည်။ ရွံ့နွဲ့က ဒူးခေါင်းလောက် ရှိနေသည့်
မို့ ရွံ့နွဲ့ထဲမှ ခြေထောက်ကို တစ်ခါတစ်ခါဆွဲနှုတ်လိုက်တိုင်း တဗွက်
ဗွက်မြည်သွားရပါ၏။ ရွံ့နွဲ့ထဲ ရုန်းနေရတဲ့ တောသူတောင်သား
ခြေသလုံးမို့ မြို့သူတွေလိုတော့ ခြေဖုန်းလေး ရဲစိုပြီး ဖွေးဖွေး
ဖြူဖြူ သွယ်သွယ်စင်းစင်း ဝင်းလှမနေနိုင်ပါ။

တင်ပါးကြီးကြီး၊ ခြေသလုံးတုတ်တုတ်နဲ့ သူမတို့အုပ်စု

က လေစိမ်းတိုက်ခံရလွန်း၍ အသားအရေမှာ နီစပ်စပ်ဖြစ်နေခဲ့
ပြီး အမြဲထုံးဖွဲ့ထားရတဲ့ ဆံနွယ်တွေမှာလည်း မြို့သူတွေလို ဝဲပြီး
အိတ်တွဲတွဲလေး လှမနေခဲ့ပါချေ။ ဆီလူးထားတဲ့ပိုတုန်းရောင်က
သာတွေက အဆီတို့နှင့်သာ ဦးခေါင်းထက်၌ ပြားကပ်၍ နေခဲ့ပါ
သည်။ နဖူးကချွေး၊ ခြေမ၊ ကျအောင် ပင်ပင်ပန်းပန်းလုပ်ကိုင်စား
ရသူတွေမို့ လက်ချောင်းတွေက သွယ်စင်းမနေနိုင်ကြတော့ပါချေ။

မိုးအခါဆို ရွံ့နွဲ့ထဲ ရုန်းပြီး ဆောင်းအခါဆို လယ်ယာ
ထဲမှာ မြေမှန်တွေနှင့် တစ်ချိန်လုံးစိုက်ပျိုးကာ နွေအခါမှာတော့
စိုက်ပျိုးသီးပွင့်လာသောပစ္စည်းတွေကို ခူးဆွတ်ရ၊ ပေါင်းသင်ရ
နှင့် မိုးရာသီစက်ဝိုင်းတစ်ပတ်လုံး နားမနေရ၍ ထိုချွေးထွက်သော
ခန္ဓာမှာ အဖျားအနာကင်းပြီး သန်မာလှပါသည်။

မဖွံ့ဖြိုးမတိုးတက်သေးတဲ့ တောမြို့လေးမို့ နောင်တစ်
ချိန် စပါးပင်ဖြစ်လာမည့် ကောက်ပင်လောင်းလေးများကို လက်
နှင့် ရွံ့နွဲ့ထဲမှာ တစ်ချိန်လုံး ခါးကုန်းစိုက်ပြီး ထိုလက်နဲ့သာ ရွံ့ရေ
ကို ကပျာကယာဆေးပြီး မောမောနှင့် ထမင်းထုပ်ဖွင့်စားရတဲ့
ထိုတောသူတောင်သားလယ်သမားမိသားစုတွေမှာ ဆပ်ပြာမကူ
ပေမယ့် ဝမ်းရောဂါတို့က ဝင်မလာခဲ့ပါချေ။ တောရနံ့တောင်ရနံ့
က သိပ်ကိုသန့်ရှင်းလတ်ဆတ်သည်ကိုး။

နောက်ကျိနေသော လယ်ကြားထဲမှ မြေရေတွင်းရှိရေကို အုန်းမှုတ်ခွက်နှင့် ခပ်သောက်ရသည်မှာလည်း အေးမြပြီး အမောပြေစေရပါသည်။ တောမို့ ဘာရေသန့်ဆေးရည်မှလည်း ရှိမနေခဲ့ပေမယ့် တောရနံ့တောင်ရနံ့က သဘာဝအလျောက် သန့်ရှင်းနေခဲ့ပါသည်။ ဒါ ထူးမြတ်တဲ့သဘာဝကြီးက ပေးတဲ့လက်ဆောင်တွေပေါ့။

ထိုသို့ရှုံ့ကြား ရုန်းကန်နေရသည့်သူမတို့ရဲ့ ခြေသည်းလက်သည်းတွေမှာလည်း မြေဆီကြောင့် ဝါကျင်နေပြီး ခြေသည်းလက်သည်းတွေမှာဆို မဲညိုကာ လှပမလာခဲ့ပါတော့ချေ။ ခြေသလုံးမှာလည်း ဒဏ်ရာရှုရာတွေချည်းမို့ လုံချည်ရှည်ရှည်ဝတ်တဲ့ ထိုလုံမတို့ရဲ့အလှတွေမှာ အလှပေါ်အယဉ်ဆင့်နေသည့်အလား ကျက်သရေရှိလို့ပဲ နေလှပါပြီလေ။

ဆံပင်ကိုကောက်တာတို့၊ မြောင့်တာတို့၊ အရောင်ဆိုးတာတို့၊ ပေါင်းတင်တာတို့ကို အချိန်ပေးလုပ်ကာ ငွေမဖြုန်းနိုင်တဲ့ ထိုလုံမတွေမှာတော့ ငွေမကုန်အချိန်မကုန်ဘဲ လှစေတဲ့နည်းလမ်းအဖြစ် ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်သွားကာ ငွေပေးမညှပ်တော့ဘဲ ရှည်ချင်သလောက်ရှည်ထားခဲ့၍ လုံမတိုင်းက ဆံပင်တိုတယ်ဟူ၍ မရှိတော့ပါ။ တစ်ထုပ်တစ်ရာ တစ်ခါလွယ်လွယ်သုံးဖြစ်သော

စာတုပစ္စည်းခေါင်းလျှော်ရည်ကိုပင် အမြှုပ်တစ်စိထွက်အောင် ကုတ်ခြစ်မလျှော်ဘဲ တောထဲကရလာတဲ့ တရော်ချောင်းများကို ထုထောင်းကာ ကင်ပွန်းသီးကို အခြောက်လှန်းပြီး ပြုတ်ကာ ကင်ပွန်းပြုတ်ရည်နှင့် ထုထောင်းထားသောတရော်တို့ကို ရောပြီး သံပုရာသီး (သို့မဟုတ်) ရှောက်သီးလေး ညှစ်ထည့်ပြီး လျှော်ရသည်မှာလည်း ဦးရေအေးပြီး သံပုရာနံ့ရှောက်နံ့လေးလည်း သင်းနေသေးသည်မို့ ငွေလည်းမကုန်၊ ကျန်းမာရေးလည်းညီပြီး ဆံပင်ကျွတ်လည်း နည်း၍ လုံမတို့ရဲ့ဆံနွယ်ရှည်များမှာ ခေါင်းလျှော်ပြီးစ ဖြန့်ချထားချိန်တွင် ကျောပြင်တွင် အုံခဲ မဲမှောင်၍ လူးလွန့်နေရပါသည်။

ညနေခင်းဘက် အလုပ်ပြီး၍ ထမင်းစားပြီးချိန်တွင်၌ အောက်ပြည်အောက်ရွာကလာသော ပခုက္ကူ၊ ရွှေဘိုသနပ်ခါးများကို ပါးပြင်ပေါ်လူးပြီး ဝိုင်းဖွဲ့စကားပြောကြသည်မှာ ကာလသားတို့ပင် ငေးချင်တိုင်းငေး၍ ကောင်းနေပါတော့သည်။

လျှပ်စစ်မီးရရှိချိန် နည်းလှသည့်ရွာမို့ ကိုရီးယားကားလည်း ညနေခင်းတိုင်း မကြည့်ရ၍ သူမတို့ပြောဖြစ်ကြသော အကြောင်းအရာမှာ ကာတွန်းရုပ်ပြတွေအကြောင်းနှင့် ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းတွေအကြောင်းက များများပါနေတတ်ပါသည်။ ဝတ္ထုဇာတ်

၈၈ □ မယ်နိုင်

လမ်းတို့ ကာတွန်းရုပ်ပြတို့ ပြောစရာကုန်သွားလျှင် ရပ်ကွက်ထဲ
က လူများအကြောင်း အတင်းပြောကြသည်။ အတင်းပြောစရာ
ကုန်လျှင် ကာလသားတွေအကြောင်း၊ ဘယ်သူက ဘယ်သူ့ကို
ပိုးပန်းနေကြောင်း နှီးနှောနေကြမည်ဖြစ်ပါသည်။

လူပင်ပန်းကြပေမယ့် စိတ်ချမ်းသာကြသော သူမတို့ရဲ့
ဘဝလေးဟာ သိပ်ကိုအေးချမ်းနေခဲ့ပေမယ့် သူမတို့မှာလည်း
မြင်းပြတဲဆန္ဒလေးတွေ ရှိနေကြပါသည်။ မိန်းကလေးတွေမို့ မြို့
သူတွေလို လှချင်သည်။ ပြီးတော့ မြို့ပေါ်ရောက်ဖူးချင်လှသည်။
မိမိယုံတွေထဲမှာ ပါသလို မြို့ပေါ်မှာ မြင့်မားတဲ့ မိုးပျံရထားကြီး
တွေ စီးဖူးချင်သည်။ ပြီးတော့ မြို့သူတွေလို ကားကောင်းကောင်း
စီးဖူးချင်သည်။ ဒေါက်ဖိနပ်ချွန်ချွန်လေး စီးပြီးမှလည်း လှလှလေး
နေချင်ပါသည်။ မိမိဘဝက ဘယ်လောက်ပဲနံ့ချာပါစေ ကိုမိုးယား
ကားထဲကလို ကယ်တင်ရှင်မင်းသားချောလေးနှင့်လည်း ဆုံစည်း
ချင်လှပါသေးသည်။

သူမတို့အတွေးကတော့ ဒါတွေရရှိလာလျှင် နတ်ဘုံတမျှ
ပြီးပြည့်စုံပြီဟု ရင်ထဲတရားသေမှတ်ထားကြပါသည်။ ဒါ သိပ်
မထူးဆန်းလှပါချေ။ သူမတို့က စိတ်အာဟာရတွေ ပြည့်နေပြီး
ငွေတစ်ခုတည်းကသာ သူမတို့ရဲ့လိုအပ်ချက်ဖြစ်နေရတာကိုး။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၉)

“မစားဘူး... မစားဘူး... ငါမိန်းမဆာဘူး”

“စားလိုက်ပါ မေမေရယ်၊ စားပါ”

ဟုဆိုကာ ထမင်းတစ်ဖွန်းကို ကျွေးပြန်ပါသည်။

“သမီးငယ်လေး ဂုဏ်ကြွေရော စားပြီးပြီလား”

ဟု မေမေကမေးလာတော့ သူမရင်ထဲ နာကျင် အောင့်
မျက်သွားရပါသည်။ သူမ သိတတ်စအရွယ်တည်းက မေမေက
ဂုဏ်မည်ကိုသာ တသသခေါ်နေပြီး သူမနာမည်ကိုမူ တစ်ခွန်း
မျှပင် မခေါ်ခဲ့ဖူး၍ မေမေ့ကို သူမစိတ်နာမိပါသည်။ ပြီးတော့
လောကမှာ ရှင်သန်နေသေးရဲ့လားဆိုတာ မသေချာတဲ့ သူမရဲ့

ရွှေပဒေသာစာပေ

အမြှာညီမဖြစ်သူ ငုဝါကိုလည်း မနာလိုဖြစ်မိပါသည်။

တစ်ခါတစ်ရံမှာ သူမကသာလျှင် ငုဝါကြွေဖြစ်လိုက်ချင်ပါသည်။ သူမရင်ထဲ တွေးမိတာက ငုဝါကြွေနေရာမှာ နေရတာကပဲ ချစ်ခြင်းမေတ္တာရသလိုလို ခံစားနေရလို့ပါ။ ဘာဖြစ်လို့များ ပျောက်သွားတဲ့လူက သူမမဟုတ်ဘဲ ငုဝါကြွေဖြစ်နေရတာလဲ။

စို့တက်လာခဲ့သော သူမရဲ့မျက်ရည်စများကို ပုတ်ခတ်ဖယ်ချပြီး စိတ်ဝေဒနာခံစားနေရတဲ့မိခင်ကို နေ့လယ်စာပြီးအောင် ကျွေးပြီး အခန်းထဲမှထွက်လာခဲ့သည်တွင် အိမ်တွင် ကူဖော်လောင်ဖက်ဖြစ်သော အေးမြနဲ့ဆုံမိပါ၏။

အေးမြက သူမလက်ထဲမှဖုန်းကိုယူကာ...

“ဒီနေ့ မေမေကြီး အစားနည်းတယ်နော်”

“ပန်းကန်တွေဆေးပြီးရင် ဟင်းတွေပြန်နွေးထားလိုက်နော်။ ဒီနေ့ ဖေဖေ အိမ်ပြန်စားလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ ဧည့်သည်ရော ပါမှာမို့ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာပြင်ဆင်ထားပါ”

“မမလေးရော မစားသေးဘူးလား”

“ဖေဖေတို့နဲ့မှ အတူစားမယ်၊ ကျွန်မရေချိုးပြီးမှာမို့ ဖုန်းဝင်လာရင် ကိုင်ထားပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ မမလေး”

ဟုဆိုသဖြင့် သူမက မေမေ့အခန်းနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်နေသော သူမရဲ့အခန်းတွင်းသို့ဝင်ကာ တံခါးကို လော့ခ်ချပိတ်ပြီးမှ ဝါနရောင်လွှမ်းနေသည့် သူမရဲ့အိမ်ကိုတုံ့မေ့ရာထူထူကြီးပေါ် ဘုန်းခနဲလှဲလိုက်ကာ မျက်လုံးတွေကို ပိတ်ထားလိုက်ပါ၏။

သူမရင်ထဲ မောနေရပါသည်။ ထို့ကြောင့် သက်ပြင်းကို အခါခါချပြီး မှန်တင်ခုံရှေ့တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။ နီရွှေရောင်ဆံပင်လိပ်ခွေခွေလေးများနှင့် လိုက်ဖက်ညီလှတဲ့ ဖြူဖွေးချောမွတ်သော သူမရဲ့မျက်နှာမှာ ပျော်ရွှင်တက်ကြွမှုမရှိဘဲ ညှိုးမှိုင့် ထိုင်မှိုင်းနေရပါသည်။ နဖူးကြောလေးတွေ တွန့်နေသော သူမရဲ့မျက်နှာလှလှလေးက တည်ကြည်လွန်း၍ သာမန်ထက်ပိုပြီး အသက်ကြီးနေသည်ဟု ထင်ရပါသည်။

သူမက မျက်နှာပေါ်တွင် မိတ်ကပ်ဖျက်သော ခရင်မ်တစ်မျိုးကို လိမ်းလိုက်ပြီး တစ်သျှူးစဖြင့်သုတ်ကာ မှန်ထဲမှာပေါ်နေသော ပုံရိပ်ကို အသက်မဲ့စွာ ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

လည်ပင်းမှဆွဲထားသောစိန်လော့ကက်လေးနှင့် ပလက်တီနမ်ဆွဲကြိုးလေးကိုဖြုတ်လိုက်ပြီး လက်မှစိန်လက်စွပ်ကိုပါ ဖြုတ်ကာ အံဆွဲထဲမှ ကတ္တီပါဘူးကိုထုတ်လိုက်ပြီးလျှင် အံဆွဲကိုပြန်ပိတ်ထားလိုက်ပါသည်။ ရေချိုးပြီးလျှင်လည်း ဧည့်သည်နှင့်အတူ

၉၂ □ မယ်ခိုင်

ထမင်းစားရဦးမည်မို့ ရေချိုးပြီးဝတ်ရန်အတွက် ဝတ်စုံကို သူမ ရွေးချယ်ရပေလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် ပေါလစ်ရောင် ပြောင်လက်နေသော ကျွန်း ဗီရိုကြီးကိုဖွင့်ကာ အရောင်အသွေးစုံလှသည့်ဝတ်စုံများထဲမှ ပြာ နုရောင်စပျိုရှပ်တစ်ထည်နှင့် ဂျင်းပြာရောင်စကတ်တိုလေးကို ရွေး ထုတ်လိုက်ပါသည်။ ပြီးနောက် ရေချိုးခန်းထဲဝင်ပြီး ရေကို အရိုး ထဲစိမ့်ဝင်သွားသည်ထိ ကြွေလှဲထဲ ရေစိမ်နေမိပါသည်။

ရေချိုးပြီးမှ လန်းဆန်းသွားရကာ စတင်၍ ဖြီးလိမ်းပြင် ဆင်ရပြန်ပါသည်။ အိမ်နေရင်းမို့ အရောင်ဖျော့ဖျော့အင်္ကျီကို ရွေး ချယ်ထား၍ မျက်နှာကိုပါ မှိန်ဖျော့ဖျော့လေးပြင်ကာ နီရွှေရောင် ဆံပင်လိမ်းခွေခွေလေးများကို ခပ်မြင့်မြင့်စုချည်ပြီးချိန်တွင် တံခါး ခေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာရပါ၏။

“ဘယ်သူလဲ”

“အေးမြပါ၊ ဆရာတို့ ပြန်ရောက်နေပြီ”

“အင်း... ခုပဲထွက်လာခဲ့မယ်”

ဟုဆိုကာ လှပနေသောမျက်နှာကို မှန်ထဲကြည့်ပြီး ပြင် ဆင်ခြင်းကိုအဆုံးသတ်ကာ ထွက်လာခဲ့တော့ ဧည့်ခန်းထဲတွင် ဖေဖေနှင့်ဧည့်သည်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကံကြမ္မာအေးခွဲ □ ၉၃

“လာ၊ သမီး၊ သမီးကိုမိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်။ ဒါက ဒေါက်တာညီတန်ခူးတဲ့။ နောက်ဆို ဖေဖေတို့မိသားစုရဲ့ဆရာဝန် ပေါ့”

ဟု ဖေဖေမိတ်ဆက်ပေးလျှင် သူမက ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကိုမော့ ကြည့်ပြီး...

“ဟုတ်ကဲ့၊ သိရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

ဟုပြောလိုက်ရပေမယ့် စကားသံတို့က အနိမ့်အမြင့် အတက်အကျမှန်ကန်မှုမရှိပါချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထို ဆရာဝန်ဆိုသည့် ညီတန်ခူးက သိပ်ကိုစမတ်ကျတဲ့ ယောက်ျား တစ်ယောက် ဖြစ်နေလို့ပါပဲ။

ဒီလို အသံက ဩဇာရှိပြီး ပြေပြစ်ရည်မွန်တဲ့ ပညာတတ် ယောက်ျားပျိုတစ်ယောက်ကို သူမကလည်း မိန်းမပျိုတစ်ယောက် မို့ စိတ်လှုပ်ရှားသွားမိသည်မှာ အမှန်ပါ။ ထိုလူက သူမကို ကြည့် ကြည့်ရှုရှုလေး ပြုံးပြနုတ်ဆက်နေသေးရာ သူမရဲ့ရင်ခုန်နှုန်း တွေမှာ မြန်သည်ထက် ပိုနေရပါသည်။

“ဒါက ဦးရဲ့သမီးကြီး ပိတောက်ခြွေလို့ခေါ်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်လည်း သိရတာဝမ်းသာပါတယ်”

“သမီးငယ်ကတော့ ငှါကြွေလို့ခေါ်တယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့

ရွှေပဒေသာစာပေ

အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက်က ပျောက်သွားခဲ့တော့ လောကမှာရှိနေသေးရဲ့လားတောင် ကွဲကွဲပြားပြားမသိနိုင်ပါဘူး။ သမီးငယ်သာရှိနေသေးရင်လည်း သမီးကြီးလိုပဲ ခုချိန်ဆို ဘွဲ့ရပြီးရောပေါ့။”

“အန်တိုရောဂါက သမီးငယ်ငုဝါကြွေကြောင့်လို့ ကျွန်တော်ခန့်မှန်းရင်ရော ရသလား အန်ကယ်”

“သိပ်မှန်တာပေါ့ကွာ၊ ယမုံက မိခင်ကောင်းတစ်ယောက် ဇနီးကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ် အိမ်ရှင်မလုပ်ခဲ့သူပါ။ ကလေးနှစ်ယောက်ကိုတောင် ကလေးထိန်း မငှားဘဲ ခင်ပွန်းသည်ရဲ့ ဝေယျာဝစ္စလုပ်ရင်း တစ်ယောက်တည်းထိန်းလာခဲ့သူပါ။ ယမုံရဲ့ ရင်ထဲမှာတော့ ကိုယ့်သားသမီးကို ကိုယ်မနိုင်ရင် မိခင်မဟုတ်ဘူးလို့ ခံယူထားပုံပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်၊ ဆက်ပြောပါ”

“ငယ်သေးတဲ့ကလေးအရွယ်မှာသာ မထိန်းသိမ်းနိုင်ခဲ့ရင် အသက်ကြီးလို့ လူကြီးဖြစ်လာချိန်မှာ ဘယ်လိုထိန်းသိမ်းဆုံးမမလဲလို့ အမြဲပြောရှာသူပါ။ အဲဒီလောက်ထိကို သမီးနှစ်ယောက်နဲ့အတူ အချိန်တွေကိုကျော်ဖြတ်ဖို့ စိတ်အားထက်သန်ခဲ့သူပါ။ အဲဒီလို မိခင်က သူ့ရဲ့သတ္တိနည်းမှုကြောင့် သမီးငယ်လေး သူ့ရဲ့မျက်စိရှေ့မှာတင် ပျောက်သွားခဲ့တော့ ဘယ်လိုလုပ်

ခံနိုင်ရည်ရှိတော့မှာတဲ့လဲ။ အမြဲတမ်း ငုဝါကြွေရဲ့နာမည်ကို ခေါ်နေတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ငိုနေတယ်။ ငုဝါကြွေက သူ့ကိုစကားတွေ ပြောနေတယ်တဲ့လေ။ တစ်ခါတစ်ရံမှာလည်း ငြိမ်ပြီး မျက်စိတွေပိတ်နေတယ်။ မျက်စိဖွင့်လာရင် ငုဝါကြွေလေး ကြီးနေတော့မှာပဲလို့ပြောတယ်”

ဟုဆိုတော့ ညီတန်ခူးဆိုသော ဆရာဝန်လေးက မျက်လွှာချထားသော ပိတောက်ခြွေကိုကြည့်ကာ...

“ငုဝါကြွေနဲ့ပိတောက်ခြွေက အသက်ကွာသလား”

“အမြွှာတွေပါ၊ ငါးမိနစ်ခြား”

“ဪ၊ ဒါဆို ပိတောက်ခြွေကိုတော့ မှတ်မိသလား။ ငုဝါကြွေနဲ့မမှားဘူးလား”

“မေးသင့်တဲ့စကားလုံးပေါ့၊ မှတ်မိပါတယ်။ ပိတောက်ခြွေကိုကြည့်ပြီး ငုဝါကြွေလည်း ဒီအရွယ်ရောက်နေလောက်ပြီလို့ တစ်ခါတရံပြောပါတယ်”

“ဒါဆိုရင်တော့ စဉ်းစားစရာဖြစ်နေပြီဗျ၊ လူနာရဲ့စိတ်ထဲမှာ ဘုရားရှိမယ်၊ တရားရှိမယ်၊ ငုဝါကြွေဆိုတဲ့စိတ်လည်း ရှိမယ်၊ သိစိတ်နဲ့မသိစိတ်တို့ လွန်ဆွဲနေပုံရတယ်။ ကျွန်တော့်ထက် အရင် တခြားစိတ်ရောဂါကုဆရာဝန်တွေနဲ့ ပြဿနာသေးလား”

“အန်ကယ်မိန်းမကို ရှားနေတယ်လို့ ယူဆချက်တွေပေး
မှာကို အန်ကယ်မခံစားနိုင်လို့ တစ်ခါမှပြမကြည့်ခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့
ဒေါက်တာအုန်းကျော်နဲ့တော့ ကျန်းမာရေးစစ်ဆေးမှုတွေ အမြဲ
လုပ်ပါတယ်။ ဒေါက်တာအုန်းကျော်က နိုင်ငံခြားသွားမယ်ဆိုတော့
ဒီကဆရာဝန်လေးကိုလမ်းညွှန်လိုက်လို့ ခုလိုဆုံစည်းကြရတာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော့်လို ငယ်သေးတဲ့ဆရာဝန်တစ်
ယောက်ကို မိသားစုအရေး ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့အပ်နှံတဲ့အတွက်
အန်ကယ်တို့ စိတ်မပျက်စေရပါဘူး”

“ဥပမိရုပ်ကြည့်ပြီးမှကို အန်ကယ်လည်း ဒီကဆရာဝန်
လေးကို ယုံကြည်မိပါတယ်။ အန်ကယ် အားကိုးပါတယ်ကွယ်”

“ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ လူနာကိုခဏဝင်ကြည့်ရအောင်”
ဟုဆို၍ အပေါ်ထပ်ရုံ အခန်းကျယ်ကြီးထဲသို့ ဝင်လာခဲ့
ကြသည်တွင် ဒေါ်ယမုံနာက ဓာတ်ပုံလေးတစ်ပုံကို ငေးကြည့်နေ
ခဲ့ပါသည်။

“ယမုံ”

“ဪ... ကို... ကြာတယ်နော်၊ ဘယ်တွေသွားနေတာလဲ”
ဟု ဦးနှိုင်းမောင်ကိုကြည့်ပြီး မျက်ရည်လေးတွေ ဝဲလာ
ခဲ့ပါသည်။

“ကိုတောင်မှ ဆံပင်တွေ ဖြူလာပြီနော်။ ဒါဆို အချိန်
တွေ ကြာသွားပြီပေါ့။ ဒီလိုဆို ငှက်ကြွေလေးလည်း ကြီးနေလောက်
ပြီ”

ဟု ဇနီးသည်ကဆိုတော့ ဦးနှိုင်းမောင်ရဲ့မျက်ဝန်းထဲမှာ
အရည်ကြည်တို့က ပြာလဲ့၍လာခဲ့ပါသည်။ သို့သော် မိမိက လူ
ကြီးတစ်ယောက်နေရာမှာမို့ နာကျင်လာမိသည့်စိတ်ခံစားချက်တို့
ကို လျစ်လျူရှုပြီး...

“ယမုံကိုမိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါက ဒေါက်တာညီ
တန်ခူးတဲ့။ နောက်ဆို ယမုံကို ဆေးလည်းထိုးမယ်၊ စောင့်ရှောက်
ပေးမယ့်လူပေါ့”

ဟုမိတ်ဆက်ပေးလျှင် ဒေါ်ယမုံနာက ထိုဆရာဝန်ဆို
သည့်လူငယ်ကို ကြည့်လာခဲ့ပါသည်။

“ဆရာ၊ ဒါက အန်ကယ်ဇနီး ဒေါ်ယမုံနာတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်က ညီတန်ခူးပါ အန်တီ”

ဟု လူနာကို လူနာဟုသဘောမထားဘဲ ဆွေမျိုးသား
ချင်းပမာ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့နှုတ်ဆက်လျှင် ဒေါ်ယမုံနာရဲ့အကြည့်
တွေက သူ့အပေါ်ပြောင်းလဲလာရပါသည်။

သူစိတ်ဝင်စားမိပါ၏။ ထိုလူနာက သူ့ကိုဘာများပြော

လာလေမလဲပေါ့။ သူ့အပါအဝင်အားလုံးက စိတ်ဝင်စားနေချိန်မှာပင် ဒေါ်ယမုံနာက မည်သူမှထင်မထားတဲ့လုပ်ရပ်တစ်ခုကို ပြုမူခဲ့ပါသည်။

မှန်ပါသည်။ သူ့လက်ကလေးကို ယုယုယယဆွဲကိုင်လိုက်ပြီး သူ့ကိုအသနားခံသလိုလေး စိုက်ကြည့်နေခဲ့ပါ၏။ ထိုအမျိုးသမီးကြီးရဲ့လုပ်ရပ်က သူ့ကိုကြောင်နသွားစေရသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

“သား”

ထိုသို့ခေါ်သံက သူ့နှလုံးသားကို လွှမ်းမိုးချုပ်ကိုင်လိုက်ပါသည်။ ငယ်ငယ်ကတည်းက မိခင်ဆုံးပါးသွားခဲ့ရသည့် သူ့နှလုံးသားရဲ့လစ်ဟာမှုက ကြီးနေမှန်း သူ့ကိုယ်သူ မသိခဲ့တာအမှန်ပါ။ အခုတော့ သူသိသွားပါပြီလေ။ ထိုသို့ သားဆိုသောခေါ်သံက မိခင်ရင်း၏ခေါ်သံအလား နားထဲ၌ နဝင်ပိယံရှိလှပါသည်။

“သား၊ ငုဝါကြွေလေးကို လက်ထပ်ပေးပါလား”

သူအံ့သြသွားရပါသည်။ သူ့လိုစိတ်ရောဂါကုဆရာဝန်တစ်ယောက်ပင် ဘာမှပြန်မပြောနိုင်လောက်အောင် တိတ်ဆိတ်သွားရပါ၏။

“ဟာ! ယမုံကလည်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

ဦးနှိုင်းမောင်က သူ့ကိုအားနာစွာ ဟန်လိုက်ပေမယ့် ဒေါ်ယမုံနာရဲ့လက်တွေက သူ့ကိုဆုပ်ကိုင်ထားဆဲပင်။ သူ့နားလည်လိုက်ပါပြီ။ လူနာရဲ့စိတ်အခြေအနေကိုပေါ့။

“ရပါတယ် အန်ကယ်၊ ကျွန်တော့်ကိုအားမနာပါနဲ့”

ဟုဆိုကာ ဒေါ်ယမုံနာရဲ့အရှေ့တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး

“အန်တီက ငုဝါကြွေကိုစိတ်မချတာလား”

ဟုဆိုတော့ ထိုအမျိုးသမီးကြီးက ကလေးငယ်လေးတစ်ယောက်ပမာ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြုလာခဲ့ပါသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ ခံစားသွားရပါ၏။ အမည်မဖော်နိုင်တဲ့ခံစားမှုမျိုးဖြစ်ပါ၏။ ကြီးမားလှတဲ့မိခင်မေတ္တာကြောင့်လား၊ မိမိကိုယ်ကိုပင် မထိန်းနိုင်တဲ့လူနာက သူတစ်ပါးအတွက် စိတ်ပူနေသောကြောင့် ရင်ထဲမှာ စာနာနားလည်သွားမိတာလားဆိုတာတော့ မပြောတတ်ပါ။

လောကမှာ ရှင်သန်နေကြသူတိုင်းဟာ မိမိအတွက်ဆိုတဲ့ လောဘတစ်ခုတည်းကိုသာ ရှေ့ရှု၍ အတွက်ကိုယ်စီနှင့် ရပ်တည်နေကြသူတွေမို့ သူ့အနေနှင့်တော့ အတ္တလောဘနည်းသော စိတ်ဝေဒနာသည်တွေကို အရာအားလုံးထက် ပိုချစ်ခင်မိပါသည်။ ဒါကြောင့်လည်း သူက စိတ်ရောဂါကုဆရာဝန်ဖြစ်လာခဲ့သည်ထင်ပါရဲ့။ သူ့မြင်ဖူးသမျှ စိတ်ဝေဒနာသည်တွေမှာ ရင်ထဲမှာ စွဲလန်း

နေတဲ့အရာတစ်ခုတည်းကိုပဲ သိကြသည်များပါ၏။ ထိုအထဲမှာ မှ ဒေါ်ယမုံနာက တစ်မျိုးထူးနေသည်ကို သူသတိပြုမိပါသည်။ ထိုထူးခြားမှုက ဘယ်လိုအမျိုးအစားလဲဆိုတာ သူသေသေချာချာ ထပ်ပြီးလေ့လာရပေဦးမည်။

ကိုယ့်အတွက်ကြောင့် စိတ်ဝေဒနာခံစားရသူတွေရော၊ သူတစ်ပါးကြောင့် စိတ်ဝေဒနာခံစားရသူတွေကိုပါ ချုံ့၍ သူကတော့ စိတ်ဝေဒနာခံစားနေရသူတွေက စိတ်အစွဲအလန်းကြီးကြသူတွေ ချည်းဟု သတ်မှတ်ထားပါသည်။ သူ့ရဲ့ခံစားချက်က ထုံးနေတဲ့ ကြိုးကိုဖြည့်ဖို့အတွက် ထိုအထုံးကို သေသေချာချာလေ့လာရပေလိမ့်မည်။ ကြိုးကပြတ်နေ၍ ဆက်ထားတဲ့အထုံးလား၊ ဒါမှမဟုတ် ရှုပ်ထွေးခြင်းက အစပြုပြီး ထုံးနေတာလားဆိုတာကိုပေါ့။ ရှုပ်ထွေးခြင်းကစပြီး ထုံးနေတာဆိုရင်တော့ ဖြည့်ဖို့နည်းလမ်းကို စနစ်တကျ ဉာဏ်အား ဝီရိယအားနှင့် ဖြည့်နိုင်ပေလိမ့်မည်။ အကယ်၍ ပြတ်နေ၍ ဆက်ထားတဲ့အထုံးဖြစ်နေခဲ့လျှင်လည်း ထိုအထုံးလေး အရပ်ဆိုးအကျည်းတန်မနေစေရန်အတွက် သူ အကောင်းဆုံးပြုပြင်နိုင်တဲ့နည်းလမ်းကို ရှာဖွေရပေလိမ့်မည်။

အခု သူ့ရဲ့လူနာ ဒေါ်ယမုံနာက ပြတ်သွားတဲ့ကြိုးမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သူ့ရင်ထဲ သိနေခဲ့ပါပြီ။ သူကုသနိုင်လိမ့်မည်ဟု ရင်

ထဲ ရဲရဲရင့်ရင့်ယုံကြည်နေမိပါ၏။

“ဆရာ၊ အန်ကယ့်ဇနီးအခြေအနေ ဘယ်လိုနေသလဲ”

ထမင်းဝိုင်းတွင် ဦးနိုင်မောင်မေးလာစဉ်မှာတော့ သူက ရေတစ်ခုံသောက်ကာ လည်ချောင်းရှင်းလိုက်ပြီးမှ...

“ပြတ်နေတဲ့ကြိုးစဆိုရင် ထုံးဖွဲ့ရပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော့် အထင်မြောရရင်တော့ ဒေါ်ယမုံနာက ပြတ်နေတဲ့ကြိုးတစ်စ မဟုတ်သေးပါဘူး”

“အားကိုးပါတယ် ဒေါက်တာရယ်”

“အဲဒီလိုပြောတော့ ကျွန်တော့်မှာ တာဝန်တွေပိုသွားတာပေါ့”

ဟု သူက ရွတ်နောက်နောက်ဆိုပါသည်။

“ဝင်ပါထွက်ပါ ဆရာ၊ ဆရာအချိန်ရရင် ရသလို ဝင်ကြည့်ပေးပါ”

“စိတ်ချပါ အန်ကယ်”

“ဒေါက်တာအုန်းကျော်ကို ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ကျေးဇူးတင်သွားပြီ”

“ဗျာ”

“ဆရာနဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်နှစ်လောက်ကတည်းက တွေ့

၁၀၂ ◻ မယ်နိုင်

ခဲ့ရမှာ”

“ဗျာ! အဲဒီအချိန်ကဆို ကျွန်တော် ဆယ်တန်းလောက်
ပဲ ရှိဦးမှာဗျ။ အန်တီဒေါ်ယမုံနာကို ဆေးကုနိုင်ဦးမယ်မထင်ဘူး”

ဟုနောက်လျှင် ထမင်းဝိုင်းလေးမှာ ပိုစည်သွားရသလို
ခဏတာအတွင်းမှာလည်း ထိုမိသားစုနှင့် ရင်းနှီးသွားရပါသည်။
ထိုမိသားစုရဲ့ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်ပုံက နွေးထွေးသည်ဟုထင်ပါ
သည်။ ဦးနိုင်မောင်ရဲ့ရုပ်လက္ခဏာအရ သိပ်ကို စိတ်ကောင်းနှလုံး
ကောင်းရှိပုံမျိုးပါ။ သို့သော် ပိတောက်ခြေဆိုသူ ခပ်ချောချော
မိန်းမပျိုကိုတော့ သူ့ရင်ထဲ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေတာအမှန်ပါ။

ဖူးပြည့်လှပသော နှုတ်ခမ်းတစ်စုံက အရယ်အပြုံးနည်း
ပါးမယောင်လေး ပေါ်လွင်နေပြီး မျက်ဝန်းတွေက စူးရှတောက်ပ
နေပါသော်လည်း အကြည့်တွေက မှိုင်းဖျော့ဖျော့ဖြစ်နေခဲ့ပါသည်။
မရွှင်မလန်းဖြစ်နေသည့် သူမရဲ့မျက်နှာလှလှမှာ စိတ်ပျက်ခြင်းတွေ
ကို တွေ့ရပြီး ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို သူမရဲ့မျက်နှာတွင် ရှာဖွေမရ
နိုင်အောင်ကို အေးစက်စက်ဖြစ်နေရပါသည်။

သူစိတ်ဝင်စားမိပါသည်။ ထူးခြားတဲ့စရိုက်ရှိနေကြသည့်
ထိုမိသားစုကိုပေါ့။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၀)

လူနာကြည့်ရက်က တစ်ပတ်မှာ နှစ်ရက်ဟု သတ်မှတ်
ထားကာ အချိန်တွေကို စနစ်တကျသုံးစွဲတတ်တဲ့သူက တနင်္လာ
နဲ့ ကြာသပတေးဟု ကန့်သတ်ထားခဲ့ပါသည်။ ဒီနေ့က တနင်္လာ
နေ့မို့ ဆေးရုံက ပြန်တော့ ဒေါ်ယမုံနာကိုကြည့်ရန်အတွက် ကျယ်
ဝန်းခန့်ငြားသော လှပတဲ့အဆောက်အဦးကြီးရှေ့တွင် ကားရပ်
လိုက်ပါသည်။

“ဪ၊ ဆရာပါလား”

ဟုဆိုကာ အိမ်အကူဖြစ်ပုံရသော အမျိုးသမီးက တံခါး
ဖွင့်ပေးသဖြင့် သူက ထိုအိမ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်တွင် ပိတောက်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ခြွေကို ညှော်ခန်းထဲ ထိုင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရပါ၏။
ပိတောက်ခြွေက သူ့ကိုမြင်တော့ ထရစ်ကာ...

“ထိုင်ပါ ဆရာ”

ဟုဆိုပြီး တစ်ဆက်တည်းမှာပင်...

“အေးမြရေ၊ ဆရာ့အတွက် ကော်ဖီယူလာပါ”

ဟု လှမ်းအော်လိုက်ပါသည်။

“ဖေဖေက ဒီနေ့ကိစ္စလေးတွေရှိလို့ ပြန်မလာနိုင်သေး
ဘူး။ ဆရာက စောတယ်နော်၊ ပိတောက်က ဆေးရုံဆင်းမှ ဝင်
လာမယ်ထင်တာ”

“ကျွန်တော် ဆေးရုံက ပြန်လာတာပါ”

“ဪ၊ စောတယ်နော်”

“တနင်္လာနဲ့ကြာသပတေးက ကျွန်တော့်အချိန် နည်းပါ
တယ်”

သူက ရင်းရင်းနှီးနှီးပင် ပြောနေချိန်မှာ ညှော်ခန်းတွင်း
သို့ အေးမြဆိုသည့်အမျိုးသမီးက ကော်ဖီခန်းကိုင်ကာ ဝင်လာ
သဖြင့် သူတို့စကားစိုင်းမှာ ရပ်တန့်သွားရပါသည်။

“ကော်ဖီသောက်ပါဦး ဆရာ”

ဟုဆိုသဖြင့် သူက ယဉ်ကျေးမှုအရ ကော်ဖီကို တစ်ဝံ့

မျှသောက်လိုက်ပြီး...

“မပိတောက်ခြွေက ဘာနဲ့ကျောင်းပြီးသလဲ”

“စီးပွားရေးပါ။ ခုတော့ ဖေဖေတို့ရဲ့ P & J ကုမ္ပဏီမှာ
ပဲ စာရင်းကိုင်လုပ်နေပါတယ်။ ဖေဖေက အဲဒီမှာ မန်နေဂျာချုပ်
လေ”

“ဪ၊ P & J လား။ နာမည်ကြီးပဲ။ ကျွန်တော်သိ
တာတော့ တော်တော်အောင်မြင်တဲ့လုပ်ငန်းစုပဲ။ မြန်မာပြည်မှာ
အအောင်မြင်ဆုံးဆေးဝါးကုမ္ပဏီလို့တောင် ပြောလို့ရတယ်။ ကျွန်
တော့်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့အဖေကလည်း အဲဒီမှာ အုပ်ချုပ်
ရေးမှူးလေ”

“ဪ၊ သိပြီ၊ ဦးလှနေ ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဦးလှနေပါ။ တစ်လကို ဆယ့်ငါးသိန်း
ရတယ်နော်။ မန်နေဂျာဆိုရင်တော့ သုံးဆယ်အထက်မှာပဲ ရှိ
လိမ့်မယ်။ မန်နေဂျင်းက နိုင်ငံခြားသားလို့ပြောတယ်။ ဥက္ကဋ္ဌက
မြန်မာပြည်က ရှမ်းလူမျိုးဆို”

“ဆရာက P & J အကြောင်း တော်တော်သိတာပဲ”

“ကျွန်တော်တို့က ဆေးလောကနဲ့မကင်းနိုင်တာပဲလေ။
ဆေးကုမ္ပဏီ အထည်ချုပ်စက်ရုံ ကော်စမက်တစ်ပစ္စည်း၊ P &

၂က လုပ်ငန်းတော်တော်ကြီးတာပဲကို။ ကျွန်တော်မသိဘဲ နေပါ့မလား”

“အင်း... ဟုတ်တယ်၊ ဖေဖေက သက်တမ်းအကြာဆုံးလူပဲလေ။ မကြာခင်မှာတောင် အငြိမ်းစားယူတော့မယ်”

“ရိုင်းတယ်မထင်နဲ့နော်၊ ဒေါ်ယမုံနာက အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“မေမေက လေးဆယ့်ကိုးနှစ်၊ ဖေဖေက ငါးဆယ့်သုံး”

“အန်ကယ်က ထင်ထားတာထက် ပိုပြီးနုပျိုနေသေးတယ်။ လေးဆယ့်ကိုးနှစ်ဆိုတဲ့အရွယ်က စိတ်ခံစားချက်ကောင်းနေဆဲပဲ”

“မေမေ့ရဲ့ရောဂါကို ဘယ်လိုခေါင်းစဉ်တပ်ရင် ဖြစ်မလဲ”

“လောလောဆယ် တိကျတဲ့အဖြေမပေးနိုင်သေးတဲ့အတွက် ကိုယ်စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ရှုပ်ထွေးမှုတိုင်းက အဖြေရှိမယ်လို့ ယုံကြည်နေတယ်”

“မေမေက ငှက်ကြွေကိုပဲ သိနေတာပါ”

“သေချာတာကတော့ ပိတောက်ခြွေနဲ့ ဦးနှိုင်းမောင်ကိုလည်း မမေ့သေးဘူး”

“ခုတော့ ဆရာပါ တိုးလာပြီပေါ့။ တခြားလူကို စကား

ပြောတာ ဆရာက ပထမဆုံးပဲ”

“ကိုယ်ကံကောင်းတာပေါ့”

“ပိတောက်ကို ရင်းရင်းနှီးနှီး ပိတောက်လို့ပဲ ခေါ်လို့ရပါတယ်”

“ဒါဆိုရင်တော့ ကိုယ့်ဘက်ကလည်း တစ်ဆင့်လျှော့မှ ဖြစ်မယ်နဲ့တူတယ်။ ကိုယ့်ကိုလည်း ဆရာဆိုတာမျိုးကြီးမခေါ်ပါနဲ့။ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ခေါ်လို့ရပါတယ်”

“ကိုညီလို့ခေါ်မယ်လေ”

“ဆရာဆိုတာကလွဲရင် ကြိုက်သလိုခေါ်ပါ။ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတစ်ခု လျော့တာပေါ့။ ဆရာလို့ခေါ်ခံရချိန်တိုင်း သံမဏိစည်းမျဉ်းထဲရောက်သလို ခံစားရလွန်းလို့ပါ။ မလူးသာမလွန်သာ လွတ်လပ်မှုတွေ ဆုံးရှုံးကုန်ရော။ လူနာနဲ့ဆရာဝန်လို့ပဲ ကိုယ်က မိသားစုလို သဘောထားပြီး လူနာတွေကို ရင်းရင်းနှီးနှီး ကုသပေးချင်တာပါ”

“ကိုညီက သိပ်နွေးထွေးတာပဲ၊ မြင်စကဆို အေးစက်မယ့်ပုံမျိုးနဲ့”

“နွေးတာမက ပူလောင်လွန်းလို့ ကြာလာရင် ပိတောက်ထွက်ပြေးချင်လာဦးမယ်”

ဟု သူက လှမ်းနောက်လိုက်ပေမယ့် သူမရင်ထဲမှာတော့ ပိတောက်က ဘယ်တော့မှထွက်ပြေးမှာမဟုတ်ဘူးဟု ညည်းတွား နေမိပါသည်။

“ကဲ၊ ကိုယ်တို့စကားကောင်းနေလိုက်တာ၊ လူနာကို သွားကြည့်ရအောင်လေ”

ဟု သူကဆိုသဖြင့် သူမရော သူပါ အပေါ်ထပ်ရှိအခန်း ကျယ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကြသည်တွင် ပြတင်းပေါက်ဆီ ငေးနေသော အမျိုးသမီးကြီးကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“အန်တီ နေကောင်းရဲ့လား”

ဟု သူက နှုတ်ခွန်းဆက်စကားပြောတော့ အမျိုးသမီး ကြီးက သူ့ထံချာခနဲလှည့်ကြည့်ပြီး...

“ရောက်လာပြီလား”

ဟု သာမန်လူတစ်ယောက်လို နှုတ်ဆက်သဖြင့် သူမ၏ လျှင် အံ့သြသွားရပါ၏။

“အန်တီ နေကောင်းရဲ့လား”

“မလာတာ သုံးရက်ရှိသွားပြီနော်၊ သုံးခါမိုးချုပ်ပြီးသွား”

ပြီး”

ဟုတိတိကျကျပြောတော့ သူက ထိုအမျိုးသမီးကြီးကို

မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ပြီး...

“အန်တီ ဘာစားပြီးပြီလဲ”

“မစားသေးဘူး”

“ဘာလို့လဲ”

“မဆာလို့”

ဟုဆိုတော့ ဟုတ်ရဲ့လားဆိုတဲ့မေးခွန်းမျိုးပါတဲ့မျက်လုံး မျိုးနှင့် ပိတောက်ခြွေကိုလှမ်းကြည့်လျှင် ပိတောက်ခြွေက...

“မေမေက ဘယ်အရာမှစွဲလွန်းလန်းမစားဘူး၊ မနက် ကလည်း ကိုယ်ငွေငွေပူနေလို့ ဆေးတိုက်ထားရကယ်၊ ဆန်ပြုတ် နှစ်ဖွန်းကလွဲရင် ဘာမှမစားရသေးဘူး။ ပိတောက်တောင် မေမေ ကိုပြုစုဖို့အတွက် ခွင့်ယူထားတာ”

“ဟာ!... မဟုတ်တာဗျာ၊ အဲဒီလိုလုပ်လို့မရဘူးလေ။ အသက်ကလည်းကြီးပြီ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှုကလည်း အားနည်း တာနဲ့ လဲကျသွားလိမ့်မယ်။ ဆန်ပြုတ်လောက်တော့ သောက်မှ ပေါ့။ ကဲဗျာ... ခုပဲသွားယူလိုက်”

သူက စိတ်ရင်းမှန်နှင့် စိတ်ပူစွာပြောလျှင် ပိတောက်ခြွေ က အခန်းထဲမှ ထွက်သွားခဲ့ပါသည်။

သူက အဖျားတိုင်းရန်အတွက် ဆေးသေတ္တာပြင်ဆင်နေ

ချိန်တွင်...

“မဖျားတော့ဘူး၊ ကောင်းနေပြီ”

“အဲဒါဆို ဘာလို့မစားသလဲ၊ စားရမှာပေါ့ အန်တီရယ်၊
စားမှ အသက်ရှည်ပြီး ကျန်းမာနပျိုမယ်”

“ငုဝါလေးနဲ့မှ မတွေ့ရတာ”

“တစ်နေ့တွေ့ရမှာပါ၊ အဲဒီအတွက် အန်တီနေကောင်း
မှဖြစ်မယ်လေ”

“သား ရှာပေးမှာလားဟင်”

“ရှာပေးမှာပေါ့ အန်တီရဲ့”

ဟု သူက လူနာစိတ်ချမ်းသာစေအလို့ငှာ ပြီးစလွယ်ကြော
လိုက်ခြင်းဖြစ်ပေမယ့်...

“ငုဝါလေးကို လက်ထပ်မှာလားဟင်”

ဟုဆိုလာချိန်မှာတော့ သူအံ့သြသွားရပါသည်။

“ငုဝါလေးက နေမှကောင်းရဲ့လား၊ ဆင်းဆင်းရဲရဲမျိုး
နေသလားမသိဘူး၊ သိပ်သနားဖို့ကောင်းတာ၊ သားနဲ့မှ ငုဝါလေး
ကို စိတ်ချနိုင်မယ်”

ဟုဆိုလာတော့ သူက လူနာရဲ့စိတ်အခြေအနေကို သိ
ရန်အတွက်...

“ပိတောက်ခြွေကိုရော စိတ်မပူဘူးလားဟင် အန်တီ”

“ပိတောက်ခြွေ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ သူကလည်း အန်တီရဲ့သမီးပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ့သမီး၊ ဒါပေမဲ့ သူက မကောင်းဘူး၊
ငုဝါလေးမှကောင်းတာ၊ သနားစရာကောင်းတဲ့ မေမေ့သမီးလေး”

“မငိုပါနဲ့ အန်တီရယ်၊ ငုဝါကြွေကလည်း တစ်နေရာရာ
မှာ အဆင်ပြေနေမှာပါ”

“ငုဝါလေးကို လက်ထပ်မှာလားဟင်”

ထိုအမျိုးသမီးက ဇွဲကြီးစွာပြောလာလျှင် သူက လူနာ
စိတ်ချမ်းသာစေရန်အတွက်...

“ကျွန်တော် ငုဝါခြွေကိုလက်ထပ်ရင် အန်တီက ထမင်း
ပုံမှန်စားမှာလား”

ဟုဆိုတော့ ထိုအမျိုးသမီးကြီးမှာ ကလေးငယ်ပမာ
ခေါင်းညိတ်ပြနေ၍ သူက...

“ဒါဆိုရင် ကျွန်တော် ငုဝါကိုလက်ထပ်မယ်၊ ဒါပေမဲ့
အန်တီက ရေပုံမှန်ချိုးရမယ်၊ ထမင်းလည်း စားရမယ်၊ ပြီးတော့
မနက်ခင်းတိုင်း လမ်းလျှောက်ရမယ်”

“ဒါဆို သားက ငုဝါကြွေလေးကို လက်ထပ်မှာပေါ့”

ဟုဆိုသဖြင့် သူကပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလျှင် ထိုအမျိုးသမီးကြီးမှာ ကြည်ရွှင်စွာ ပြုံးလာခဲ့ပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် အခန်းတွင်းသို့ ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်လေးမပြီး ပိတောက်ခြွေ ဝင်လာရာ၊ ထိုအမျိုးသမီးကြီးက ပိတောက်ခြွေကိုကြည့်ပြီး...

“ငါ ဆန်ပြုတ်မသောက်ဘူး၊ ထမင်းပဲစားမယ်”

ဟုဆိုသဖြင့် ပိတောက်ခြွေမှာ အံ့သြသွားရပါသည်။

“ထမင်းပဲ မြန်မြန်ပြင်ခိုင်းလိုက်ပါ ပိတောက်၊ ထမင်းနဲ့ဟင်းက ဆန်ပြုတ်ထက် အများကြီးကောင်းမှာပါ”

ဟုဆိုပြီး ဆေးသေတ္တာကိုဆွဲကာ...

“ခုံပေါ်မှာ သောက်ရမယ့်ဆေးတွေ တင်ထားခဲ့တယ်”

“ဆေးအိတ်ကို ပိတောက် သယ်ပေးပါ့မယ်”

“ရပါတယ်၊ ကိုယ့်အတွက် အပန်းမကြီးပါဘူး”

ဟုဆိုကာ လူနာကိုငဲ့ကြည့်ပြီး...

“ကဲ၊ အန်တီ၊ ကျွန်တော်ပြန်ဦးမယ်”

“အန်တီမဟုတ်ဘူးလေ၊ အမေဖြစ်သွားပြီ။ အမေလိုခေါ်ရတော့မယ်”

ဟု တီးတိုးလေးဆိုသဖြင့် သူပြုံးမိသွားရပါသည်။

“ကျွန်တော်ပြန်လိုက်ပါဦးမယ် အမေ”

ဟုပြောလိုက်ရတော့ ရင်ထဲတစ်နေရာရာတွင် နေထိုင်မကောင်းဖြစ်သွားရပါသည်။ သူ့ဒီလိုမခေါ်ရတာ ဘယ်လောက်ကြာသွားခဲ့ပြီလဲ။ အမေဆိုတဲ့အခေါ်အဝေါ်မျိုး သူ့နှုတ်ဖျားက ထွက်ကျမလာတာ အချိန်ဘယ်လောက်ကြာသွားခဲ့ပြီလဲ။ ရင်ထဲမှာ ခံစားလိုက်ရပေမယ့် ထိုအခေါ်အဝေါ်လေးကို ဝါးစပ်ထဲ ခံတွင်းတွေ့သွားရပါသည်။

“မနက်ဖြန်လည်း လာဦးနော်”

ဟုပြောနေသေးသော ထိုအမျိုးသမီးကြီးရဲ့စကားသံက သူ့နှလုံးသားကို ရိုက်ခတ်စေရသည်မှာ အမှန်ပါ။ မာကျောအေးစက်နေတဲ့ သူ့နှလုံးသားမှာလည်း အချစ်ဆိုတဲ့လစ်ဟာမှုကြီး ရှိနေခဲ့သည်ထင်ပါရဲ့။

အခန်း (၁၁)

“မေမေ့အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ ကိုညီ”

တွေ့ဆုံချိန်များလာတော့ ရင်းရင်းနှီးနှီးပင် ပိတောက်ခြွေ
က မေးတော့ အိမ်ထဲမှထွက်ခွာလုလု သူ့ခြေလှမ်းတွေမှာ တွန့်
သွားရပါသည်။

“အချိန်တစ်ခုတော့ ယူရလိမ့်မယ်”

“ဘာလိုလဲ”

“စိတ်အစွဲအလန်းကြီးက နှစ်တွေများစွာ ကျော်ဖြတ်ခဲ့
ပြီးပြီလေ”

“မေမေက ငှက်ကို ပိတောက်ထက် ပိုချစ်ပုံရတယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

မျက်လွှာလေးချကာ ပြောနေသောသူမကို ညီတန်ခူးက အကဲခတ်လိုက်ပြီး...

“မင်းစိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာလား ပိတောက်”

“မဖြစ်ဘူးလို့ပြောရင် ပိတောက်လိမ်တာပေါ့။ ကိုယ်ချစ်ရတဲ့သူက ကိုယ်မဟုတ်တဲ့တခြားလူကို ချစ်နေတာ ရင်မနာဘဲရှိပါ့မလား”

“ငုဝါကြွေက ပိတောက်ရဲ့ညီမလေ”

“ကိုညီက ပိတောက်ကို ဝေဖန်ချင်နေတာလား။ အဲဒီစိတ်ကို ပိတောက်နားလည်ပါတယ်။ ကိုယ်မဟုတ်တဲ့ တစ်ပါးလူရဲ့ခံစားချက်ကို နားလည်ပေးလို့ပဲ ရတာပါ။ နာကျင်ပေးလို့မရဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတဲ့ ကိုယ်တိုင်ခံစားဖူးမှ သိတာမို့ပါ။ တကယ်တော့ လောကကြီးမှာ ငွေမလိုဘူး၊ လှပဖို့လည်း အရေးမကြီးဘူး။ ပျော်ရွှင်မှုနဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေသာ ပြည့်နေရင် လောကကြီးက သေပျော်နေပျော်ကြီးပါ”

“ပိတောက်မေ့နေမယ်ထင်လို့ ကိုယ်သတိပေးပါ့မယ်။ လူတွေကို ချစ်တတ်ရင် လူတွေကလည်း မိမိကိုချစ်လာပါလိမ့်မယ်တဲ့။ ဆိုလိုတာကတော့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာ ရင်ဘတ်ဆိုတဲ့ အသပြာငွေတစ်ခုတည်းနဲ့ပဲ ဝယ်လို့ရတယ်။ ဆရာဝန်က

လည်း သမ္မတကြီးကိုအားကျနိုင်သလို သမ္မတကြီးကလည်း လမ်းဘေးမှာ ဈေးရောင်းပြီး လွတ်လပ်ပေါ့ပါးတဲ့ဘဝမျိုးကို အားကျနေနိုင်တာပဲ။ အဲဒီလိုလူကျတော့ ဆရာဝန်ကို အားကျရင် ကျမှာပေါ့။ လောကမှာ ရတာမလို လိုတာမရတွေက အများကြီးပါ။ အခု ဗစ္စုပ္ပန်က မိမိဘဝ မိမိရပ်တည်မှုကသာလျှင် အကောင်းဆုံးလို့တွေးနိုင်ရင် လောကကြီးဟာ ပျော်ရွှင်ကျေနပ်စရာကြီးပါ”

“ပိတောက်လည်း ကိုညီလိုသဘောထားနိုင်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ။ လူဆိုတဲ့အမျိုးက အပြောရခက်တယ် ကိုညီ။ ဒါလုပ်ပါလို့ ကိုယ့်ရဲ့စိတ်ကို အကြိမ်ကြိမ်ခိုင်းစေမိရင်လည်း ဟိုဟာပဲလုပ်လုပ်မိနေတဲ့ သတ္တဝါမျိုးပါ”

“ကိုယ်လက်ခံပါတယ်၊ စိတ်ဆိုတာ ကန့်သတ်ချုပ်ချယ်လို့မှမရတာ။ အဲဒီလိုလုပ်လို့ရရင် စိတ်ဝေဒနာသည်တွေ ရှိလာနိုင်မှာမဟုတ်တော့ဘူး။ စိတ်ဝေဒနာသည်တွေမရှိတော့ရင် ကိုယ်တို့လိုစိတ်ရောဂါကုဆရာဝန်တွေ ထမင်းငတ်ပြီပေါ့”

ဟု အရွှန်းဖောက်တော့ သူမက ရယ်ပါသည်။

“ကိုညီနဲ့နေရတာ သိပ်စိတ်ချမ်းသာတာပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း အချိန်တိုတိုအတွင်း ကိုညီကို သိပ်ခင်သွားမိတယ်ထင်တယ်။ အခုဆိုရင် ကိုညီ မေမေ့ကိုလာကြည့်မယ့်ရက်ကိုတောင်

ပိတောက်က မျှော်တတ်လာပြီ”

ဟူသောသူမရဲ့ စကားလုံးကြောင့် ညီတန်ခူးရဲ့မျက်နှာမှာ အနည်းငယ်ပျက်ယွင်းသွားရပါ၏။

“ကဲ၊ ကိုယ်ပြန်ဦးမယ်။ မနက်ဖြန် တစ်နေ့ကုန် ဂျူတီမို့ ကိုယ်အနားယူမှဖြစ်မယ်”

ဟု စကားစကိုမြန်မြန်ဖြတ်ပြီး ထိုမိန်းမလှလေးရှေ့မှ ထွက်လာကာ သူ့ရဲ့မော်ဒယ်လ်ခပ်နီနီမို့ စူပါစလွန်းအဖြူရောင်လေးပေါ်တက်ပြီး မောင်းထွက်လာခဲ့ပါသည်။

သူ့စိတ်ထဲ ရှုပ်ထွေးနေရပါ၏။ မျက်ဝန်းထဲ ပုံရိပ်တစ်ခုကိုသာ စွဲစွဲမြဲမြဲမြင်ယောင်နေမိပါ၏။ ဆံပင်ရှည်ရှည်နဲ့ ကြင်နာတတ်သောအပြုံးပိုင်ရှင်ပါ။ မျက်နှာကို ကောင်းကောင်းမမှတ်မိတော့ပေမယ့် ထိုပုံရိပ်ကို မြင်ယောင်မိတိုင်း နှလုံးသားက နွေးနွေးထွေးထွေးခံစားရပါသည်။

မှန်ပါသည်။ သူ၏ချစ်လှစွာသော မွေးသမီးခင်ဖြစ်ပါသည်။ ကြင်နာတတ်ပြီး သဘောထားပြည့်ဝသော သူ၏မိခင်က သူ့ကို ဆယ်နှစ်နှစ်သားအရွယ်ကတည်းက လောကကြီးမှာ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်စွာ ပစ်ထားခဲ့ပါသည်။

မိခင်ရှိစဉ်ကတည်းက နောက်အိမ်ထောင်နှင့် ပျော်နေ

သောဖခင်က သူနှင့်သိပ်ကိုစိမ်းနေ၍ လောကကြီးမှာ အိမ်အကူနှင့်သာ နေသားကျခဲ့ရသည်သူ့ဘဝက သိပ်ကိုအထီးကျန်လှပါသည်။ တစ်နှစ်ကိုတစ်ကြိမ်ပင် မျက်နှာမမြင်ရသည့်ဖခင်ကို သူနာကြည်းမိပေမယ့် သူ့အရာအားလုံးကို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ထားခဲ့သည်မှာ ခုဆို ဆယ်နှစ်ကျော်ခဲ့ပါပြီ။

ကျောင်းစာတွေနှင့် အခြားစာအုပ်ထူကြီးတွေကြားထဲမှာသာ မြှုပ်နှံခဲ့သောသူ့ဘဝက ခုဆို နေသားကျနေခဲ့ပါသည်။ မိမိဘဝက ကြင်နာမှုတွေကြား မကြီးပြင်းခဲ့ပါသော်လည်း မိမိကတော့ သူတစ်ပါးအပေါ် ကြင်နာမှုတွေ အတတ်နိုင်ဆုံးပေးနေမိပါသည်။ နောင်ဘဝများ ရှိခဲ့လျှင် ကြင်နာနွေးထွေးတဲ့အိမ်မှာ လူဖြစ်ခွင့်ရအောင်လို့ပါ။

သူ့ရဲ့စိတ်ကို သူ့ဆုံးမရင်း တစ်ရက်ကို နှစ်နာရီ အိမ်မှုကိစ္စလာလုပ်ပေးတဲ့ အကူအဒေါ်ကြီးချက်တဲ့ထမင်းကိုစားပြီး နေလာခဲ့သည်မှာ သူ့ဘဝက ခြောက်သွေ့လို့သွေ့နေမှန်း မသိသာပါတော့ချေ။ သို့သော် ယခု ဒေါ်ယမုံနာရဲ့သားဆိုသော ခေါ်သံကြောင့် အထီးကျန်ဆန်နေသော သူ့ဘဝကိုသူ မြင်တတ်လာပါသည်။ ပြီးတော့ သူက နွေးထွေးတဲ့လူတစ်ယောက်လို့ ပိတောက်ခြွေက မှတ်ချက်ချခဲ့သည်လေ။

ထိုစဉ်က သူ့ရင်ထဲမှာ ပြောနေမိပါ၏။ မင်းရဲ့ဘဝက နွေးထွေးနှင့်ပြီးသားပါ ပိတောက်ခြွေ၊ တပ်မက်မှုတွေ သိပ်မများ ပါနဲ့၊ လိုအပ်ဆန္ဒဆိုတာ ဘယ်တော့မှပြည့်တယ်ဆိုတာမရှိဘူးဟု ပြောနေမိပေမယ့် ပိတောက်ခြွေရဲ့ခံစားချက်ကို နားလည်နေမိပါ သည်။

ဒေါ်ယမုံနာနဲ့ပတ်သက် ဆက်စပ်ပြီးတွေးလျှင် ပိတောက် ခြွေရဲ့အနေအထားကလည်း အနေခက်စရာပဲကိုး။ သူ မတွေးချင် ပါ။ တခြားမိသားစုရဲ့စိတ်ရှုပ်စရာပြဿနာတွေကိုပေါ့။ သူ့နှလုံး သားက ရှင်းရှင်းလင်းလင်းပဲနေလိုပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဝင်လာ သောအတွေးစများကို ဖယ်ထုတ်ရန်အတွက် ခေါင်းကိုခါရမ်းလိုက် ပြီး ကားကိုသာ ဂရုစိုက်မောင်းနေမိပါသည်။

သူ့ရဲ့ကားလေးက မြေအောက်ကားပါကင်တွင် စနစ် တကျရပ်တန့်လိုက်ပြီးမှ ကားပေါ်မှဆင်းလာကာ ဓာတ်လှေကား ခေါ်လိုက်ပြီး ခုနစ်ထပ်ရှိ သူ့ရဲ့တိုက်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ပါသည်။ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်တည်း နေတာဖြစ်ပေမယ့် အခန်းမှာ သန့်ပြန့်မွှေးကြိုင်နေခဲ့ပါသည်။

အခန်းထဲတွင် အပူချိန်များနေ၍ အဲယားကွန်းကို ဖွင့် လိုက်ပြီးမှ လက်ဆွဲအိတ်ကို စားပွဲပေါ်တင်ကာ နောက်တက်အခန်း

သို့ လျှောက်သွားပြီး ရေခဲသေတ္တာထဲမှရေဘူးကိုထုတ်ကာ မော့ ချလိုက်ပါသည်။ ရေအေးအေးက လျှောခနဲ လည်ချောင်းထဲ စီးဝင်သွားတော့မှ တစ်ကိုယ်လုံးလန်းဆန်းသွားသည်ထင်ပါရဲ့။

ရေသောက်ပြီးတော့ ရေဘူးကိုပြန်ထည့်ကာ အရှေ့ ဘက်သို့ ပြန်ထွက်လာခဲ့ပြီး လက်ဆွဲအိတ်ငယ်ကိုပြန်ကိုင်လာကာ ကျယ်ဝန်းပြီး လေဝင်လေထွက်ကောင်းကာ ပြင်ပမြင်ကွင်းများကို ဆီးမြင်နေရသည့် သူ့ရဲ့စာကြည့်စားပွဲပေါ်တင်လိုက်ပြီး စာကြည့် စားပွဲရှေ့မှ ဆုံလည်ခုံတွင် ထိုင်လိုက်ပြီး စနစ်တကျ စီရင်ချိန်နေ သော စာအုပ်များထဲမှတစ်အုပ်ကို လှမ်းယူကာ ဖွင့်ဖတ်လိုက်ပါ သည်။

နာရီဝက်မျှ စာဖတ်ပြီးချိန်မှာတော့ ရေချိုးရန်အတွက် ပြင်ဆင်ပါတော့သည်။ ရေချိုးပြီးရင် အဒေါ်ကြီးချက်ပြုတ်ပေး ထားသော ညစာများကိုစားမည်။ ပြီးလျှင် စာဖတ်မည်။ ပြီးလျှင် အိပ်မည်။ မနက်ငါးနာရီထိုးလျှင် အိပ်ရာထမည်။ လေ့ကျင့်ခန်း လုပ်မည်။ ထိုအချိန်မှာ အဒေါ်ကြီးက ဈေးခြင်းနှင့်ရောက်လာပြီး ချက်ပြုတ်ကာ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေးမည်၊ လျှော်ဖွပ်မည်၊ သူ့ အတွက် မနက်စာပြင်ပေးပြီး ပြန်ထွက်သွားမည်၊ သူက ရေချိုး မည်၊ ပြီးလျှင် နံနက်စာစားပြီး ရှစ်နာရီထိုးလျှင် ဆေးရုံသွားမည်။

တစ်နေ့ကုန် လူနာတွေနှင့်အလုပ်များမည်၊ ညနေခင်းဘက်တွေ
မှာ ရံဖန်ရံခါ သူငယ်ချင်းများနှင့် သောက်စားကြမည်။ ပြီးလျှင်
အိမ်ပြန်၊ အိပ်မည်၊ ဒါတွေချည်းသာ သံသရာလည်နေတဲ့ သူ့ရဲ့
ဘဝက ပျင်းရိညည်းငွေ့ဖွယ်ကောင်းနေ၍ တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့
ရည်းစားလေးတွေ ထားကြည့်တတ်ပါသည်။

မိန်းကလေးတွေက လှပမယ့် သူ့ကိုကြာရှည်စွာ မဆွဲ
ဆောင်ထားနိုင်ခဲ့ပါချေ။ ယခုအသက်အရွယ်နှင့် မိန်းကလေး ငါး
ယောက်မျှ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ကောင်းမှုကြောင့် တွဲခဲ့ဖူးပါသည်။
သို့သော် တစ်ယောက်ကို သုံးလထက်အပြင် ပိုမတွဲခဲ့ဖူးပါချေ။
မိန်းကလေးတွေကပဲ ဆွဲဆောင်မှုမရှိတာလား၊ သူကပဲ သီးသန့်
ဆန်လွန်းနေတာလားဆိုတာ အဖြေရှာ၍ မရနိုင်အောင်ပင် ရှိနေ
ခဲ့ပါသည်။ မိန်းကလေးတွေနှင့် သဟဇာတကျကျမနေတတ်သည့်
သူ့ကို သူငယ်ချင်းတွေက လူ့ခွဲစာဟု လျှောင်ပြောလေ့ရှိပါသည်။

သို့သော်လည်း သူ့ဂရုမစိုက်ပါ။ သူ့တစ်ကိုယ်ရေ လွတ်
လွတ်လပ်လပ်နေရရင်ပဲ သူ့ကျေနပ်ပါပြီလေ။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ
အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စိတ်ကူးမိသော်လည်း သူ့ရင်ကိုပူအောင် လုပ်
နိုင်တဲ့မိန်းကလေးက မရှိတာမို့ ဒီအိမ်ထောင်ရေးမျိုးကို သူ မထင်
ထောင်ချင်ပါ။ ရင်ထဲက ခံစားချက်ကလေး နည်းနည်းရှိရုံနဲ့ အချိန်

ပြည့် သူ့ကိုမဆွဲဆောင်နိုင်တဲ့ အိမ်ထောင်ရေးရဲ့အနာဂတ်ကို သူ
ခါးသက်ပါသည်။

သူက မခိုင်မာတဲ့အိမ်ထောင်ရေးကြားက မြေစာပင်လေး
ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်မဟုတ်ပါလား။ ခဲမှန်ဖူးသည့်စာသူငယ်မို့ ခဲလုံးကို
ကြောက်နေမိတာ အဆန်းတော့မဟုတ်တော့ပါချေ။ ခဲလုံးရဲ့ ပြင်း
အားကို ခဲမှန်ဖူးသူမှ သိလိမ့်မယ်လေ။ ပိတောက်ခြွေပြောသလို
ပေါ့။ ကိုယ်တိုင်ခံစားဖူးမှ နားလည်တတ်တာ လူတွေရဲ့သဘော
သဘာဝလေ။ ထို့ကြောင့် ပိတောက်ခြွေရဲ့စိတ်ကို သူ့နားလည်
နေမိ၏။

ဒါကို ကောင်း၏လား ဆိုး၏လားဆိုတာ သူ မဝေဖန်
တတ်တော့ပါ။

အခန်း (၁၂)

“ဘာလုပ်ဖို့ ဒီလောက်အများကြီး ဈေးဝယ်နေရတာလဲ”

ဟု အမာစိန်က မေးလျှင် သူမက...

“မနက်ဖြန် ငါတို့လယ် စပါးပက်အဲမလို့လေ”

“ဘာဟင်းကျွေးမှာလဲ”

“ထုံးစံအတိုင်း ကြက်သားကာလသားချက်ပေါ့။ ငါတို့ လယ်ထဲမှာ ကြက်ဆယ်ကောင် မွေးထားတယ်လေ”

“ဆယ်ကောင်လုံး ဟင်းစားလုပ်တော့မှာလား”

“ဘယ်ကလာ၊ သုံးကောင်တည်းကို ဘူးသီးနဲ့ရောကျွေး မှာ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၂၆ ◻ မယ်ခိုင်

“အခု ဘာတွေ ဒီလောက်များများ လာဝယ်တာတုန်း”

“ထန်းလျက်ခဲ၊ ဆေးလိပ်နဲ့ ဆပ်ပြာမှုန့်နဲ့ ဆီပါဟယ်။ ဗူးသီးတစ်လုံးလောက် ဆွဲသွားရမလားလို့ စဉ်းစားနေတာ။ ဒါနဲ့ နင်က ဘာတွေလာရောင်းတာလဲ”

ဟု မိုးကာအစိမ်းလေးကို မြေကြီးပေါ်ချခင်းကာ ငုတ်တုပ်တိုပ်ပြီး ဈေးရောင်းနေသော အမာစိန်ကို သူမကမေးလျှင်၊

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူးဟယ်၊ ပန်းမုန့်လာပါ။ ငါတို့တဲ နောက်ဘက်မှာ ပန်းမုန့်လာ နှစ်ဘောင်လောက် စိုက်ထားတာလေ”

“ဈေးကောင်းရမှာပေါ့၊ ပန်းမုန့်လာက ပေါ်ဦးပေါ်ဖျားလေ”

“ဒီလိုမှန်းသိရင် များများစိုက်ထားခဲ့ပါရဲ့ဟယ်၊ သူဌေးမရဲ့စိန်နားကပ်လောက် တစ်ပွင့်ကို ငါးရာဟဲ့။ ကြားဖူးရဲ့လား”

“ပွတာပဲ၊ ကုန်သွားပြီမဟုတ်လား”

“ကုန်ပြီ”

“ဒါဆို ငါနဲ့အတူ ပြန်ရအောင်လေ”

“ခဏစောင့်လေ၊ ငါ့ဟာကို ဖောက်သည်သိမ်းသွားလို့ ထိုင်စောင့်နေတာ၊ ငွေလာမပေးသေးဘူးလေ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကံကြမ္မာနေ့စွဲ ◻ ၁၂၇

“ဒါများဟယ်၊ စောင့်မှာပေါ့။ မုန့်တော့ ဝယ်ကျွေးရမယ်နော်”

“ခေါက်ဆွဲဝယ်ကျွေးမယ်”

“ပြန်ရင် ဘူးသီး ဆွဲကူဦး”

“ဘူးသီးများ အလေးခံပြီး ဝယ်နေသေးတယ်ဟယ်။ ကိုဖိုးလှော်တို့လယ်ထဲ သွားယူချေ၊ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်တောင့်ရသေး”

“ကိုဖိုးလှော်တို့လယ်ထဲမှာ ဘူးသီးရှိလို့လား”

“အ၊ ပါအေ၊ နင်စပ်စုတာ ဘယ်နေရာကျန်ခဲ့ပြီလဲ။ ကိုဖိုးလှော်တို့တဲရဲ့နောက်ဘက်ကုန်းမှာ ဘူးစင်ကြီးရှိတယ်တော်ရေ။ ဆယ်နှစ်ရာသီ စားလို့ရတယ်”

“ငါစောစောမသိလိုက်တာ နာတယ်ဟယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာရမလဲဟဲ့၊ သိရင် အစောကြီးကတည်းက ဈေးမှာ ဘူးသီးဝယ်စရာမလိုတော့ဘူးပေါ့ဟဲ့”

“ဪ၊ ဉာဏ်ကြီးရှင်မရယ်၊ ဟဲ့ဟဲ့... ဟိုမှာ ငါ့ကို ပန်းမုန့်လာဖိုးပေးဖို့ လာနေပြီ”

ဟုဆိုကာ ခပ်ငိုက်ငိုက်လာနေသူ အမျိုးသမီးကြီးကို

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရည်ရွယ်ပြီးဆိုလျှင် ထိုအမျိုးသမီးကြီးက လွယ်ထားသောအိတ်
ထဲမှငွေကိုထုတ်ကာ...

“ငါးရာတန်က နှစ်ဆယ်၊ လေးရာငါးဆယ်က ဆယ်ပွင့်
ဆိုတော့ တစ်သောင်းလေးထောင်ငါးရာ။ ရော့...”

ဟုဆိုသဖြင့် အမာစိန်မှာ ငွေရတဲ့မျက်နှာမို့ ပြုံးပြုံးပင်
လှမ်းယူလိုက်ပါသည်။

“အခင်းမှာ ပန်းမုန်လာပွင့် ရှိသေးလား”

“ခုလို အပွင့်သုံးဆယ်တော့ ရနိုင်သေးတယ်”

“ဘယ်နေ့ခုတ်မလဲ”

“မနက်ဖြန်”

“သန်ဘက်ခါမှ ခုတ်ပါလား။ ချရောင်းမနေတော့ဘဲ
ဒီနေရာမှာသာ စောင့်နေလေ။ ကျွန်မ လာခဲ့မယ်”

“အဆင်ပြေတာပေါ့၊ ဒါနဲ့ အစ်မကြီးက ဒါတွေကို ဘယ်
ပို့တာလဲ”

“မြစ်ကြီးနားလေ၊ ရထားနဲ့ပို့တာ”

“ဪ”

“ကဲ၊ သွားဦးမယ်၊ သန်ဘက်ခါနော်”

ဟုဆိုကာ ထိုအမျိုးသမီး ထွက်သွားတော့မှ သူ

အမာစိန်ကိုကြည့်ကာ...

“တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ပန်းမုန်လာသည်က သိပ်မျက်နှာ
ပွင့်နေ”

“ဘုန်းနဲ့ကံနဲ့ကိုးဟဲ့”

“အေးပေါ့လေ၊ ပြောအားရှိတာပေါ့။ ဒါနဲ့ မင်းတို့လယ်
ရော စပါး ဘယ်တော့ပက်မလဲ။ ရာသီဥတုအခြေအနေလည်း
ကြည့်ကြဦးနော်။ တောင်လိုပုံနေတဲ့စပါးပုံကြီး မိုးထဲလေထဲ ဘယ်
နားသွားဖွက်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေဦးမယ်”

“အေးဟယ်... အဘကိုပြောဦးမှ။ ဆောင်းတွင်းကြီး
မိုးလေက သိပ်မငြိမ်သက်ချင်ဘူး။ ဒါနဲ့ မင်းတို့လယ် ဒီနှစ်ခွေ
ဘာစိုက်ကြမလဲ”

“အဖေကတော့ ဖရဲစိုက်မယ်ပြောတာပဲ။ ငါက ခရမ်း
ချဉ်စိုက်ရအောင်လို့ပြောတာကို မနှစ်က တန်ခူးမှာ မိုးခါးမိလို့
အဖေက ခရမ်းချဉ်ကို စိတ်ပျက်သွားပြီထင်ပါရဲ့။ မင်းတို့ရော”

“အဘလည်း ဖရဲစိုက်မယ်ပြောနေတာပဲ။ ခရမ်းချဉ်
လည်း စိုက်ဖြစ်မယ်ထင်တယ်။ ကိုဖိုးကဲကတော့ မြေပဲစိုက်မယ်
ပြောတယ်”

“အေးနော်၊ သူ့လယ်က ရေလည်း နီး၊ မြေဆီလည်း

ကောင်းတာကိုး။ ဘာစိုက်စိုက်ဖြစ်တယ်။ မိုးတွင်းဆိုသာ ဈေး
တက်ရင်တော့ ကိုဖိုးကဲ လက်ဖျားရွှေသီးဦးမယ်”

“ကိုဖိုးတုတ်တို့ မောင်ထော်တို့လယ်ရော ဘာစိုက်ကြ
မှာတဲ့လဲ”

“မစိုက်ဘူးဟေ့၊ သူတို့က သူဌေးဖြစ်ခွေးဖြစ်ကြတဲ့လူ
တွေလေ။ ဒီဆောင်းတွင်းလယ်သိမ်းပြီးရင် ရွှေမှော်သွားပြီး ရွှေ
သွားလုပ်ကြမယ်ပြောတာပဲ”

“ဒီညီအစ်ကိုက လောဘလည်းကြီးပါ့”

“ကဲကဲ... စကားပြောနေတာနဲ့ပဲ အချိန်လင့်ကုန်ပြီ
နင့်မိုးကာ သိမ်းတော့။ တို့တွေပြန်ကြရအောင်။ ချက်ပြုတ်ရ
ဦးမှာနဲ့”

ဟုဆိုကာ ဈေးခင်းရောင်းထားသော မိုးကာခေါက်ကို
သိမ်းကာ စက်ဘီးကိုယ်စီနှင့် စက်ဘီးနောက်ကယ်ရီယာခုံပေါ်
တွင် ပစ္စည်းတင်ကာ ကြက်ပေါင်ကြီးကြီးနှင့် တုပ်ချည်ပြီးမှ ထွက်
လာခဲ့ကြပါသည်။

အများတကာတို့က ကားနှင့်ဆိုင်ကယ်ကို မနိုးနိုင်အောင်
စီးနေကြပေမယ့် သူမတို့ လယ်လုပ် အခင်းလုပ်သူတွေကတော့
ရိုးရာမပျက် စက်ဘီးသံချေးတက်လေးနှင့်ပေါ့။

အိမ်ရောက်တော့ ဝယ်ခြမ်းလာသမျှကို စီမံခန့်ခွဲကာ
မီးဖိုချောင်ထဲဝင်ပြီး ထမင်းချက်နေချိန်တွင် အမေက မီးဖိုချောင်
ထဲ ဝင်လာခဲ့ပါသည်။

“ဟင်! အမေ လယ်ထဲမသွားဘူးလား”

“ရပ်ကွက်ထဲ အစည်းအဝေးရှိတယ်လေ”

“ဘာတဲ့လဲ”

“တပေါင်းလ ဘုရားပွဲအတွက်ပါ”

“အဝေးကြီးလိုသေးတာကို”

“ပွဲငှားရမယ်လေ”

“ဖိုးချစ်ဇာတ်ကိုငှားလို့ ပြောလိုက်ပါ”

“ဈေးကြီးတယ်တဲ့”

“အဲဒါဆိုလည်း စွမ်းဇာနည်တို့ ဟန်ဇာမိုးဝင်းတို့ဆိုရင်
ရော”

“ဖိုးချစ်လောက် ပွဲမစည်ပါဘူး”

“တင်မောင်ဆန်းမင်းဝင်းရော”

“အလှူငွေရထားတာက နည်းနေတယ်လေ။ လူကြီး
တွေကလည်း ငှားမယ့်ငှား ဇာတ်ကြီးငှားချင်တာပေါ့။ ပြီးတော့
ဖိုးချစ်တို့က ဘွတ်ကင်ဆိုလားဘာဘူဆိုလား အဲဒါကြိုပြီး လုပ်

ရတာတဲ့”

“အခုတော့ ဘယ်ဇာတ်ငှားမတဲ့လဲ”

“မသိပါဘူးဟယ်၊ စန်းလာဒ်အောင်ဆိုလားပဲ”

“အင်း... နာမည်ကြားရတာနဲ့တောင် ဆွဲဆောင်မှုမရှိဘူး”

“မင်းသားက ငယ်ငယ်ချောချောဆိုပဲ။ မင်းသမီးတွေကလည်း မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်တဲ့။ စတိတ်ရှိ။ ပြဇာတ်၊ နှစ်ပါး၊ နောက်ပိုင်းရော အော်ပရာပါ ကောင်းတယ်ပြောတယ်။ အဲဒီဇာတ်က ခေါင်းဆောင်အပါ မင်းသားငါးယောက်တဲ့”

“လူကြီးတွေသဘောပါပဲ အမေရယ်။ ကျွန်မတို့လူငယ်တွေ ဘာများအတွက်တက်နိုင်မှာလဲ။ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က မှော့ သဘောတူသလား”

“ဆရာတော်က ဘာပြောဦးမှာလဲ။ ဒကာကြီးပွဲမြဲ စိတ်တိုင်းကျ စီစဉ်စေပေါ့”

“ဒါကြောင့် ဘုရားလူကြီးတွေ ဩဇာညောင်းနေတာပေါ့”

“ကောင်မလေးနယ်၊ ငရဲကြီးဦးမယ်။ ကဲကဲ၊ ချက်ပြုတ်ဦး၊ မင်းအဖေက မျှော်နေရော့မယ်။ ဒီနေ့ ကောက်ရိုးငုတ်ခုတ်

ရမယ်”

“ကောက်ရိုးငုတ်က ဘာလို့ခုတ်မှာလဲ။ လယ်မြေမှာ ဖရဲစိုက်ဖို့လေးများ ဒီအတိုင်းထွန်လိုက်လည်း ရတာကို”

“ဖရဲပဲမဟုတ်ဘူးဟေ့၊ မင်းရဲ့အဖေက လယ်ရှေ့မှာ မေမြို့ပန်းပါ စိုက်မယ်လုပ်နေတာ။ မနှစ်က မေမြို့ပန်းဈေးကောင်းရလို့တဲ့”

“စီးပွားရေးတိုးချဲ့တာပေါ့”

“မနေ့ကပဲ မေမြို့ပန်းပျိုးထားခဲ့ပြီ။ နွားက သုံးကောင်တည်းနဲ့ လုပ်ချင်တာကို စုံနေတာပဲ။ နွေပိုးဆောင်း နားရတယ်ကိုမရှိဘူး။ ဒီနှစ်နွေကို ငွေပိုရင် နွားတစ်ကောင်တော့ ထပ်ဝယ်ဦးမှပဲ။ နွားပဲ ပိန်မလား လူပဲ ပိန်မလားမသိဘူး။ မင်းရဲ့လက်တွေလည်း ပြင်ထား၊ နွားချည်းအားကိုးလို့မရဘူး။ သူတို့လည်း ယင်ပမ်းနေရှာပြီ။ လူတွေလည်း ကူဦးမှ။ အဖေက မနေ့က ပေါက်ပြားရိုးခုတ်နေပြီ။ သုံးခု”

“စားရုံပေါ့အမေရယ်၊ ပိုပြီးမှလည်း မချမ်းသာပါဘူး”

“ငါတို့အလုပ်ကိုက ချမ်းသာတဲ့အလုပ်မှမဟုတ်တာ။ မချမ်းသာမှန်းတော့ သိတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အသက်ရှူချောင်အောင်တော့ လုပ်ရမယ်။ လက်လှုပ်မှ ပါးစပ်လှုပ်တဲ့။ ကဲပါ၊ စကားများ

၁၃၄ ◻ မယ်နီ

မနေနဲ့ အိမ်ပေါ်မှာ ကွမ်းရွက်ရေ စိမ်ထားတာရှိတယ်။ ကွမ်းအစ်
နဲ့ ကွမ်းရွက်သွားယူပေး။ မင်းအဖေအတွက် ကွမ်းယာထုပ်သွား
ပေးဦးမယ်”

ဟု မောပမ်းတကြီးပြောနေသောအမေ့ကို သူမငေးကြည့်
ဖြစ်သွားပါသည်။ အမေက သိပ်ကိုအိုသွားခဲ့ပြီပဲ။ ပါးရေလေးတွေ
တွန့်စပြုနေပြီဖြစ်တဲ့ အမေ့ရဲ့မျက်နှာက ရွှင်လန်းတက်ကြွမှုလေး
တော့ ပျောက်မသွားခဲ့ပေမယ့် နားထင်စပ်နှင့်နဖူးစပ်မှ ဆံနွယ်နု
လေးများကတော့ ဖြူဖွေးစပြုနေခဲ့ရပါပြီ။ အမေ တော်တော်အို
သွားပြီဟု ရင်ထဲတွေးမိခဲ့ပေမယ့် ဘာမှတော့ မပြောဖြစ်ခဲ့ပါချေ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၃)

တစ်နေ့တစ်နေ့ လယ်ကွင်းထဲဆင်းလိုက်၊ ပေါက်တူး
ကိုင်လိုက်၊ အခင်းတွေ ရေထမ်းလောင်းလိုက်၊ အပင်ဖိုက်လိုက်
နှင့် အချိန်တွေကုန်သွားခဲ့ရာ တပေါင်းလဘုရားပွဲရာသီသို့ ရောက်
လာခဲ့ရပါပြီ။

ဘုရားပွဲရာသီဦးမှာပင် ဘယ်ကတည်းက ချစ်ကြီးသွယ်
သွားမှန်းမသိတဲ့ ကိုဖိုးကဲနှင့်ဝင်းမြိုင်တို့ မင်္ဂလာပွဲကို စတင်ဆင်
နွဲ့ရပါသည်။ ကိုဖိုးကဲက ဝင်းမြိုင်ကို လက်ဖက်တစ်ရိုး ကွမ်းတစ်
ယာတင်ကာ ငွေဆယ့်ငါးသိန်းနှင့် မိဘများထံတင်တောင်းခဲ့၍
ယခုဆို ကိုဖိုးကဲနှင့်ဝင်းမြိုင်တို့ ဆွေမျိုးတော်စပ်သွားရပါပြီ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကိုဖိုးကဲနှင့်ဝင်းမြိုင်တို့ မင်္ဂလာပွဲပြီးချိန်မှာတော့ အမေက သူမကိုမေးလာပါသည်။

‘မင်းမှာရော ကြိုက်သူကြိုက်သားလေး မရှိဘူးလား’တဲ့။

သူမမှာ ပြန်ဖြေစရာစကားလုံး မရှိခဲ့ပါချေ။ အထက်တန်းတောင် မအောင်ခဲ့တဲ့သူမက ဆရာဝန်တွေ စစ်မှိုလ်တွေကို မမှန်းရဲသော်လည်း တောင်သူလယ်သမားတို့ကိုတော့ မနှစ်သက်မိပါချေ။

ထို့ကြောင့် ရုပ်ရည်သင့်သောသူမကို လယ်မြေဧကများစွာပိုင်သည့် ကိုဖိုးလုံးတို့ ဘွဲ့ရပညာတတ် ကိုဖော်ဝမ်းတို့ ကြိုက်လာသည်ကိုပင် အင်တင်တင်လုပ်ပြီး ငြင်းပယ်ခဲ့သည်ချည်းဖြစ်ပါသည်။

ရွယ်တူသူငယ်ချင်းများက ရည်းစားတွေထားကာ မိဘတွေမသိအောင် လယ်ထဲချိန်းတွေ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်း ချိန်းတွေ ဆိုတာမျိုးတွေ ရှိနေခဲ့ပေမယ့် သူမကတော့ ခုချိန်ထိ ရည်းစားလည်းမရှိဖူးသလို တစ်ခါမှလည်း ချိန်းမတွေ့ခဲ့ဖူးပါချေ။

သူမသည်လည်း မိန်းမပျိုတစ်ယောက်မို့ ရံဖန်ရံခါတွင် သူငယ်ချင်းများလို ရည်းစားထားကြည့်ချင်ဖူးပေမယ့် သူမ မထားဖြစ်ခဲ့ပါချေ။ ရည်းစားထားလျှင် တစ်ခါတည်းလက်ထပ်ဖို့ပါ ရည်

ရွယ်ပြီးဖြစ်နေတဲ့ မြန်မာမိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖို့ မိမိဘဝကို ပုံပေးပြီး ချစ်နိုင်မှသာ ရည်စားထားနိုင်ကြသည်ဖြစ်ရာ သူမက အခုချိန်ထိ မိမိဘဝကိုပုံပေးရလောက်တဲ့ယောက်ျားကို မတွေ့ဖူးသေးဘူးထင်ပါရဲ့။

ဝင်းမြိုင်တို့ အမာစိန်တို့ ပြောပုံအရဆိုလျှင် ချစ်မိသွားရင် သူ့ကိုပဲသတိရပြီး သူ့အတွက် စေတနာတွေ လွန်ကဲနေကာ သူ့ကိုပြောစရာစကားလုံးတွေ ရင်ထဲမှာပြည့်နေတတ်ပြီး တကယ်တမ်းတော့ ဘာမှမပြောဖြစ်လောက်အောင် နှလုံးသားချင်း နားလည်နေသည်တဲ့လေ။

သူမ အံ့သြရပါသည်။ သူမက ထိုသို့ခံစားချက်မျိုး မည်သူ့အပေါ်မှာမှ မဖြစ်ခဲ့ဖူးတာအမှန်ပါ။ သူမ ညံ့နေသေးတာလား။ သူမရှာဖွေဖို့ လိုနေသေးတာလားဆိုတာ သူမ ဝေခွဲမတတ်ပါချေ။ သူမကလည်း ပျိုမေတစ်ဦးမို့ လူတကာပါးစပ်ဖျား ရေပန်းစားနေသည့်အချစ်ဆိုသောအရာကို မြည်းစမ်းကြည့်ဖူးချင်တာအမှန်ပါ။ သို့သော် တောအလုပ် တောင်အလုပ်များမှာသာ တစ်နေကုန်အချိန်ကုန်နေရသည့်သူမအတွက်တော့ ချစ်ဖို့ကြိုက်ဖို့အချိန်က နည်းပါးလှသလို တစ်နေကုန်ပင်ပမ်းလာ၍ ညညတွေဆို ခေါင်းအိုးနှင့်ခေါင်း ထိတာနဲ့ တုန်းခနဲအိပ်ပျော်တတ်သည့်သူမအဖို့ စိတ်

၁၃၈ ◻ မယ်ခိုင်

ကူးယဉ်ချိန်ကလည်း နည်းပါးလှပါသည်။

သို့သော် တစ်နေ့တော့ သူမအတွက် ချစ်ဖို့ကြိုက်ဖို့ရာ အချိန်ရှိလာခဲ့ပါသည်။ မှန်ပါတယ်။ သူမတို့ရဲ့ဘုရားပွဲတော်ရောက်သောအချိန်မှာပဲဖြစ်ပါသည်။ သူမတို့မြို့လေးကို စန်းလားအောင် ဇာတ်ပွဲ ရောက်လာခဲ့ပါပြီ။

ပထမညတော့ နတ်ကန္တာပေဇီး ဒုတိယညတော့ ဇာတ်ကရန်အတွက် ဇာတ်သမားတွေက ပြင်ဆင်နေကြသလို၊ သူမတို့လုံမေအုပ်စုကလည်း ပွဲကြည့်ရန်အတွက် စတင်ပြင်ဆင်ကြပါလေတော့သည်။ တစ်နေ့ကုန် လယ်ထဲတွင်စိုက်ပျိုးကြရ၍ ပင်ပမ်းလာကြသော ပျိုမေများမှာ ညနေစောင်းတွင် ရေချိုးပြီး သနပ်ခါးကို မှန်နေအောင်လိမ်းကာ ပြင်ဆင်ပြီးဖြစ်နေကြပါသည်။

သူမတို့အုပ်စုထဲတွင် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သော အမာစိန်က ခြင်းတစ်လုံးထဲ ရေဘူးနှင့်စားသောက်ဖွယ်ရာများကိုထည့်ပြီး တစ်အိမ်ဝင် တစ်အိမ်ထွက်နှင့် ပွဲကြည့်ရန်အတွက် လူတွေလိုက်ခေါ်ပါတော့၏။ ပျိုမေတို့ခုနစ်ယောက် စုမိသွားကြကာ နောက်ဆုံးတွင် သူမရဲ့နေအိမ်သို့ ရောက်လာခဲ့ပါ၏။

“ဟဲ့! ငှက်ရွှေ့ မပြီးသေးဘူးလား”

“ပြီးပါပြီ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကံကြမ္မာနေ့စွဲ ◻ ၁၃၉

ဟု ခုံပေါ်တင်ထားသော အနွေးထည်လေး ကောက်ယူကာ...

“အဖေ့အမေ သွားပြီဗျို့”

ဟု အိမ်ပေါ်သို့လှမ်းအော်ကာ ထွက်လာခဲ့ကြပါသည်။

“ငါတို့ လမ်းပေါ်မှာ ချိုချည်နဲ့ဆီးထုပ် ဝယ်သွားရအောင်”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဟဲ့! နှစ်ပါးသွားချိန်မှာ လူရွှင်တော်တွေအတွက်ပေါ့။

ငါက အပ်ချည်လုံးတောင် ယူခဲ့သေး”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“မင်းသားလေးချောနေရင် ချိုချည်ပန်းကုံးလုပ်ပြီး ဆုချလို့ရတယ်လေ”

“အမယ်လေး! အမာစိန်ရယ်၊ ကြိုကြီးစည်ရာ ရှင့်ရဲ့ချစ်သူမောင် ကိုဖော်မောင်သီလို့ကတော့ ရင်ထုငိုနေဦးမယ်”

မစပ်စုသဇင်က အားလုံးကြားအောင်ပြောလျှင် ပျိုမေအားလုံးမှာ အံ့သြသွားပြီး အမာစိန်ကိုဝိုင်းကြည့်ကြပါသည်။

“ဟဲ့! နင်က ကိုဖော်မောင်ကြီးနဲ့ကြိုက်နေတာပေါ့”

“ဟယ်! တစ်ပတ်တောင် မပြည့်သေးဘူး”

“အမယ်လေးလေး! အမာစိန်တို့များ ပီရိုလိုက်တာနော်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၄၀ □ မယ်နိုင်

“ဟဲ့! တမင်တကာဖုံးထားတာမဟုတ်ဘူးဟဲ့၊ မိသခင် သိရင် တစ်တိုင်းပြည်လုံးသိသလိုပဲ၊ သူက မောင်းတစ်လုံးလေ”

“နေစမ်းပါဦး၊ နင့်ရဲ့ကိုဇော်မောင်ကြီးက ပွဲလိုက်မကြည့် ဘူးလား”

“သူတို့ကာလသားအုပ်စုက ဘေးမှာ မတ်တပ်ရပ်ကြည့် ကြလိမ့်မယ်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းက ဖျာလက်မှတ်တစ်စောင်ပဲ ပေး ထားတာ၊ အဲဒါ ကျုပ်တို့အပျိုတွေဖို့ပဲ”

“အမယ်လေး! . . . ပူပူနွေးနွေးရည်းစားတော်ထားသူ ကြီးက သစ်စိမ်းချိုးတွေ ချိုးလို့ပါလား”

“အံ့မယ်၊ နင်က ငါ့ရဲ့ကိုဇော်မောင်ကြီးကို နောက်ပိုး လုပ်ချင်နေတာပေါ့လေ”

ဟုနောက်ပြောင်လျှင် အားလုံးမှာ ခနဲရယ်ကြီး ရယ်မော ပစ်ကြပါသည်။ အကြောင်းမှာ ကိုဇော်မောင်ကြီးက လယ်မြေပိုင် ရှိသော်လည်း ရုပ်ဆိုးလွန်းသောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

“ဟဲ့၊ ပြောရင်းဆိုရင်း အသက်ရှည်ဦးမယ်”

ဟုဆိုကာ သူမက ရှေ့သို့မေးဆတ်ပြလိုက်သည်တွင် အားလုံးက ကြည့်လိုက်ကြပေမယ့် အမာစိန်ကတော့ ခေါင်းငုံ့ သွားရပါသည်။ မှန်ပါသည်။ အမာစိန်ရဲ့တစ်ပတ်သာ တော်ရသေး

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကံကြမ္မာချေခွဲ □ ၁၄၁

သည့် ပူပူနွေးနွေးရည်းစားလေး ကိုဇော်မောင်ကြီးဖြစ်ပါသည်။ ကိုဇော်မောင်ကြီးက ပြုံးပြီးပြီးလုပ်ကာ သူမတို့အုပ်စုနား တိုးကပ် လာခဲ့ပါသည်။

“ပွဲသွားကြည့်ကြမလို့လား”

“ဟုတ်ပါ”

“ငါလည်းလိုက်လို့မရဘူးလား”

“ပွဲကြည့်ချင်တာလား၊ လူကြည့်ချင်တာလား”

သူမတို့အုပ်စုက နောက်ပြောင်လျှင် လူပျိုကြီးကိုဇော် မောင်မှာ ရှက်ရှက်နှင့်ပင် . . .

“လူကြည့်ချင်တယ်ဆိုရင်ရော မင်းတို့က ထည့်လိုက် မှာလား”

ဟု အတုံးလိုက်အတစ်လိုက်ဆိုတော့ သူမတို့အုပ်စုမှာ ပြုံးတုံ့တွဲဖြစ်သွားရကာ . . .

“ကျွန်မတို့ပါးစပ်ပေါက်ကို ဘာနဲ့ပိတ်သွားမှာလဲ”

ဟုနောက်ပြောင်ကြတော့ ကိုဇော်မောင်ကပြုံးကာ လက် ထဲမှ မုန့်ထုပ်ကြီးကို လှမ်းပေးပါသည်။

“ဟေး! . . .”

သူမတို့အုပ်စုရဲ့ညာသံကြီးက ညံ့၍ထွက်လာခဲ့ပြီး ထို

ရွှေပဒေသာစာပေ

မုန့်ထုပ်ကိုလှမ်းယူကာ...

“အချိန်အကြာကြီးမနေကြနဲ့နော်”

“ပြောစရာရှိတာပြောပြီးရင် ပွဲခင်းထဲပြန်ပို့နော် ကိုဇော်မောင်။ တစ်ခါတည်း မခွဲနိုင်လို့ပါဆိုပြီး ဆွဲပြေးရင်တော့ ဦးကြီး မြဲရဲ့လက်သံက ပြောင်ပါတ်သနဲ့။ ကျွန်မတို့ ပြေးစရာမြေမရှိဘဲ နေဦးမယ်”

ယခုအချိန်ထိ ကြိမ်လုံးသုံးကာ သားသမီးတွေကို ရိုက်နှက်ဆုံးမတတ်သေးသည့် အမာစိန်ရဲ့ဖခင် ဦးမြကြီးကိုရည်ညွှန်းပြီးပြောလျှင် ကိုဇော်မောင်က နောက်တောက်တောက်နှင့်...

“မခွဲနိုင်ကြတော့လည်း မင်းတို့နောက်တစ်ပွဲပျော်ရတာပေါ့ကွာ”

ဟူသောစကားကို သူမတို့က နောက်တယ်ဟုထင်ခဲ့ပေမယ့် အမာစိန်ကတော့ စတိတ်ရှိပြီးလည်း ပေါ်မလာခဲ့ပါ။ ပြဇာတ်ပြီးလည်း ပေါ်မလာပါ။ နှစ်ပါးပြီးလည်း ပေါ်မလာတော့သဖြင့် သူမတို့မှာ စိုးရိမ်ပူပန်ရပါသည်။ ထို့ကြောင့် ပွဲကြည့်ပြီး အိမ်အပြန်လမ်းတွင် သင်္ဇင်က...

“အမာစိန်ကလည်း ဆုံးဖြတ်တာ မြန်လွန်းပါရဲ့”

“အေးဟယ်၊ သူ လင်နောက်လိုက်တာ အရေးမကြီး”

ဘူး။ ငါတို့တော့ ပြဿနာတက်ပြီ။ ဒေါ်လေးမြိုင်သာသီလို့ကတော့ တစ်ရပ်ကွက်လုံး ပွက်လောရိုက်ကုန်တော့မယ်”

“ဒေါ်လေးမြိုင်ထက်ကို ဦးကြီးမြက ပိုကြောက်စရာကောင်းတာဟဲ့။ ကြိမ်လုံးဆွဲပြီး တို့တတွေကို လိုက်ရိုက်နေမှ အရူးလို ရွာလယ်ခေါင် ပတ်ပြေးနေရဦးမယ်”

“အမာစိန်ကလည်း မိုက်လိုက်တာနော်၊ ကိုယ့်ဘက်က ဘာဖြစ်ချက်မှမရှိဘဲ လိုက်ပြေးရတယ်လို့။ ကိုဇော်မောင်ကလည်း လယ်ရှိအိမ်ရှိနွားရှိ ငွေရှိပါဟယ်။ တင့်တောင်းတင့်တယ်တောင်းရမ်းလက်ထပ်ရောပေါ့”

“အေးဟယ်၊ တို့အမာစိန်ကို တန်ဖိုးထားလိုက်တာ”

“သူတို့တန်ဖိုးထားကြတာ မထားကြတာ အရေးမကြီးဘူး။ ငါတို့ အခု လူကြီးတွေကို ဘယ်လိုပြောကြမလဲ”

“ဒုက္ခနော်၊ ဒီအချိန် ရည်းစားသာရှိနေရင် တစ်ခါတည်း ငါ့ပါလိုက်ပြေးပါတယ်”

“အမယ်လေး... တော်ပါပြီဟယ်၊ တစ်ယောက်တည်း နဲ့တောင် စိတ်တွေညစ်လှပါပြီ”

ဟု တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြောကာ အပြန်လမ်းက အသွားလမ်းလောက် လန်းဆန်းတက်ကြွမှု ရှိမနေကြပါတော့ချေ။

သတင်းကြားခံစကတော့ ဦးကြီးမြက ထုတ်ဆွဲမားဆွဲ
သတ်မယ်ဖြတ်မယ်ချည်းကြိမ်းပါးကာ ရှက်ရမ်း၊ ရမ်းနေခဲ့ပေမယ့်
နောက်တော့လည်း အံ့ကြိတ်ပြီး သဘောတူရသည်သာဖြစ်ပါ၏။

ဒီလိုနဲ့ပဲ တန်ခူးမကူးခင် အမာစိန်ရဲ့မင်္ဂလာပွဲကို ခွဲကြ
ရပြန်ပါသည်။ ဦးရာလိုက်ပြေးသောအမာစိန်ရဲ့မင်္ဂလာက ဝင်းမြိုင်
ရဲ့မင်္ဂလာလောက် မခမ်းနားလှပါချေ။ ဝင်းမြိုင်က ဂုဏ်သိက္ခာ
ရှိရှိ လက်ဖက်တစ်ရိုး ကွမ်းတစ်ရာနှင့် ငွေဆယ့်ငါးသိန်းကို ရင်
ခွင်ပိုက်ကာ တင့်တောင်းတင့်တယ် မိဘမောင်ဘွားတွေ စုံစုံညီ
ညီမင်္ဂလာပြုခဲ့ရပေမယ့် အမာစိန်ကတော့ ငွေငါးသိန်း ရှေးအင်း
ဟုပေးကာ ကြွရောက်လာသောညှိပရိသတ်အပေါင်းကို ဝက်
သားဟင်းကျွေးကာ ထမင်းနှင့်သာ မင်္ဂလာပွဲပြုခဲ့ရပါသည်။ လ
ပိုင်းသာခြားသည့်ဝင်းမြိုင်နှင့် အမာစိန်တို့ရဲ့မင်္ဂလာပွဲမှာ ဆီနှင့်ရေ
ပမာ ခြားနားလှပါသည်။

ဝင်းမြိုင်ရဲ့မိဘများမှာ သမီးတစ်ယောက် မွေးရကျိုးနပ်
လောက်အောင် ကွမ်းဖိုးစားခဲ့ရပေမယ့် အမာစိန်ရဲ့မိဘများက
တော့ ကျွေးမွေးစရိတ်မလောက်၍ မိမိအိတ်ထဲကစိုက်ခဲ့ရပါသည်။
ထိုအကြောင်းကို တစ်ရပ်ကွက်လုံး ပြောမဆုံးကြတော့ချေ။ ဝင်း
မြိုင်က အပျိုစင်ဘဝနှင့် အိမ်ထောင်ထူထောင်ခဲ့သူမို့ လှပသော

အမိုးတန်အဝမ်းဆက်နှင့် မြို့ကလေးရဲ့နာမည်ကြီးမိတ်ကပ်ဆရာ
ကိုခေါ်ခဲ့ပေမယ့်၊ အမာစိန်ကတော့ တစ်ပါးသူလက်အောက်ဝပ်
ဆင်းပြီးဘဝမို့ ကြီးကြီးချိတ်တစ်ပတ်ခွမ်းကို အလှပြင်ဆိုင်မှ ငှား
ဝတ်ကာ ဈေးပေါသောမိတ်ကပ်ဆရာကိုခေါ်ခဲ့ရ၍ သတို့သမီး
အမာစိန်ရဲ့မျက်နှာမှာ နေရောင်လာလေ၊ ပြာနမ်းလာလေဖြစ်ခဲ့
ရပြီး မဏ္ဍိုင်ထဲအလှဆုံးဖြစ်နေရမည့် သတို့သမီးက မဲသည်ထက်
ပြာပြီး မူရင်းရှိသောရုပ်ရည်ထက် ပိုဆိုးနေခဲ့ရပါသည်။

သူမက အမာစိန်ရဲ့မင်္ဂလာပွဲမှ ကူညီလုပ်ကိုင်ပြီး ပြန်လာ
တော့ အမေက...

“အဲဒါ နမူနာပဲ၊ ကြည့်ထား”

ဟု အရင်းမရှိအဖျားမရှိဆိုလာလျှင် မြေရေအိုးထဲမှ
သောက်ရေကို ခွက်နှင့်ခပ်ကာ သောက်နေသောသူမမှာ ရေပင်
နှင်သွားရပါသည်။

“ဘာ နမူနာလဲ၊ အမေ့စကားက အစမရှိအဆုံးမရှိနဲ့”

“မင်းရဲ့အဖော် (သူငယ်ချင်း) အမာစိန်နဲ့ဝင်းမြိုင်ကို
ပြောတာလေ”

“အဲတော့”

“ဘာရမလဲဟဲ့၊ ကမြင်းကြောထပြီး လိုက်ပြေးတဲ့လူနဲ့

သိက္ခာရှိရှိ တောင်းရမ်းလက်ထပ်တဲ့လူရဲ့မက်လာပွဲ။ ကြည့်ပါလား၊ နံ့သာဆီနဲ့အီး၊ ဆီနဲ့ရေ”

“အမေ့စကားက ကျွန်မကိုပြောချင်နေသလိုပဲ”

“ပြောချင်တာမဟုတ်ဘူး။ ပြောနေတာ။ မနေနိုင်မထိုင် နိုင် မိန်းကလေးလုပ်ပြီး ဟိုနေရာချိန်း ဒီနေရာချိန်းမလုပ်နဲ့။ မိန်းမ ဈေးကျတယ်။ အဲဒီလိုမျိုးကို ယောက်ျားတွေက တန်ဖိုးမထားချင် ကြဘူး။ မိန်းမဆိုတာ ကိုယ့်တန်ဖိုးကိုယ်ထိန်းမှ။ မထိန်းနိုင်ရင် ဘာတန်ဖိုးမှရှိမှာမဟုတ်ဘူး။ တန်ဖိုးမရှိတဲ့ပစ္စည်းက အလကား ပေးရင်တောင် အပိုမပါဘူးလားလို့ ချေးများကြဦးမှာ”

“အမေကလည်း”

“အမေကလည်း မလုပ်နဲ့။ ခုပဲ ဝင်းမြိုင်နဲ့အမာစိန်ကို ယှဉ်ကြည့်ပါလား။ ဝင်းမြိုင်ရဲ့မိဘတွေကတော့ မက်လာပွဲမှာ လက် ကိုင်အိတ်လေးဆွဲလို့ ဟိုလူ့ကိုပြုံးပြ ဒီလူ့ကိုနှုတ်ဆက်၊ ဝံ့ဝံ့ကြွား ကြွားဧည့်ခံလို့၊ အမာစိန်မိဘတွေကတော့ မီးဖိုချောင်မှာ ပြေး လွှားနေရတယ်။ လက်ဖက်က မလောက်တော့ဘူး။ ဝက်သား က ကုန်တော့မယ်။ ဟင်းရည်က ရေထပ်ဖြည့်ရမှာလားနဲ့ ပေး တဲ့ပိုက်ဆံနဲ့မလောက်လို့ အိတ်စိုက်ဆောင်ရရုံမက ချောင်ထဲမှာ ခေါင်းငုံ့နေရတယ်။ အဲဒါ သမီးမလိမ္မာတော့ ကွမ်းဖိုးလေး မျိုးမျိုး

မျက်မျက်မစားရသေးတဲ့အပြင် အိတ်ထဲကစုငွေပါ ပေါင်းထည့် ရတယ်။ ကိုမြနဲ့မလှမြိုင်ကို သနားဖို့ပဲ ကောင်းနေတော့တယ်”

“ဟာ! အမေကလည်း အဲဒါတော့ ကိုဖိုးကဲက ပိုက်ဆံ ရှိတာကို။ ကိုဇော်မောင်က ကိုဖိုးကဲတို့လောက်မှ မရှိတာ”

“ရှိတယ်မရှိဘူးဆိုတာ လူကလုပ်တာပါ။ တန်ဖိုးရှိရင် ဈေးကြီးပေးနိုင်အောင် ငွေရှာရမှာပဲ။ ငွေငါးရာပေးရတာချင်း အတူတူ မင်းက ပေါင်ကျိုးနေတဲ့အရုပ်ကို ယူမှာလား”

မိခင်လုပ်သူက အဓိပ္ပာယ်ပေါက်အောင်ပြောတော့ သူမ ငြိမ်ကျသွားရပါသည်။ အမေပြောတာ မှန်နေလို့ပါ။ ငွေငါးရာဆို သည့်အရုပ်ရဲ့တန်ဖိုးကို ပေးထားရမှတော့ ကောင်းတဲ့အရုပ်ကို သာ သူမ ရွေးရပေလိမ့်မည်။

“လူဆိုတာ ဒူးနေရာဒူးပါအေး၊ ဒါကိုနားလည်ပါတယ်။ ငါတို့လို အညတရတောသူတောင်သား ပညာမတတ် ဘွဲ့မရက သူဌေးတွေ အင်ဂျင်နီယာတွေ ဆရာဝန်တွေကို မမှန်းနိုင်ပါဘူး။ ကိုယ့်အိုးနဲ့ကိုယ့်ဆန် တန်သင့်ရုံလေးတော့ မိန်းမဖြစ်ရတဲ့ဘဝမှာ သိက္ခာရှိရှိတော့ တန်ဖိုးတက်အောင် နေစမ်းပါ။ ကမြင်းနေစရာ မလိုပါဘူး။ ငါးရာတန်တဲ့အရုပ်ကတော့ အချိန်တန် ငါးရာပေးပြီး ဝယ်မယ့်လူ ပေါ်လာလိမ့်မယ်”

“ကျွန်မက ခုကော ကမြင်းနေလို့လား အမေရဲ့”

“ကမြင်းတာတော့ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲဟဲ့။ မီးဆိုတာ မလောင်ခင်က တားရတယ်။ အချိန်တန်လို့မပွင့်ရင် မင်းက ဘာ ပန်းပို့လဲ။ ကြိုက်သူကြိုက်သားရှိလည်း မကြိုက်နဲ့လို့ မတားဘူး။ သိက္ခာရှိရှိ ကြိုက်ကြဖို့ ကြံပြောတာ”

“ကျွန်မမကြိုက်ပါဘူး အမေရယ်”

“မကြိုက်လို့မရဘူး ကြိုက်ကိုကြိုက်ရဦးမယ်။ အဘိုး သေပြီး အဖေသေ၊ အဖေသေပြီး သားသေ၊ သားသေပြီး မြေး သေဆိုတဲ့ မင်္ဂလာရှိရှိသေခြင်းမျိုးနဲ့ကြုံရင် ညည်းတစ်ယောက် တည်း ကျန်ခဲ့မှာ ငါတို့လင်မယားစိတ်မချပါဘူး။ ငါတို့ကို သရဲ ဘဝနဲ့ မကျွတ်မလွတ်ရှိစေချင်လို့လား”

ဟုဆိုတော့ သူမရင်ထဲ ဝမ်းနည်းလာရပါသည်။ ဟုတ် တယ်လေ၊ တစ်နေ့နေ့တော့ သူမကို အဖေနှင့်အမေက ခွဲသွား မှာပဲလေ။

“မင်းကို ပညာတတ်ဖြစ်အောင်တော့ မထားနိုင်ခဲ့ပေ မယ့် လင်ကောင်းသားကောင်းနဲ့နေတာတော့ မြင်ချင်သေးတယ်”

“အမေကလည်း ဘာတွေပြောနေမှန်းမသိဘူး”

“မင်းပညာမတတ်တာက ငါတို့လင်မယားနှစ်ယောက်

မှာ တာဝန်ရှိတယ်”

“ကျွန်မက ဉာဏ်ထိုင်းတာကိုး”

“ငါတို့လို ဆင်းရဲသားနဲ့တွေ့တဲ့မင်းက ကံဆိုးတာပါ။ သူဌေးနဲ့သာတွေ့ခဲ့ရင် ခုချိန် ကျူရှင်အားကိုးခဲ့ဖြစ်ဖြစ် ဘွဲ့လေး တစ်လုံး ရပြီးနေလောက်ပြီ”

“အဖေအမေတို့နဲ့ ဆုံခဲ့ရတဲ့အတွက် ကျွန်မကျေနပ်ပါ တယ်”

“ဘာလိုလိုနဲ့ မင်းလည်း အရွယ်ရောက်လာပြီ။ မင်းရဲ့ မိဘတွေကလည်း ဘယ်မှာမှန်းမသိ၊ ဘယ်လိုရှာရမှန်းမသိ၊ ငါ တို့လင်မယားလည်း ညတိုင်း ဒါပဲပြောနေဖြစ်တယ်။ မင်းလည်း မိဘရင်းတွေကို တွေ့ချင်မှာပဲဆိုပေမယ့် မိဘရင်းနဲ့မတွေ့ရင် ငါတို့ ကို ချန်ထားခဲ့မှာတော့ ရင်နာမိသား”

“မချန်ခဲ့ပါဘူး အမေ၊ အမေနဲ့အဖေက ကျွန်မရဲ့မိဘ တွေပါ။ အချို့လိုလိမ့်ညာပြီး မပြောတတ်တဲ့အဖေနဲ့အမေတို့ရဲ့ စိတ်ကို ကျွန်မသိပါတယ်။ ဒီဒီဒီကနေ ကျွန်မက မောင်းထုတ် တောင် ထွက်မသွားပါဘူး။ အမေနဲ့အဖေသေရင် ဒီဒီဒီနဲ့နွားနဲ့ လယ်နဲ့က ကျွန်မရမှာလေ”

ဟု အမေ့ကိုနောက်လျှင် အမေက ခွပ်ခနဲနေအောင်

၁၅၀ □ မယ်နိုင်

သူမရဲ့ခေါင်းကို ခေါက်ပါ၏။ သူမ ပျော်ပါသည်။ ဒီအမေ ဒီအဖေ နဲ့နေရတာကို သူမသိပ်ပျော်ရွှင်မိပါ၏။ ထို့ကြောင့် မိဘရင်းတွေ က သူမကို ဘာလို့ပစ်ထားကြသလဲဆိုတဲ့အတွေးနှင့် မိမိက အစွန့်ပစ်ခံဆိုတာကို ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ရင်နင့်အောင်ခံစားမနေတော့ဘဲ ဒီအဖေဦးထွန်းမောင် ဒီအမေဒေါ်မြကြည်တို့ရဲ့အရိပ်အောက်မှာ အရာအားလုံးကိုမေ့ပျောက်ကာ သာယာ၍နေခဲ့ပါသော်လည်း သူမရင်ထဲ ဝမ်းနည်းမှုကြီးကြီးအောင်းနေလိမ့်မယ်ဟု သူမဘယ်လိုလုပ် တွေးထင်ထားပါလိမ့်မလဲ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၄)

“ကိုညီ၊ သင်ကြိုက်ရောက်ရင် ဘာလုပ်ဖို့အစီအစဉ်ရှိလဲ”

ပိတောက်ခြွေက မေးလာလျှင် သူ့မှာ ဖြေစရာစကားလုံးက အဆင်သင့်ရှိမနေခဲ့ပါ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သင်ကြိုက်ဆိုတာ ဘယ်တုန်းကမှ ပျော်စရာမကောင်းခဲ့လို့ပါ။ သူက သင်ကြိုက်မှာမွေးဖွားလာသူဖြစ်ပေမယ့် သူမွေးသောနေ့မှာပဲ ဖခင်ဖြစ်သူရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောညီက သင်ကြိုက်လည်ရင်း ဓားထိုးမှုဖြစ်ပြီး ဆုံးခဲ့ရသည်ဟုဆိုပါသည်။

ပြီးတော့ ဖေဖနှင့်မေမေက သူ့အသက်ရှစ်နှစ်ပြည့်တဲ့ သင်ကြိုက်နေ့မှာပဲ ကွာရှင်းခဲ့ရပြီး သူ့ရဲ့မွေးနေ့သင်ကြိုက်မှာပဲ မေမေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

က သူ့ကို လူ့လောကကြီးထဲ တစ်ယောက်တည်း ချန်ထားခဲ့ပါသည်။ ဒါကြောင့် သင်္ကြန်ဆိုတာ တခြားလူတွေအတွက် ပျော်စရာဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်ပေမယ့် သူ့အတွက်တော့ ခြောက်ခြားစရာ နေ့ရက်တွေမို့ သူ့ဘဝမှာ ခုချိန်ထိ သင်္ကြန်ရေမစိုဖူးဘူးဆိုလျှင် ယုံနိုင်ဖွယ်တော့မရှိပါ။ မြန်မာပြည်ဖွား မြန်မာလူမျိုးတစ်ယောက်မို့ ဒီကိစ္စက ယုံနိုင်ဖွယ်ရာမရှိပေမယ့် ဒါက အဖြစ်မှန်ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်...

“ဘာလို့လဲ”

ဟုမေးခွန်းကို မေးခွန်းနဲ့သာ တုန့်ပြန်မေးမိပါသည်။

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး။ သင်္ကြန်လည်ဖို့အစီအစဉ်မရှိရင် ပိတောက်ရဲ့မွေးနေ့ကို ဖိတ်မလို့ပါ”

“ပိတောက်မွေးနေ့က ဘယ်နေ့လဲ”

“သင်္ကြန်အကျနေ့ပါ။ ကိုညီ လာနိုင်မလား”

“ဆောရီး ပိတောက်၊ ကိုယ်မလာနိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်လက်ဆောင်ပို့လိုက်မယ်”

“လက်ဆောင်”

“အင်း... ဒါ ကိုယ်လုပ်နေကျပါ။ ဆေးရုံမှာလည်း ဒီလိုပဲ၊ မွေးနေ့ရောက်လို့ လက်ဆောင်ပေးလိုက်ရင် လူတွေက

ပျော်သွားတတ်လို့ပါ”

သူက ရိုးရိုးသားသားပြောပေမယ့် ပိတောက်ခြေရဲ့ မျက်နှာမှာ အနည်းငယ်ပျက်ယွင်းသွားရပါသည်။

“ကိုညီက ပိတောက်ကို ဆေးရုံက လူတစ်ယောက်လိုပဲ မြင်နေတာလား”

ပိတောက်ခြေပြောလိုက်တာက မြန်မာစကားဖြစ်ပေမယ့် သူနားမလည်လိုက်ပါချေ။

“ပိတောက်ဝမ်းနည်းတယ် ကိုညီ”

“ဆောရီး ပိတောက်၊ ကိုယ့်စကားမှားသွားရင် ကိုယ်စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ကိုယ်က စကားကို လှလှပပမပြောတတ်ဘူး”

ဟုဆိုတော့မှ ပိတောက်ခြေရဲ့မျက်နှာက ပြန်လည်ကြည်လင်လာရပါသည်။

“သင်္ကြန်ရောက်ရင် ပိတောက်တို့နဲ့အတူ လည်ကြရအောင်လေ။ ကုမ္ပဏီက မဏ္ဍပ်ဆောက်မယ်၊ ပြီးတော့ ရေပက်ခံကားလည်း စီစဉ်ပေးမှာ။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပျော်စရာကြီး”

“ထပ်ပြီး ဆောရီးပါ ပိတောက်၊ ကိုယ်လာဖြစ်မယ်မလင်ဘူး”

“ကိုညီက သိပ်စိမ်းကားတာပဲ”

“ဗျာ!”

သူနားမလည်နိုင်ဖြစ်သွားရပါသည်။ ပိတောက်ရဲ့စကားလုံးတွေက သာမန်ထက်ပိုပြီး သူ့အပေါ်ရင်းနှီးနေသည်ဟု ထင်ရပါသည်။ ထို့ကြောင့် သောက်လက်စကော်ဖီကို အဆုံးသတ်လိုက်ကာ...

“အန်တီကိုသွားကြည့်ကြရအောင်လေ၊ သင်္ကြန်တွင်းကိုယ်နားမှာမို့ အန်တီကိုကြိုပြောမှဖြစ်မယ်၊ အန်တီမျှော်နေလိမ့်မယ်”

ဟုဆိုကာ ထရပ်တော့ ပိတောက်ခြေပါ ထရပ်ကာ

“သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ သီးသန့်ချိန်းထားပြီးနေလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

သူက ရိုးရိုးသားသားဖြေပေမယ့်လည်း...

“ကောင်မလေးနဲ့လား”

ဒီနေ့မှ စကားလုံးတွေ ထူထဲလာသည့် ပိတောက်ရဲ့ကို သူ့အံ့သြရပါသည်။ သို့သော် ရိုးသားခြင်းက အကောင်းဆုံးရှောင်ကွင်းနည်းမို့...

“မဟုတ်ပါဘူး”

“မဟုတ်ဘူးဆိုတာက ကောင်မလေးမရှိဘူးလို့ ဆိုလိုတာလား”

ဟု ထပ်မံပြောလာချိန်မှာတော့ သူ ပိတောက်ခြေကို မျက်လုံးတွေကြည့်ဖြစ်ခဲ့ပါ၏။ ပိတောက်ခြေရဲ့မေးခွန်းကို ဆက်မဖြေတော့ဘဲ ပြုံးနေဖြစ်ခဲ့ပါ၏။ ထိုအပြုံးက ဝန်ခံခြင်းမဟုတ်တာတော့ သေချာနေ၍...

“ကိုညီက လူကြီးလူကောင်းသိပ်ဆန်တာပဲ”

ဟုဆိုလာသော ပိတောက်ခြေကိုကျော်ကာ သူနှင့်ယဉ်ပါးနေပြီဖြစ်သောတံခါးချပ်ကို တွန်းဖွင့်လိုက်သည်တွင် ဝတ်ပုံစားပုံသပ်သပ်ရပ်ရပ်နှင့် ပြတင်းပေါက်ကိုငေးနေသော ဒေါ်ယမုံနာကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

သူစိတ်ချမ်းသာရပါ၏။ သူ့ရောက်လာစတုန်းက အဝတ်အစားကို ဖြစ်သလို ဘိုသီဘတ်သီဝတ်ပြီး ဆံပင်ဖွာလန်ကျုံ့ပုံနှင့် ဒေါ်ယမုံနာက သိပ်ကိုပြောင်းလဲတိုးတက်လာသောကြောင့်ပါ။

“အန်တီနေကောင်းလား”

ဟု သူကနှုတ်ဆက်လိုက်သည်နှင့် ချာခနဲ သူ့ဘက်ကို လှည့်လာကာ သူ့ကိုပြုံးပြနှုတ်ဆက်နေပါပြီ။ သူသိပ်ကို စိတ်ချမ်းသာရပါသည်။ ဒေါ်ယမုံနာရဲ့အပြုံးက သိပ်ကိုကျက်သရေရှိသည်။

ဟု ထင်ပါသည်။

ဒေါ်ယမုံနာရဲ့အပြုံးကို မြင်ရသည်မှာ သူပျော်ပါသည်။ စိတ်ချမ်းသာသည်။ တာဝန်အရဆေးကုသခြင်းမျိုးမဟုတ်ဘဲ ဆေးထွေးသည့်ဒေါ်ယမုံနာကို နေ့စဉ်လာကြည့်ပေးချင်ပါသည်။ တစ်ဦးမေတ္တာတစ်ဦးမှာဆိုသည့်အတိုင်း ဒေါ်ယမုံနာက သူ့အပေါ် ချစ်ခင်မှုရှိသည့်အတွက် သူလည်း လူနာတစ်ယောက်လိုမဟုတ်ဘဲ ဆွေမျိုးရင်းခြာတစ်ယောက်လို ချစ်ခင်သွားမိ၍ နေ့စဉ် ဒေါ်ယမုံနာနှင့်စကားပြောချင်ပါသော်လည်း သူက ဆင်ခြင်ရမည်လေ။

ခုလို မိန်းမပျိုရှိနေတဲ့အိမ်ကို သူလိုယောက်ျားပျိုလေးတစ်ယောက်က အသွားအလာဆင်ခြင်သင့်ပေသည်။ မလိုအပ်တဲ့ အထင်လွဲမှုတွေ ရှိလာနိုင်တယ်မဟုတ်လား။ ရှင်းလင်းတဲ့ဘဝမျိုးကိုသာ လိုအပ်သည့်သူက အရာအားလုံးကို ဆင်ခြင်နိုင်ရမည်လေ။ ဒါမှရှုပ်ထွေးမလာဘဲ ရှင်းလင်းတဲ့ဘဝမျိုးမှာ အေးအေးဆေးဆေးနေနိုင်မှာမဟုတ်ပါလား။

“အန်တီ ခေါင်းမူးသေးလား”

ဟုဆိုကာ နဖူးကို စမ်းလိုက်သည်တွင်...

“နေ့တိုင်းလာလို့မရဘူးလား”

ဟုဆိုလာသဖြင့် သူက ဒေါ်ယမုံနာကိုကြည့်ကာ ပြုံး

“အန်တီက နေ့တိုင်းလာစေချင်လို့လား”

“အင်း”

“ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ၊ ကျွန်တော် လေးရက်လောက် နားချင်လို့”

“မလာဘူးလား”

“သင်ကြန်ရောက်ပြီလေ... ရေတွေအရမ်းပက်ကြမှာ။ ကျွန်တော်က ရေကြောက်တယ်လေ”

ဟုဆိုကာ ပရက်ချာကတ်ကိုထုတ်ပြီး သွေးပေါင်ချိန်လျှင် ဒေါ်ယမုံနာမှာ ငြိမ်သက်နေခဲ့ပါသည်။

“အန်တီ မနက်က ဘာစားသလဲ ပီတောက်”

သူ၏ဘေးတွင် ငြိမ်သက်ကာရပ်နေသော ပီတောက်မြွေကို မေးလိုက်ပါသည်။

“မနက်က မုန့်ဟင်းခါး ကျွေးလိုက်ပါတယ်၊ နေ့တိုင်း ကော်ဖီနဲ့မုန့်ဆိုတော့ မေမေစားချင်ပုံမရတော့လို့ပါ”

“တစ်ပန်းကန်ကုန်သလား”

“ကုန်တယ်၊ ခံတွင်းတွေလို့ထင်ပါရဲ့”

“နေ့လယ်ရော”

“အေးမြက ထမင်းကျွေးထားတယ်ပြောတယ်”

“ဘာဟင်းနဲ့လဲ”

“ဒါတော့ မမေးမိလိုက်ဘူး”

“ဒါမျိုးတွေကို ပိတောက်က သေသေချာချာဂရုစိုက်ပေးစေချင်တယ်”

“ဘာလို့လဲ ကိုညီ”

“သွေးတိုးနေတယ်”

“ရှင်!”

“သာမန်လူတွေအတွက် တစ်ရာသုံးဆယ်ဆိုတာကို ခံနိုင်ရည်ရှိပေမယ့် အန်တီကတော့ မတူဘူး ပိတောက်။ အခန်းချည်းအောင်းနေလို့ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှုလည်း အားနည်းနေတယ်။ စားတာတော့ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဂရုစိုက်ပေးစေချင်တယ်။ ကိုယ့်ကို ရေခွေးနည်းနည်းသွားယူပေးပါ”

ဟုတစ်ဆက်တည်းဆိုသဖြင့် ပိတောက်ခြွေ ထွက်သွားခဲ့ပါသည်။ ပိတောက်ခြွေ ထွက်သွားတော့မှ သူက ဆေးထိုးဖို့ ပြင်ဆင်ပါတော့၏။ ဆေးထိုးအပ်အိတ်ကို သူဖောက်နေစဉ်တွင် သူ့လက်ကို ဒေါ်ယမုံနာက ဖြည်းဖြည်းကိုင်လာ၏။

သူ ဒေါ်ယမုံနာကို မော့ကြည့်လိုက်တော့ ဒေါ်ယမုံနာက သူ့ကို ဆွေးဆွေးမြေ့မြေ့လေးကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

“ငါလည်းကြောက်တယ်”

အစမရှိအဆုံးမရှိ ဆိုလာ၍ သူပင်လျှင် ကြောင်နသွားရပါသည်။ သို့သော်လည်း ဆေးထိုးအပ်ကိုကိုင်နေ၍ ဆေးထိုးခံရမှာ ကြောက်တာပဲဟုတွေးကာ...

“မကြောက်ပါနဲ့ အန်တီ၊ သိပ်မနာပါဘူး။ ပုရွက်ဆိတ်ကိုက်သလောက်ပါပဲ”

“ငါလည်း သင်္ကြန်ရောက်မှာကြောက်တယ်”

ဟုဆက်ပြောလာချိန်မှာတော့ သူ မှင်တက်သွားရပါ၏။

“သင်္ကြန်ဆိုရင် ငှက်လေး ထွက်သွားတယ်။ ငှက်ပင်အောက်မှာ ပျောက်သွားတယ်။ ငှက်လေး မရှိတော့ဘူး။ ငှက်လေးက လက်ခုပ်တီးနေတယ်၊ ရယ်နေတယ်”

“အန်တီ”

“ငှက်လေး... ငှက်... သမီးလေး... ငှက်ကြွေလေးအီး... ဟီးဟီး... သမီးလေး ငှက်ကြွေလေး၊ ငါ့သမီးငယ်လေးအီး... ဟီးဟီး”

သမီးကိုတမ်းတစိတ်နဲ့ ဆောက်တည်ရာမဲ့စွာ ငိုကြွေးနေသော ဒေါ်ယမုံနာကြောင့် သူ့ရင်ထဲမှာ ခံစားရပါသည်။ ဟိုအရင်အချိန်တွေက အန်တီလိုပဲ သူလည်း ကူကယ်ရာမဲ့ ငိုကြွေးခဲ့ရ

သေးတယ်မဟုတ်ပါလား။ ထိုအချိန်က သူ့ကိုနှစ်သိမ့်မယ်လူကလည်း မရှိခဲ့သလို သူ့လက်ကို ဆွဲကိုင်မည့်သူလည်း မရှိခဲ့ဖူးပါချေ။

“ငှါလေး... သမီးလေး... ငှါလေး... ငါ့သမီးလေး... အီး... ဟီးဟီး... သမီးငယ်လေး... အီး... ဟီးဟီး”

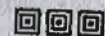
သူ့ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းလာရပါ၏။ ထို့ကြောင့် အတိတ်ကို သတိရသွား၍ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်ငိုနေသော ဒေါ်ယမုံနာကို ကြင်နာစွာပွေ့ဖက်ထားမိပါသည်။

သူ့ရင်ထဲမှာလည်း ဝမ်းနည်းနာကျင်နေရပါ၏။ မိခင်ကို ရင်ထဲမှာ ဖွက်ထားရသလို နွေးထွေးနေပါသည်။ ပြီးတော့ အာရုံထဲ ဝေဝါးဝါးသာ မှတ်မိနေတဲ့မိခင်ကိုလည်း သတိရသွားမိပါသည်။

ဒေါ်ယမုံနာက ငှါကြွေကိုချစ်သလို သူ့ကိုလည်း သူ့ရဲ့မိခင်က သိပ်ချစ်မှာပဲလို့ ခံစားမိသွားပါသည်။ အသက်ငယ်ရွယ်သေးတဲ့သူ့ကို တစ်ကိုယ်ရေတည်း လောကအလယ်မှာ တစ်ယောက်တည်း ပစ်ထားခဲ့တဲ့ သူ့ရဲ့မေမေကရော သူ့ကိုစိတ်ချနိုင်ခဲ့ရဲ့လား။

အရင်အချိန်တုန်းကတော့ သူ့ကို တစ်ယောက်တည်း ပစ်ထားခဲ့တဲ့မေမေကို စိတ်နာမိပါသည်။ သို့သော် ဒေါ်ယမုံနာနှင့် ခုလိုဆုံရတော့ သားသမီးအပေါ်ထားတဲ့ မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့မေတ္တာကို သူနားလည်စပြုလာခဲ့ပါ၏။ သားသမီးတွေ မျက်စိရှေ့ တစ်ခုခုဖြစ်သွားခဲ့ရင် စိတ်တွေ ကယောက်ကယက်ဖြစ်ကုန်တဲ့ မိခင်ရဲ့မေတ္တာကို သူ ရိုက်စားမိနေပေမယ့် နားတော့ မလည်နိုင်သေးပါချေ။ သူက ခုချိန်ထိ မိဘမဖြစ်သေးလို့ဘဲဖြစ်ပါ၏။

ထို့ကြောင့် ဒေါ်ယမုံနာရဲ့ခံစားချက်ကို ဖေးမနိုင်ပေမယ့် စာနာပြီး အလုံးစုံမကူညီနိုင်သေးတဲ့အတွက် သူ့စိတ်မကောင်းဖြစ်နေရပါသည်။ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရုံအပြင် သူက ဝင်ခံစားပေးလို့မှမရနိုင်တာဘဲလေ။ မျက်စိကိုပိတ်ပြီး မျက်နှာကိုလွှဲထားရုံပဲပေါ့။

အခန်း (၁၅)

သင်္ကြန်လေးရက်ကို ခွင့်ရက်ရှည်ယူကာ စိတ်ဒဏ်ရာ
များတဲ့သူက မူးအောင်သောက်ပြီး အိပ်ပစ်လိုက်ရာ ဖုန်းမြည်သံ
ကြားမှ နိုးလာခဲ့ရပါသည်။

“ဟဲ့လို”

“ဒေါက်တာညီတန်ခူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အန်ကယ်က ဦးနိုင်မောင်ပါ”

ဟုတစ်ဖက်မှဆိုတော့ အိပ်ချင်မူးတူးဖြစ်နေသည့်သူက
အိပ်ရာပေါ်မှ ငေါက်ခနဲထထိုင်လိုက်ပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဪ၊ ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်၊ ပြောပါ”

“ဒေါက်တာ သင်္ကြန်များ လည်နေသလား”

ဟုတ်ကဲ့အပြောချင်ပုံဖြင့် မေးခွန်းထုတ်လာချိန်မှာတော့

သူက...

“သင်္ကြန်အကြံနဲ့ သင်္ကြန်ရေကစားကြသူတွေနဲ့ ကား
လမ်းပိတ်နေမယ်ဆိုတာ သိပေမယ့် အန်ကယ်လည်း ဒေါက်တာ
ကိုပဲ သတိရမိလို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါအန်ကယ်”

“ဒီလိုကွယ်၊ အန်ကယ်နီး သွေးပေါင်ချိန်တွေ တက်
နေလို့”

“ဗျာ! ဘယ်လောက်ရှိနေပြီလဲ”

“တစ်ရာလေးဆယ်၊ ကိုးဆယ်”

သူစိုးရိမ်သွားမိပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကုတင်ပေါ်မှ ရုတ်
ချည်းဆင်းကာ...

“အန်ကယ်၊ ကျွန်တော် ပေးထားတဲ့ဆေးတွေထဲက
တိုက်ထားပေးပါ။ ကျွန်တော် ခုပဲလာခဲ့မယ်”

“ဘယ်ဆေးတိုက်ရမှာလဲ ဒေါက်တာ”

“ပိတောက်ခြွေသိပါတယ်၊ သူ့ကိုမေးပါ”

“သမီးက ခုနစ်နာရီကတည်းက ရေကစားမထွာပဲကို
သွားပါပြီ။ ဒီနေ့ဖွင့်ပွဲလေ”

သူ ပြာသာခတ်သွားရပါသည်။ ထို့ကြောင့် မျက်နှာပင်
မသစ်နိုင်တော့ဘဲ ဆေးအိတ်ကိုကောက်ဆွဲကာ ထွက်လာခဲ့ပါ
သည်။ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ရေကစားကြသူတွေနဲ့ ပြည့်နေ၍
ကားမောင်းရသည်မှာ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရပါသေးသည်။
ထို့ကြောင့် ကားရှင်းသောလမ်းကို ရွေးမောင်းပြီး လာခဲ့သည်ဖြစ်
ရာ အချိန်မကြာသင့်ဘဲ ကြာသွား၍ သူ့ရောက်ချိန်မှာ ဆယ်နာရီ
ခွဲနေပါပြီ။

သူ့ရောက်ရောက်ချင်းမှာပဲ ချွေးစေးတွေပွဲနေပြီး ကုတင်
ပေါ်မှူးနေသော ဒေါ်ယမုံနာကို သွေးပေါင်ချိန်က...

“အန်ကယ် ဘာတိုက်ထားသေးလဲ”

“သံပုရာရည်တိုက်ထားတယ်”

“အန်တီက အဲဒီလိုပဲ မကြာခဏဖြစ်တတ်လား”

“မဖြစ်ပါဘူး ဒေါက်တာနဲ့ကုနေတဲ့ကာလတစ်လျှောက်
လုံး ကောင်းနေပါတယ်”

ဟုဆိုသဖြင့် သူက စမ်းသပ်မှုတွေအမျိုးမျိုးပြုလုပ်ပြီး
သွေးကျဆေးတစ်လုံး ထိုးပေးလိုက်ပါသည်။ တစ်နာရီမျှကြာပြီး

အေးမြဆိုသည့်အမျိုးသမီးက သူ့ကို ကျယ်ဝန်းတဲ့အခန်းထဲ ခေါ်လာခဲ့ပါသည်။ အခန်းက သစ်သစ်ရပ်ရပ်ရှိပေမယ့်လည်း အဝတ်စီရိနှင့် စာကြည့်စားပွဲမှလွဲ၍ အိပ်ရာကိုမူ မတွေ့ရပါ။

“ဒါ ဆရာရဲ့ရေချိုးခန်းပါ။ ဆရာက ဆရာကတော်နဲ့ တစ်ခန်းတည်း အိပ်တာမို့ ကုတင်တော့မရှိဘူး။ ဒေါက်တာ နားချင်ရင်နားပါ။ ဒါက ဒေါက်တာသုံးဖို့ သွားတိုက်တံနဲ့ သဘက်ပါ”

ဟုဆိုကာ သူ့ထံသို့ ပစ္စည်းများကို ရှိရှိသေသေပေးပြီး အေးမြက ပြန်ထွက်သွားသဖြင့် သူများအိမ်မှာ မစပ်စုတတ်သော သူက ရေချိုးခန်းထဲဝင်ကာ သွားတိုက် မျက်နှာသစ်ပြီး ပြန်ထွက်လာသည်တွင် ဦးနိုင်မောင်ကို ထမင်းစားခန်းထဲ ကော်ဖီသောက်နေသည်ကို မြင်လိုက်ရပါ၏။

ဦးနိုင်မောင်က သူ့ကိုမြင်တော့... .

“ဒေါက်တာ... အဲ၊ မောင်ညီတန်ခူး၊ ထိုင်ပါ”

ဟုဆိုသဖြင့် သူက ဦးနိုင်မောင်၏ဘေးတွင် ထိုင်လိုက်ပါ၏။ သည်တော့မှ အေးမြက သူ့ရှေ့မှခွက်ကိုလှန်ကာ ကော်ဖီကို ကရားထဲမှ ငွေပေးပါ၏။

“ရုတ်တရက်ဆိုတော့ နှုတ်ကျိုးနေလို့ပါ။ နောက်တော့ မောင်ညီတန်ခူးဆိုတာ နှုတ်မှာပြန်စွဲသွားမှာပါ။ စားပါ။ ကော်ဖီ

သောက်တာ အဆင်မပြေရင် မုန့်ဟင်းခါးပြင်ခိုင်းမယ်လေ”

“မလုပ်ပါနဲ့ အန်ကယ်၊ ရပါတယ်၊ အဆင်ပြေပါတယ်”

“ကိုယ့်အိမ်လိုသဘောထားပြီး ဝင်ပါထွက်ပါ၊ ပြီးတော့တာမှအားမနာပါနဲ့။ အန်ကယ်ကလည်း မောင်ညီတန်ခူးကို ခင်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ နာမည်က ညီတန်ခူးဆိုတော့ တန်ခူးလမှာ မွေးတာလား”

“သင်္ကြန်အကျနေ့မှာပါ”

“တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ၊ အန်ကယ်သမီးတွေကလည်း သင်္ကြန်အကျနေ့မှာပဲ မွေးကြတာ။ မြင်ယောင်မိပါသေးတယ်။ သင်္ကြန်ရေပက်ခံကားတွေက သံပြိုင်ဆိုလို့၊ မဏ္ဍပ်က သင်္ကြန်သီချင်းတွေက ငြိမ့်ငြောင်းလို့၊ လူတကာပျော်နေကြချိန်မှာ အန်ကယ်တို့ဇနီးမောင်နှံက စိတ်လှုပ်ရှားနေရတယ်။ ဒါနဲ့ စပ်စုတယ်လို့မထင်နဲ့နော်။ မောင်ညီတန်ခူးကိုကြည့်ရတာ တစ်ကိုယ်ရေသမားဖြစ်ပုံရလို့ပါ။ မိဘနဲ့အတူနေတာလား”

“တစ်ယောက်တည်းပါ”

“ဪ”

ဦးနိုင်မောင်က မေးခွန်းဆက်ထုတ်ချင်တယ်ဆိုတာ သူမိနေပါသည်။ သို့သော် ယဉ်ကျေးမှုအရ ဆက်မမေးတော့၍

သူက နားလည်မှုရှိစွာပင်...

“မေမေက ကျွန်တော် ဆယ်နှစ်နှစ်သားကတည်းက ဆုံးသွားပါတယ်။ ဖေဖေကတော့ နောက်အိမ်ထောင်နဲ့ပါ”

ဟု သူ့ဘဝအစိတ်အပိုင်းအချို့ကို ပြောပြဖြစ်ပါသည်။ ဒါက သူ့ဘဝမှာ ပထမဆုံးပါ။ သူ့နှုတ်ကနေ သူ့ဘဝကိုပြောပြတာ ပထမဆုံးဖြစ်ပါသည်။ ဦးနှိုင်းမောင်လို အေးဆေးပြီး နားလည်မှုရှိကာ တည်ငြိမ်နေထွေးတဲ့လူကို သူ့အကြောင်းမပြောနိုင်စရာခံစားချက်မျိုး ရှိမနေ၍ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“အတိတ်ခါးခါးတစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်ထားတာကိုး”

“ကျွန်တော် ဆယ်နှစ်နှစ်ပြည့်တဲ့ သင်္ကြန်အကျနေမှာပဲ အမေဆုံးပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်အတွက် သင်္ကြန်ဆိုတာ မရှိပါဘူး”

“သင်္ကြန်ဆိုတာ ပျော်စရာအတိတ်တစ်ခုလို့ ဝမ်းနည်းစရာအမှတ်တရတွေလည်း ရှိနေတတ်ပါတယ်”

“အန်တီကလည်း သင်္ကြန်ကိုကြောက်တယ်လို့ ကျွန်တော့်ကိုပြောပါတယ်”

“သမီးတွေရဲ့တစ်နှစ်ပြည့်အမှတ်တရအဖြစ် အန်ကယ်တို့မိသားစု ရုံးပိတ်ရက်မှာ မြစ်ကြီးနားဘက် ခရီးထွက်ခဲ့ကြတယ်။

ဖြစ်ချင်တော့ အဲဒီမှာ အလှူပွဲကြီးဖြစ်သလို မန္တလေးသိန်းဇော်ဇာတိကနေတယ်။ အဲဒီအချိန်က မန္တလေးသိန်းဇော်ဆိုတာ နာမည်ကြီးကိုး။ လူတွေတိုးမပေါက်အောင် ပြည့်ကျပ်နေတဲ့ အဲဒီပွဲခင်းထဲမှာ ရေတွေကလည်း ကွက်တိကွက်ကြား ဖက်နေသေးတယ်။ ဒါနဲ့ ပွဲကြည့်ဖို့ရည်ရွယ်ချက်မရှိတဲ့ အန်ကယ်တို့မိသားစုက ဘုရားရင်ပြင်ပေါ် တက်လာခဲ့တယ်။ အန်ကယ်က သမီးကြီး ပိတောက်ကြွေကို ပွေ့ချီထားတယ်။ သမီးကြီးက ငယ်ငယ်ကတည်းက ပျော့တော့ လူအများကြီးကိုမြင်ပြီး မူးလို့ထင်ပါရဲ့။ အိပ်ပျော်နေခဲ့တယ်။ သမီးငယ်ငုဝါကြွေလေးကတော့ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးပြီး ပျော်နေခဲ့တယ်။ အမြွှာသာဆိုပေမယ့် စရိုက်ချင်းက မတူကြဘူး။ ဘုရားရင်ပြင်ပေါ်က ညောင်ပင်ကြီးအောက်မှာ ကလေးနှစ်ယောက်နဲ့ ယမုံကိုထားခဲ့ပြီး အပေါ်အပါးသွားဖို့ ပွဲခင်းဘက် ထွက်လာခဲ့တာ။ ဖြစ်ချင်တော့ ပွဲခင်းထဲမှာ မီးလောင်မှုဖြစ်ခဲ့တယ်။ လူတွေက ရုတ်ရုတ်သဲသဲနဲ့မို့ အန်ကယ် ချက်ချင်း ပွဲခင်းထဲက မထွက်နိုင်ခဲ့ဘူး။ အန်ကယ် ဘုရားရင်ပြင်ပေါ် ပြန်ရောက်တဲ့ အချိန်မှာ သမီးကြီးကိုပွေ့ချီထားတဲ့ယမုံက တုန်နေခဲ့တယ်။ သိပ်လန့်သွားတယ်ထင်ပါရဲ့။ တုန်နေတဲ့ကိုယ်ခန္ဓာက ငြိမ်သက်သွားချိန်မှာတော့ ယမုံရဲ့မျက်လုံးတွေက ယောက်ယက်ခတ်သွားပြီး

ခပ်လှမ်းလှမ်းက ငှက်ပင်ကြီးကိုကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ သမီးကြီးကိုပွေ့ချီထားရင်းနဲ့ပဲ အဲဒီငှက်ပင်ကြီးအောက် ပြေးရပ်တယ်။ ပြီးတော့ ငှက်ပင်ကြီးနားမည်လေးကို တသသအော်နေတော့တာပဲ။ အဲဒီနေ့က အင်္ကျီအပြာနုရောင်လေး ဝတ်ထားတဲ့ ငှက်ပင်ကြီးကို နောက်ဆုံးတွေ့လိုက်ရတော့တာပါပဲ။ ပျောက်နေတဲ့သမီးငယ်ကိုပဲ ရှာရမှာလား။ စိတ်ကယောက်ကယက်ဖြစ်နေတဲ့ ဇနီးသည်ကိုပဲ ဖေးမရမလား။ မသိအောင်ကို အန်ကယ်မှာ ဗျာများခဲ့ရတယ်။ အန်ကယ်အပြစ်ပါ။ အန်ကယ်သာ အဲဒီအချိန်က အပေါ်အပါးသာ မသွားခဲ့ဘူးဆိုရင်၊ ပြီးတော့ စတုတ္ထမြောက် သင်္ကြန်ခရီးထွက်ဖို့သာ မပြင်ဆင်ခဲ့ဘူးဆိုရင် ခုချိန် သမီးငယ်လေးလည်း ဒီအိမ်မှာပဲ ရှိနေလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ သားတစ်ယောက်ထပ်မွေးပြီး ရှင်ပြုအလှူမင်္ဂလာလုပ်ချင်နေတဲ့ ယမုံရဲ့ဆန္ဒတွေလည်း ပြည့်လိမ့်မယ်။ ခုတော့... ဒါတွေက အန်ကယ်အပြစ်တွေပါ။”

“ပျောက်သောသူ ရှာရင်တွေ့ဆိုတဲ့စကားလည်း ရှိနေပါတယ် အန်ကယ်။ စိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့။”

“အန်ကယ် ရှာခဲ့ပါသေးတယ်။ မြစ်ကြီးနားတစ်မြို့လုံး ထပ်ပြီးရှာခဲ့ပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ မတွေ့ခဲ့ဘူး။”

“ကံမကုန်ကြရင်တော့ ပြန်ဆုံကြရဦးမှာပါ အန်ကယ်။”

“မျှော်လင့်ချက်တွေလည်း မဲ့ကုန်ပါပြီကွယ်။ နှစ်နှစ်ဆယ်ပဲ ကြာသွားခဲ့ပြီ။ သမီးကိုမြင်ရင်တောင် မှတ်မိပါဦးမလား။ မျှော်လင့်နေရတာပါ။ သမီးငယ် ဒီလောကမှာ ရှိနေသေးရဲ့လားတောင် မသိပါဘူး။”

ဟု မျက်ရည်လေးစို့ကာ ပြောနေသော ဦးနိုင်မောင်ကြောင့် သူ့ရင်ထဲမှာ ခံစားရပါသည်။ ဖခင်တွေဟာ မိခင်တွေလောက် သားသမီးတွေအပေါ် မခင်တွယ်ပါဘူးဟု ခံယူထားတဲ့သူက ဦးနိုင်မောင်နဲ့တွေ့ရတော့မှပဲ သူ့ရဲ့ခံယူချက်တွေ မှားနေပြီလားဟု သံသယဝင်ခဲ့ရပါသည်။ ဦးနိုင်မောင်ရဲ့ခံစားချက်ရှိတဲ့ စကားသံနှင့် မျက်လုံးတွေကို သူဖတ်တတ်နေခဲ့ပါသည်။ ငှက်ပင်ကြီးကြောင့် ဦးနိုင်မောင်ရဲ့ရင်ဘတ်တစ်ခြမ်းက သိပ်ကိုနာကျင်နေပြီဆိုတာ သဘောပေါက်မိပါသည်။ သူ ဂုဏ်ပြုချင်ပါသည်။ သားသမီးကိုသိပ်ချစ်တတ်သော ဦးနိုင်မောင်နှင့်ဒေါ်ယမုံနာတို့ရဲ့ မေတ္တာတွေကိုပေါ့။

သူကတော့ မေတ္တာငတ်တဲ့ဘဝမှာ ရှင်သန်ခဲ့ရလို့လားမသိ။ သမီးလေးကြောင့် စိတ်နောက်သွားလောက်အောင် နာကျင်ခံစားနေရသော ဒေါ်ယမုံနာကို အထင်ကြီးပါသည်။ ဇနီးသည်ကြောင့် စိတ်ထောင်းကိုယ်ကျေဖြစ်နေရသော ဦးနိုင်မောင်ရဲ့ ဖခင်

သံယောဇဉ်ကိုလည်း သူ့အထင်ကြီးပါသည်။ သူ့ဖခင်ကလည်း ဦးနိုင်၊မောင်နဲ့နည်းနည်းလေးတူရင် ကောင်းမှာပဲဟု ရုတ်တရက် ပင် စိတ်ကူးယဉ်မိကာ ပျော့ညံ့ချင်လာရပါသည်။

“ဟိုးတုန်းကတော့ ကုမ္ပဏီမှာ ရှယ်ယာတွေအများကြီး ပိုင်ဆိုင်ရဖို့ အန်ကယ်ကြီးစားခဲ့တယ်။ မိသားစုကို တင့်တောင်း တင့်တယ်ထားချင်တဲ့စေတနာနဲ့ပါ။ အန်ကယ် သိပ်ကိုချမ်းသာ ချင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု အန်ကယ်မှာ ဆန္ဒသုံးခုရှိနေတယ်။ ငွေတွေကို အန်ကယ်စွန့်လွှတ်နိုင်ပါတယ်။ စိတ်ဓာတ်ပျော့ပြီး ခံ စားလွယ်တဲ့ သမီးကြီးကို လူကောင်းတစ်ယောက်နဲ့ အိမ်ထောင် ချပေးဖို့၊ အန်ကယ်ဇနီးလည်း လူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်လာ ဖို့ အန်ကယ်မျှော်လင့်ပါတယ်။ ဒါတွေမမြင်ရရင် နေပါစေ၊ ငှက် ကြွလေးကို အသက်ရှင်လျက် မြင်ခွင့်ရရင် သေပျော်ပါပြီ။ ခု တော့ အန်ကယ် မျက်စိမှိတ်နိုင်မှာမဟုတ်တော့ပါဘူး။ ငှက်လေး ကိုရှာနေတာ ခုဆို အနှစ်နှစ်ဆယ်ကြာသွားခဲ့ပါပြီ။ ဘာသတင်း မှ မရအောင်ကို စုံးစုံးမြုပ်ပျောက်နေခဲ့တယ်။ မြစ်ကြီးနားရုံးခွဲ မှာလည်း သတင်းစုံစမ်းထားတယ်။ အန်ကယ်ကိုယ်တိုင် ထွက် ရှာဖို့ကျတော့လည်း ရောဂါသံညဇနီးကို ဘယ်လိုပစ်ထားနိုင်မလဲ။ အန်ကယ်ယုံကြည်တယ် မောင်ညီတန်ခူး၊ ငှက်ကြွလေး

သာ ရောက်လာခဲ့ရင် အန်ကယ်ဇနီးရဲ့အခြေအနေ ပြောင်းလဲ လာလိမ့်မယ်”

“ကျွန်တော်လည်း အဲဒီလိုပဲထင်ပါတယ်။ အန်တီရဲ့ ရောဂါက စွဲလန်းမှုကြောင့်ပါ။ အန်တီက ကာလာလည်းခွဲနိုင် တယ်။ နေ့ရက်တွေကိုလည်း ကွဲကွဲပြားပြားသိတယ်။ အန်ကယ် ကိုလည်း ခင်ပွန်းမှန်းသိတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း သိတယ်။ အန်တီရင်ထဲမှာ ငှက်ကြွက လွှမ်းမိုးနေတာပါ။ ဒီလိုလုပ်ပါလား အန်ကယ်”

“ပြောပါ။ အန်ကယ် နားထောင်နေပါတယ်”

“ကျွန်တော် ခွင့်ရက်ရှည်ယူပြီး မြစ်ကြီးနားကိုသွားမယ်၊ ကျွန်တော် ကြိုးစားပြီး ငှက်ကြွကိုရှာလာခဲ့ပါ့မယ်”

သူက အားတက်သရောပြောတော့ ဦးနိုင်၊မောင်က သူ့ ကိုမယုံနိုင်စွာ စိုက်ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

“ကျွန်တော်က ငွေကြေးယူပြီး ဆေးကုတာကလွဲလို့ ပရဟိတအလုပ်ကို တစ်ခါမှမလုပ်ခဲ့ဖူးပါဘူး။ ကျွန်တော် တစ်ကြိမ် တော့ လုပ်ကြည့်ချင်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မောင်ညီတန်ခူးရယ်”

“ကျွန်တော်က ခုဆို ခုလုပ်တတ်သူမို့ အခွင့်အရေးကြုံ

တုန်း သင်္ကြန်ခွင့်ရက်ကို တစ်ခါတည်း ရက်ရှည်အဖြစ် အိမ်မေးသ်
နဲ့ ခွင့်တင်လိုက်မယ်။ ကျွန်တော် မနက်ဖြန်ပဲ ခရီးထွက်ပါ့မယ်”

ဟု ပြတ်ပြတ်သားသားဆိုတော့ ဦးနိုင်မောင်မှာ လူငယ်
တွေရဲ့ ဖျတ်လတ်တဲ့စိတ်ကို တကယ်ပဲ အံ့သြသွားမိပါသည်။

“အန်ကယ် ဘယ်လိုစကားမျိုးတွေ ပြောရမှန်းတောင်
မသိတော့ပါဘူး”

“ဘာမှမပြောပါနဲ့ အန်ကယ်၊ ဒါက ကျွန်တော့်ဆန္ဒမို့
ပါ။ ကျွန်တော့်ကြောင့် မိသားစုတွေ ဆုံစည်းသွားရတယ်ဆိုရင်
ပဲ ကျွန်တော်ကျေနပ်ပါပြီ”

“မောင်ညီတန်ခူးရဲ့စေတနာက အန်ကယ်တို့မိသားစုကို
ကယ်တင်နိုင်မှာပါ”

“ကျွန်တော်ခရီးသွားနေတုန်း အန်တီတစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့ရင်
ဒီဖုန်းနံပါတ်ကို ဆက်လိုက်ပါ”

ဟုဆိုပြီး ဆေးသေတ္တာထဲမှ လိပ်စာကတ်လေးကို ထုတ်
ပေးပါသည်။

“ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းပါ၊ ကျွန်တော် အစစအရာရာ
ပြောထားခဲ့မှာမို့ အားမနာဘဲ ဖုန်းဆက်ခေါ်ပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်၊ တကယ်ကို ကျေးဇူးတင်

ပါတယ်။ မောင်ညီတန်ခူးရဲ့ကျေးဇူးကို မမေ့ပါဘူး၊ ဒီလိုခွေးခွေး
ထွေးထွေး မိသားစုစိတ်လေး မွေးပေးတာနဲ့တင် ကျေးဇူးတင်လှ
ပါပြီ။ သမီးငယ်ကိုတွေ့သည်ဖြစ်စေ မတွေ့သည်ဖြစ်စေ မောင်
ညီတန်ခူးရဲ့ကျေးဇူးက ကြီးသွားပါပြီ။ သမီးငယ်ကိုရှာပေးမယ်
လို့ စေတနာနဲ့ပြောတာနဲ့တင် အန်ကယ် အားတက်လှပါပြီ။
တကယ်ကျေးဇူးတင်တာပါ”

“ငုဝါကြွေနဲ့ ပိတောက်ခြွေက အမြွှာဆိုတော့ ရုပ်တော်
တော်တူမှာပဲ။ ကျွန်တော် ရှာရလွယ်မှာပါ။ ကျွန်တော် တစ်ခုတော့
တောင်းဆိုပါရစေ”

“ပြောပါ၊ တစ်ခုမကဘူး၊ အများကြီးတောင်းရင်လည်း
ပေးဖို့ အန်ကယ် ဝန်မလေးပါဘူး”

“ပိတောက်ခြွေရဲ့ဓာတ်ပုံတစ်ပုံနဲ့ ငုဝါကြွေငယ်ငယ်က
ဓာတ်ပုံကိုပါ”

“ရပါတယ်... ဖြစ်စေရမယ်”

“ဒါဆို ကျွန်တော် မနက်ဖြန်ပဲ ခရီးထွက်မယ်”

“အန်ကယ် အတ္တကြီးသွားမိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အတ္တကြီး
စွာပဲ ထပ်ပြီးတောင်းဆိုချင်ပါတယ်။ သမီးငယ်ကိုကြိုးစားရှာပေး
ပါ”

ဟုပြောလာသည်တွင် သူပြုံးမိသွားပါသည်။ ခုတော့ ဟန်ဆောင်မှုပါတဲ့ ကန့်သတ်ချုပ်ချယ်ထားတဲ့ အပြုံးမျိုးမဟုတ် ပါ။ အဖေက သားကိုခိုင်းနေသလို သားကလည်း အဖေရဲ့အလုပ် ကို လုပ်ပေးနေသလို အကြည့်တွေက နွေးထွေးလှပါသည်။

“မနက်ဖြန်တော့ အန်ကယ်တို့လေယာဉ်ကွင်းမှာ ခဝံရ အောင်လေ။ သင်္ကြန်တွင်းမို့ လက်မှတ်တွေ ခက်လိမ့်မယ်။ ဒါ ကြောင့် အန်ကယ် စီစဉ်ထားပါ့မယ်။ လေယာဉ်ကွင်းမှာမှ သမီး တို့ဓာတ်ပုံတွေရော ပေးလိုက်ပါ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါဆို စီစဉ်စရာရှိတာ စီစဉ်ဖို့ ကျွန်တော် ပြန်ပါဦးမယ်”

ဟုဆိုကာ နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်လာခဲ့သည်တွင် ဦးနိုင် မောင်ပါ ထရပ်တော့...

“မပို့ပါနဲ့ အန်ကယ်၊ သက်တောင့်သက်သာနေပါ”

ဟုဆိုသဖြင့် ဦးနိုင်မောင်က ပြန်ထိုင်နေရာ သူက ဆေး အိတ်ကိုဆွဲပြီး ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ သူ အိမ်ထဲမှထွက်ပြီး ဆင်ဝင် အောက်ရှိ သူ၏ကားထဲ ဝင်မည်အပြုတွင်...

“ရှင် တကယ်ပဲ လုပ်တော့မှာလား”

ဆိုသောအသံကို ခြောက်ကပ်ကပ်ကြားလိုက်ရ၍ သူ

လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ တစ်ကိုယ်လုံး ရေစိုရွှဲပြီး ရေဖလားလေးနှင့် ရပ်နေသော ပိတောက်ခြွေကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။ သူထင်တာ မလွဲဘူးဆိုလျှင် ပိတောက်ခြွေက ရေကစားပြီး ပြန်လာတယ်ထင် ပါရဲ့။

“အမှန်က ရှင်ကားကိုမြင်ပြီး ရှင်ကိုရေလောင်းဖို့ စောင့် နေတာပါ”

“မင်းလောင်းရင်လည်း ကိုယ်က ကြည်ဖြူမှာမဟုတ် ဘူး။ ကိုယ်က သင်္ကြန်ကိုမုန်းတယ်လေ”

“ပိတောက်လည်း ရှင်ကို မကြာခင် မုန်းရတော့မယ် ထင်တယ် ကိုညီတန်ခူး”

ဟုဆိုတော့ သူက ပိတောက်ခြွေကို မေးခွန်းများစွာပါ သောမျက်လုံးနှင့် ကြည့်မိသွားပါသည်။

“ကိုယ် မင်းကိုဘာမှမလုပ်ဘူးနော်”

“ရှင် ငုဝါကြွေကိုမရှာပါနဲ့”

သူအံ့သြသွားရပါသည်။ အံ့သြလွန်း၍ ဘာစကားမှဆက် မပြောနိုင်လောက်အောင် ဆွံ့အသွားရပါသည်။ သူမြင်တွေ့နေ ကျ ပိတောက်ခြွေရဲ့ပုံက ဒီနေ့မှ ထူးဆန်းနေတာအမှန်ပါပဲလေ။ ပိတောက်ခြွေရဲ့အကြည့်တွေက အေးစက်နေသည်ဟု ထင်ရပါ

သည်။ သူ ပိတောက်ခြွေကို နားမလည်ပါ။

“ရှင် ငှက်ကြွေကိုမရှာပါနဲ့”

ဟုဆိုပြီး သူ့ကိုခိုက်ကြည့်ကာ သူ့နားသို့ တဖြည်းဖြည်း တိုးကပ်လာကာ လက်ထဲမှကိုင်ထားသောဖုလားကို မြှောက်လိုက်ပြီး ဖလားထဲမှရေကို မိမိကိုယ်ပေါ်မိမိ လောင်းချနေပါသည်။

“ရှင်ကတော့ မခံစားဖူးတော့ဘယ်သိပါ့မလဲ။ ကိုယ့်ရှေ့က ကိုယ်ချစ်ရသူတွေက ကိုယ့်ကိုမချစ်ဘဲ ကိုယ့်ကို ရှေ့မှာ ငုတ်တုပ်ထားပြီး တစ်ပါးသူကို တမ်းတနေတဲ့ခံစားချက်ကို ရှင်ဘယ်သိမလဲ။ ဒါကို ရှင်မှမခံစားဖူးတာ”

“မင်းဘာတွေပြောနေတာလဲ ပိတောက်”

“အကယ်၍ ငှက်ကြွေသာ ရောက်လာခဲ့ရင် ဒီအိမ်မှာ ပိတောက်ရဲ့အနေအထားကို ရှင်တွေ့မိရဲ့လား။ ပိတောက်က အပယ်ခံဖြစ်သွားရလိမ့်မယ်။ အဲဒီအနေအထားကို ရှင်ဖန်တီးတော့မလို့လား”

သူအံ့သြသွားပါ၏။ သူနှင့် လအတန်ကြာ ခင်မင် ရင်းနှီးလာခဲ့သည့် ပိတောက်ခြွေဟာ ဘယ်လိုလူမျိုးလဲ။ သူအံ့သြရပါသည်။ အံ့သြလွန်း၍ ဘာမှမပြောနိုင်လောက်အောင် တဒုတ်ဆို့အသွားမိပါသည်။

“ရှင် ပိတောက်ကို အဲဒီလိုမကြည့်ပါနဲ့ ကိုညီ။ ငှက်ကြွေကို ပိတောက်မမှတ်မိပေမယ့် သူ့ကို ပိတောက်ကြောက်တယ်။ သူက ပိတောက်ဆီကအရာမှန်သမျှ သယ်ယူနိုင်တယ်။ မေမေဟာ သူ့ကြောင့် နေမကောင်းဖြစ်ရသလို ဖေဖေရဲ့စိတ်တွေကိုလည်း ယူသွားခဲ့တယ်။ အခု ပိတောက်ဆီမှာရှိနေတဲ့မိဘနှစ်ပါးက စိတ်မပါတဲ့ခန္ဓာချည်းသက်သက်ပါ။ ပိတောက်ရင်ထဲ ဘယ်လောက်နာကျင်ရသလဲသိလား။ ဒါကြောင့် ကိုညီ ငှက်ကြွေကို မရှာပါနဲ့။ ကိုညီရဲ့စိတ်တွေကို ငှက်ကြွေနောက် အပါမခံနိုင်ဘူး”

ဟုပြောလျှင် သူအံ့သြမိသည်ထက် ပြင်းပြတဲ့ခံစားမှုတစ်ခုက ရင်ထဲတိုးဝင်လာရပါသည်။ ပိတောက်ခြွေရဲ့အကြောင်း ပြချက်တွေက ခိုင်လုံနေပေမယ့် ပိတောက်ခြွေရဲ့ခံစားချက်တွေကို သူနားလည်မပေးချင်ပါ။ ဒါ့ထက်ပိုပြီးမှလည်း ပိတောက်ခြွေရဲ့အတ္တဆန်တဲ့ စကားလုံးတွေကို နားမထောင်ချင်တော့၍ သူကားတုံ့ခါးချစ်ကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်တွင်...

“ရှင် တစ်ခုခုပြန်ပြောသွားပါဦး ကိုညီ”

“မင်းကိုပြောစရာစကားလုံး ငါ့မှာမရှိတူး ပိတောက်ခြွေ”

“ရှင် ငှက်ကြွေကိုမရှာပါနဲ့”

နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မံပြောလာချိန်မှာတော့ သူက

ပိတောက်ခြွေကို ချာခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ကိုယ့်ကို ဟိုဟာလုပ်ပါ ဒီဟာလုပ်ပါနဲ့ ကိုယ့်ကိစ္စကို ကန့်သတ်ပိုင်ခွင့် မင်းမှာမရှိဘူး ပိတောက်ခြွေ”

“ဒါကြောင့် ရှင်ကလည်း ပိတောက်တို့ရဲ့မိသားစုအရေး မှာ ဝင်မပါပါနဲ့”

“မင်း ကိုယ့်အကြောင်းမသိသေးဘူးနဲ့တူတယ်။ ကိုယ် က ကတိတည်တဲ့လူစားမျိုးပါ။ ဒါကြောင့် မင်းကို ဆောရီးလို့ပဲ ပြောချင်တယ်”

“ရှင် အဲဒီလိုပဲ နေရာတကာဝင်ပါတတ်တဲ့ ခပ်ညံ့ညံ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်လား”

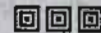
“မင်းကို ကိုယ်က အတ္တအမှောင်ဖုံးနေတဲ့လူလို့ မဝေဖန် ခဲ့ဘူးနော်။ အဲဒီတော့ မင်းလည်း ကိုယ့်ကိုဝေဖန်စရာမလိုဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရတယ်၊ ပိတောက်ကို ကြိုက်သလိုပြော လို့ရတယ်။ ဝေဖန်လို့ရတယ်၊ ပြစ်တင်ပြောဆိုလို့ရတယ်။ ဒါမေ့ပဲ ငုဝါကြွေကိုတော့ မရှာပါနဲ့”

“ဘာလဲ၊ အဖြေက မင်းဆီကလူတွေကို ငုဝါကြွေ လို သွားမှာစိုးလို့လား။ ဒီမှာ ပိတောက်ခြွေ ကိုယ်က မင်းကို မဝေဖန်ချင်ပေမယ့် မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ မင်း သတိ

မမူမိတာကို ကိုယ်ပြောရလိမ့်မယ်။ ငုဝါကြွေက လှယူနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းက တွန်းထုတ်နေတာ”

ဟုသာပြောပြီး ကားပေါ်တက်ကာ မောင်းထွက်လာခဲ့ ပါသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ မကြည်လင်ပါ။ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျန်ခဲ့ တဲ့ ပိတောက်ခြွေကို နောက်ကြည့်မှန်မှတွေ့မြင်နေရသဖြင့် ဘာ ကို ဒေါသထွက်လို့ထွက်မှန်းမသိ ဖြစ်နေရပါ၏။

အခန်း (၁၆)

“ဟဲ့! ဝင်းတင့်၊ ရှင်တို့အိမ်က သင်္ကြန်ကြိုးပြီးပြီလား”

“ကြိုးပြီးပြီ၊ သင်္ကြာမင်းတောင် ငါတို့အိမ်မှာ ရောက်နေလောက်ပြီ”

ဟုဆိုသဖြင့် သူမက လက်ထဲမှကိုင်ထားဆဲဖြစ်သော အခွက်များကို ငုံ့ကြည့်ကာ...

“ငါက ပေးမလို့ဟာကို ဒါနဲ့ အခွက်တွေရော စုံရဲ့လား၊ ဒီနံနံရော ပြည့်ရဲ့လား”

“ဆယ့်လေးနံတောင် ပြည့်တော့မယ်။ အုန်း ကြ ဒါနီးသီး တမာ မာလကာ မြေဇာ ဆီး သြဇာ အောင်သပြေလေး

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၈၆ ◻ မယ်နိုင်

အပြင် အတာကြိုမြေအိုးလေးပါ အမေ ဈေးကဝယ်လာလို့ ရော ကြိုလိုက်သေးရဲ့”

ဟု ဝင်းတင့်ကဆိုတော့...

“သင်တို့အိမ်ရော”

“သူတို့က ပိုတောင်စောသေး”

“ဒါဆို ငါက ဒါတွေကို ဘာလုပ်ရတော့မှာလဲ။ နင်တို့ အိမ်တွေအတွက်ရော အပင်ပေါ်က ကောက် (ခူး)လာခဲ့တာကို”

“နင့်ရဲ့အိမ်မှာပဲ မိုးပြဒယ်အိုးကြီးနဲ့ ကြိုလိုက်ပေါ့ဟယ်၊ ဒါမှ သိကြားမင်းက ငါတို့အိမ်ကိုကျော်ပြီး နင်တို့အိမ်ကိုဝင်ချင် ဝင်မှာ”

“တော်ပါတော့ဟယ်၊ နောက်တီးနောက်တောက်နဲ့ အရွက်တွေအများကြီးသယ်လာလို့ဆိုပြီး အိမ်ရှုပ်တယ်ဘာညာနဲ့ အမေက ဆူနေရတဲ့ကြားထဲ နင့်အကြံပေးမှုက ခေါင်းကွဲမလာဘဲ၊ တော်ပါပြီ၊ စိတ်ပြေလက်ပျောက် သင်တို့အိမ်သွားရအောင်”

ဟုဆိုသဖြင့် ရှည်တံရှည်အိမ်၊ ပျဉ်ခင်းပျဉ်ကာလေးဖြစ် သော သင်တို့အိမ်သို့ထွက်လာခဲ့ကြပါသည်။ သင်တို့အိမ်ကို ရောက်တော့ သင်က ငှက်ပျောရွက်တွေကို အဝတ်စုတ်နှင့် သုတ်နေခဲ့ပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကံကြမ္မာနေ့စွဲ ◻ ၁၈၇

“ဟဲ့! ငှက်ပျောရွက်တွေက များလှချည်လား။ ဘာလုပ် ဖို့လဲ”

“အမေက အခါတွင်း မုန့်ဖက်ထုပ်လုပ်မယ်တဲ့လေ။ ကန်တော့လာကြတဲ့ သူ့မြေးတွေနဲ့ တူတွေ တူမတွေကို လက် ဆောင်ပြန်မယ်တဲ့”

“ဒါနဲ့ နင့်အစ်ကိုမိုးခွေးက ကလေးဘယ်နှယောက် ရ သွားပြီလဲ”

“နှစ်ယောက်နဲ့ တစ်ဦးလေ”

“မျိုးအောင်တယ်နော်၊ မင်္ဂလာဆောင်တာမှ လေးနှစ် မပြည့်သေးဘူး”

“ကြည့်စမ်း! ငှက်ပျော မပြောရင်မပြော၊ ပြောရင်လည်း အတုံးလိုက်အတစ်လိုက်နဲ့၊ ဒါက အပျိုပြောရမယ့်စကားလားဟဲ့”

“ဟဲ့... အပျိုဆိုလို့ ပြောရဦးမယ်”

ဟုဆိုတော့ တိုင်ပင်ထားစရာမလိုဘဲ ခေါင်းသုံးလုံးမှာ ပူးကပ်သွားကြပါသည်။

“အမာစိန်လေ၊ ခု ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီတဲ့”

“ဟေ! ဟုတ်လား၊ မင်္ဂလာဆောင်ထားတာပဲ မကြာ သေးဘူး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၈၈ ◻ မယ်နီနီ

“ငါတော့ ဟိုကိစ္စလို့ထင်တာပဲ။ ဟိုဒင်းပြုပြီးမှ လိုက်ပြေးကြတာလေ။ ဒါကြောင့်လည်း ဒီအချိန်နဲ့ဒီသတင်း ကြားရတာပေါ့”

“ဟဲ့တော့၊ မထင်ရဘူးနော်၊ တကယ်ပဲ”

“ဒါကြောင့် မခိုးစားနဲ့လို့ပြောတော့ပေါ့၊ ခိုးစားလို့မရဘူး။ ခိုးစားဖွက်စားတာကို နတ်မကြိုက်ဘူးလေ”

“ကြုံလို့ပြောရဦးမယ်၊ ကိုဖိုးလုံနဲ့ နှင်းမြိုင်လေ”

“ဟဲ့၊ ရှေးဟောင်းနောင်းဖြစ်တွေ ပြောမနေနဲ့၊ သူများကလေးတောင် မိန်းမယူတော့မယ်”

“မဦးမချွတ်ဟယ်၊ ငါးနှစ်သားကလေးကို”

“ရွဲ့ပြောတာဟဲ့၊ ရွဲ့နေတာ။ ဘယ်နှယ် မဆီမဆိုင်တွေ လာပြောနေလို့”

“ဘယ်ကမဆီမဆိုင်ရမှာလဲ၊ ငါးနှစ်သားအရွယ် သူတို့သားဦးလေး ထွန်းလွင်အောင်ကလေး၊ အဲဒါ ကိုဖိုးလုံနဲ့ ရတာ မဟုတ်ဘူးတဲ့”

“အဲတော့... ဟုတ်လား”

“နှင်းမြိုင်က တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူမဟုတ်လား၊ နှင်းတို့ပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ နှင်းမြိုင်လိုရုပ်ချောတဲ့ တက္ကသိုလ်ကျောင်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကံကြမ္မာချစ်စွဲ ◻ ၁၈၉

သူက ဘာကိစ္စ ဒီငွေငွေ ကိုဖိုးလုံကို ယူရမှာလဲ။ ကိုဖိုးလုံက လှည်းကျိုးထမ်းရတာတဲ့ တော်ရေ”

“ဟဲ့၊ မဟုတ်တာတွေ လျှောက်မပြောနဲ့နော်၊ ဒီစကား ဒီမှာတင်ရပ်။ တရားစွဲခံနေရဦးမယ်။ ဟိုက ပညာတတ်၊ စကားတတ်တတ်နဲ့ ငါတို့တွေကို အချက်ကျကျပြောလွှတ်လို့ ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ ငေးနေရဦးမယ်”

“ဟဲ့၊ တကယ် အတည်ဟဲ့၊ သူတို့လင်မယား စကားများရန်ဖြစ်ပြီး ပြောနေတာကို ငါကိုယ်တိုင် ကြားခဲ့တာ”

“ဟော! ဟုတ်လား”

“ဒါကြောင့်ပြောတာပေါ့၊ ပညာတတ်တွေက ပိုပြီးအဆိပ်ပြင်းပါတယ်လို့၊ မြို့ကျောင်းသူကိုမှ ငမ်းငမ်းတက် လိုချင်နေတဲ့ ကိုဖိုးလုံကြီး အီးကွဲပါလေရော၊ တို့တောသူတွေကမ ဖြူစင်သေးတယ်”

“ဖြူစင်တယ်ဆိုလို့ ပြောရဦးမယ်၊ ကိုမောင်ကီလေ”

“ပြောစမ်းပါဦး၊ မြို့သူကို လက်ဆွဲခေါ်လာခဲ့တဲ့ ကိုလူကြားအကြောင်း”

“ဟိုနေ့ကပဲ စကားများနေကြတယ်၊ အပျိုမဟုတ်တဲ့ မင်းကို တသသလုပ်နေရတဲ့ငါကရော ပျော်မယ်ထင်သလားတဲ့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“သူပဲချစ်လှပါသည်နဲ့ဆို”

“ဟဲ့!... တို့တွေပြောနေတာ တစ်ရပ်ကွက်လုံးက လူတွေအကြောင်း စုံနေပြီ။ ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ်လည်း ပြောကြဦးစို့”

“ဘာပြောရမှာလဲဟယ်၊ သုံးယောက်လုံး ရည်းစားသနာမရှိနဲ့”

“ဟဲ့! မိသဇင်၊ ငါတို့ကိုလျှို့ဝှက်စဉ်းစားနဲ့၊ မနေ့က နင်နဲ့ ကိုမောင်အေးကြီး စကားပြောနေတာ တွေ့လိုက်ပါတယ်”

ဟု ဝင်းတင့်က အစ်အောက်လျှင် ဒါကိုမသိသေးတဲ့သူမက...

“ဘယ်က ကိုမောင်အေးလဲဟဲ့”

“ဘယ် ကိုမောင်အေးဖြစ်ရမလဲ၊ ကတုံးကိုမောင်အေးပေါ့။ ဆံရှည်မောင်အေးနဲ့ဖြစ်စရာလား။ ဆံရှည်မောင်အေးက အရက်ကို ရည်းစားတော်ထားတာလေ”

“မှန်မှန်ပြောစမ်း သဇင်”

“ရည်းစားစာ ပေးတာပါဟယ်”

“နင်လက်ခံလိုက်သလား”

“လက်မခံလို့ဖြစ်ပါ့မလား၊ သူက အတင်းဟာကို”

“ကောင်မ၊ ညည်းလည်း ပါချင်ချင်ဖြစ်နေပြီမဟုတ်လား”

“အံ့မယ်၊ ငါ့ကိုသာ ပြောနေတာ၊ နင်ကမရော မသိဘူး၊ မထင်နဲ့နော် ဂုဏ်။ နင့်ကို တောင်ပိုင်းကလူတွေ ရစ်သီရစ်သီ လုပ်နေတာ ငါတို့သိတယ်”

“ငါမကြိုက်ပါဘူးဟယ်”

“ဘာလို့တုန်း၊ ရုပ်ရည်လေးက သနားကမားရယ်ပါ”

“မသိဘူး၊ မကြိုက်ချင်လို့”

“နင်တော်တော်ထူးဆန်းတယ် ဂုဏ်။ ဘာကြောင့် ချီခိုက်နိယံ ဘယ်သူ့ကိုမှမကြိုက်သေးတာလဲ”

ဟု ရည်းစားတစ်ခါမှမထားဖူးသူ၊ ကာလသားတွေနဲ့ ကင်းရှင်းသူ ဂုဏ်ကိုဆိုလျှင် ဂုဏ်ရဲ့မျက်နှာမှာ ရုပ်ချည်းတည်လွှားရကာ...

“ငါက မွေးစားသမီးဆိုတာ လူတိုင်းသိနေတာပဲ”

“ဟဲ့! ဒါနဲ့ဘာဆိုင်လို့တုန်းဟဲ့၊ မွေးစားသမီးလည်း လူနင်က ငါတို့ထက်တောင် အသားပိုဖြူသေး”

“ဘယ်သားရှင်က ငါ့ကိုကြည့်ဖြူပါ့မလဲ”

“အမယ်လေးဟယ်၊ နင်က ဘာအပြစ်အနာမှမရှိတဲ့

အပျိုစင်လေးပါ။ ပြီးတော့ ဒေါ်လေးမြကြည်တို့ ဦးကြီးထွန်းမောင် တို့ဆိုတာက အခြေခံအနေနဲ့ပါ။ ငါတို့မိဘတွေထက်တောင် နင့် ကိုယ့်ချစ်ကြသေးတယ်။ ငါ့အမေက ပြောပါတယ်။ နင့်ကိုကောက် ရခါစကဆိုရင် ဒေါ်လေးမြကြည်မှာ သမီးရှူး၊ ရှူးနေတော့တာတဲ့။ ငှက်ပင်အောက်မှာရလို့ ငှက်ပင်လှိုင်းခေါ်ရာက နင့်နာမည် ငှက်ပင် ဖြစ်တာတဲ့။ တစ်ရွာလုံးလည်း သိနေတာကိုး။ ဦးထွန်းမောင်နဲ့ ဒေါ်လေးမြကြည်တို့က သားသမီးမှမရှိကြတာကိုး”

“အမေနဲ့အဖေက ငါ့ကိုချစ်ကြတာ သိပါတယ်။ ငါက လည်း ဘာဖြစ်နေမှန်းတော့ မသိတော့ပါဘူးဟယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ မှာ တစ်ခုခုကိုလွမ်းသလို ငိုချင်တယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဘာကြောင့် မှန်းမသိ ပျော်နေတယ်။ ငါလည်း ရှူးများနေပြီလားမသိတော့ ပါဘူး”

“ဟဲ့! ရှူးတာတွေ ခဏထားဦး။ တို့တတွေ ဒီသင်္ကြန် မပျော်ကြတော့ဘူးလား”

“ဟယ်... ဘုန်းကြီးကျောင်း ဆွမ်းပို့ရမှာနဲ့ ဥပုသ်သင်္ကြန် မိဘတွေကို စီစဉ်ရမှာနဲ့ အားမှာတောင်မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟဲ့! ငါတို့ ဒီညနေဘက် တောလက်ဖက်သွားကောက် (ရှူး) ရအောင်။ ဥပုသ်သည်တွေကို လက်ဖက်ရည်စာ ကျွေးတာ

ရတာပေါ့”

“ဒီနေ့ ဘာနေသား အတာစားသလဲ”

“အင်္ဂါသားတဲ့ တော်ရေ”

“ဒါဆိုရင်တော့ ကိုဇော်မော်ကြီးကို ကိုက်ဦးမှပဲ”

“အမယ်လေး! ကိုက်စရာမလိုပါဘူး တော်ရေ၊ မင်္ဂလာ စရိတ်သာ ကပ်စေးတာ၊ ကြာဆံဟင်းခါးကို အတက်နေမှာ ဒါန ပြုဦးမှာတဲ့”

“ကဲကဲ... တို့တတွေလည်း အုပ်စုခွဲကြမှာ၊ နို့မဟုတ် ရင် လေကြောက ပြတ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ နေပါဦး၊ စကားမစပ် မေးရဦးမယ် ငှက်ပင်။ နင်တို့လယ်က ဖရဲသီးတွေ ဒီနှစ်မရောင်း ဘူးလား”

“အရင်းသီးကို မရောင်းဘူး၊ အဖျားသီးမှ နည်းနည်း ချရောင်းမယ်”

“ဘာလို့တုန်းဟဲ့”

“အရင်းသီးက ခင်းလုံးပြတ် မြစ်ကြီးနားကုန်သည်တွေ လာသိမ်းသွားလို့လေ”

“ဈေးကောင်းရမှာပဲ၊ ဒါမှန်းသိရင် ငါတို့လယ်လည်း ဖရဲစိုက်ခဲ့ပါတယ်။ ငှက်ပင်တို့လည်ပင်းတော့ ရွှေမနိုင်လို့ ညွှတ်

ကျတော့မယ် ထင်ပါရဲ့”

“တော်ပါပြီဟယ်၊ သူများကြားလို့ ဓားပြလာတိုက်နေ
ဦးမယ်။ ကဲ၊ သွားပြီဟေ့ အမေက ငရုတ်သီးကောက် ဖိုးမရောက်
လို့ ပြောနေပါဦးမယ်”

“ဟဲ့! တို့လမ်းထိပ် ဒီညမထွက်တိုင်းမှာနော်။ အဲဒါ မင်း
မပျက်မကွက်လာခဲ့”

“အေးပါ”

ဟုဆိုကာ သင်္ဃန်းတော်အိမ်မှ သတင်းစုံပြောပြီး ပြန်လာခဲ့
သည်တွင် အမေက ဥပုသ်ဆောင်ဝင်ဖို့ ပြင်ဆင်နေပါသည်။

“အမေကလည်း သင်္ဃန်းတော်ဖို့ အင်္ကျီတွေ ပြင်ဆင်နေ
ပြီလား”

ဟု ခေါက်သိမ်းထားသော အဝတ်အစားသစ်တွေကို
သေတ္တာထဲမှထုတ်နေသော မိခင်ဖြစ်သူကို သူမကနောက်ပြောင်
လျှင်...

“မင်းအဖေကို ဥပုသ်ဆောင်ဝင်ပါလို့ပြောတာ ပြောမ
ဘူး။ လယ်ထဲက ဖရဲသီးတွေနဲ့နွားတွေကို စိတ်မချဘူးထင်ပါရဲ့”

“ဖိုးတေ ရှိသားပဲ၊ နွားတွေကို စိတ်ပူမနေပါနဲ့”

ဟု စာရင်းဌာနဖြစ်သူ အသက်ဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ် ကောင်

လေးကို ရည်ညွှန်းပြီးပြောလျှင်...

“ဟဲ့! ဖိုးတေက ကလေးလေ၊ ပြီးတော့ ငှားထားတဲ့
သူ၊ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းလိုတော့ ကရိုက်ပါ့မလား။ ပြီးတော့ သူလည်း
သင်္ဃန်းတော်ချင်မှာပဲ”

“အမယ်လေး... တရားရှာတာများ အမေရယ်။ စိတ်
ဖြောင့်ဖြောင့်လုပ်စမ်းပါ။ ကျွန်မ ရှိပါတယ်”

“မင်းက ယောက်ျားလေးဆိုလည်း ထားပါတော့။ ဒီ
ခိုင်းနွားသုံးကောင်နဲ့ ဖရဲသီးတွေနဲ့ မဖြစ်ပါဘူး... မနက်ခင်းဘက်
ကျောင်းခဏတက်ရုံပေါ့။ မင်း ယောက်ျားရတော့မှပဲ မင်းအဖေ
လည်း ဥပုသ်စောင့်နိုင်တော့မယ်”

“ကျွန်မ ယောက်ျားမယူချင်ပါဘူး”

“ယောက်ျားမယူချင်လို့ မိန်းမယူမှာလား”

မိခင်လုပ်သူကဆိုလျှင် သူမ ပြုံးနေမိပါသည်။

“အမေက ကျွန်မကို ယောက်ျားယူစေချင်လို့လား”

ဟု သူမကမေးလျှင် မိခင်ဖြစ်သူက ဘာမှဆက်မပြော
ဘဲ အဝတ်အစားများကိုသာ ဆက်ထုတ်နေပြီး...

“ဘုန်းကြီးကျောင်းမသွားတာ ကြာလားမကြာလား။
အဝတ်အစားလေးတွေတောင် သေတ္တာနဲ့ခွဲကုန်ပြီ။ တစ်နေ့လာ

ဒီကျောပြဲတွေနဲ့ လယ်ထဲမှာ ကုန်းနေရတာ၊ အချိန်တွေကုန်မှန်း၊
မယ် ကုန်သွားတယ်။ မင်းတောင် ဒီအရွယ်ရောက်လာပြီ။ နှစ်
တွေ မကြာလိုက်ဘူးလို့လို့နဲ့”

ဟုဆိုကာ သေတ္တာဖင်အောက်မှ ပြားကပ်နေတဲ့ ဝတ်စုံ
လေးတစ်ခုကို ဆွဲယူပြီး သူမကိုပေး၍ သူမက ဘုမသိဘုမသိ
ယူကာ ဖြန့်ကြည့်လိုက်စဉ် ကလေးဝတ်အင်္ကျီအပြာနုရောင်လေး
ကို ဖျော့တော့စွာ တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ဘာလဲ အမေ၊ ကျွန်မက ဒါကြီးကို ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“မင်းရဲ့အင်္ကျီလေ”

ဟုဆိုတော့ သူမက ထိုအင်္ကျီသေးသေးလေးကို ပြုံးပြီး
ကြည့်ကာ...

“ဒီပိစိကွေးလေးကို ကျွန်မဝတ်ခဲ့တာ၊ ဟီးဟီး... မယ်
နိုင်စရာဘဲ။ အမေက ထင်ထားတာထက်ပိုပြီး စည်းကမ်းရှိတယ်
နော်။ ဒါကို ခုချိန်ထိ သိမ်းထားတယ်”

သူမက နောက်ပြောင်ကာ ပြောလိုက်ပေမယ့် အမေရဲ့
မျက်လုံးတွေက တည်ငြိမ်နေရပါသည်။

“မင်းရဲ့မိဘအရင်းတွေ ဝတ်ပေးခဲ့တဲ့အင်္ကျီနဲ့ သိမ်းထား
တာပါ”

ဟူသောအမေ့စကားက သူမရင်ထဲသို့ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း
ရိုက်ခတ်သွားရပါသည်။

“မင်းရဲ့မိဘအရင်းတွေက စီးပွားရေးပြေလည်ပုံရတယ်၊
အဲဒီခေတ်က ဒီလိုအင်္ကျီမျိုးက ပိုက်ဆံရှိတဲ့လူမှ ဝတ်နိုင်တာလေ”

ဟု ယခုအချိန်ထိ တောက်ပြောင်နေသေးတဲ့ ထိုမိုးပြာ
ရောင်အင်္ကျီလေးကို ရည်ညွှန်းပြီးပြောလျှင် သူမမျက်ဝန်းထဲ၌
မျက်ရည်ကြည်တို့ စိုစိစိဖြစ်လာခဲ့ရပါသည်။

“မင်္ဂလာငါးနှစ်မြောက်ခဲ့ပေမယ့် ငါတို့လင်မယားမှာ
ကလေးမရနိုင်ခဲ့ဘူး။ အဲဒီအချိန်က မြစ်ကြီးနားမှာ အလှူအကြီး
အကျယ်ကြီးဖြစ်တော့ မန္တလေးသိန်းဇော်ဇော် လာကတယ်။ အဲ
ဒီအချိန်က မန္တလေးသိန်းဇော်က နာမည်ကြီးလေ။ သင်္ကြန်တွင်း
ပို့ ရွာကလူတွေစုပြီး ကားကြီးနဲ့ ပွဲကြည့်ရင်း သင်္ကြန်လည်ရင်း
သွားခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီနေ့က ပွဲခင်းမီးလောင်ခဲ့တယ်။ သင်္ကြန်
အကြိုနေ့လေ။ လူစည်တာပေါ့။ ပွဲခင်းထဲ လူတွေပြည့်နေခဲ့ကြ
တယ်။ ဘုရားရင်ပြင်ပေါ် ဘုရားဖူးနေခဲ့တဲ့နန်း မီးလောင်လို့ လူ
တွေ ရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်နေကြချိန်မှာ ငါတို့လင်မယားက ငုဝါတွေ
ဖွင့်နေတဲ့ ငုဝါပင်ကြီးမှာ ရှိနေခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ မင်းက ငါ
ရဲ့လုံချည်လေးကို လာဆွဲတယ်။ ငါလည်း အံ့သြသွားခဲ့တယ်။

ငါပွေ့ချီခဲ့တယ်၊ မင်းက အဲဒီအချိန်မှာ ပြုံးနေခဲ့တယ်။ မီးငြိမ်းသွားတော့ လူတွေကျသွားပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကလေးပိုင်ရှင်က ပေါ်မလာဘူး။ ဒါနဲ့ပဲ ကလေးကိုပွေ့ချီပြီး အလှူခံမဏ္ဍာပ်ရှေ့မှာ ရပ်နေခဲ့တယ်။ ကလေးပျောက်တဲ့လူတော့ အလှူခံမဏ္ဍာပ်မှာ လာမေးမှာပဲလို့ တွေးမိလို့ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူမှရောက်မလာခဲ့ပါဘူး။ ဒါနဲ့ပဲ ငါတို့နဲ့ကပ်စပ်လို့ထင်တယ်ဆိုပြီး ပစ်မထားရက်တာနဲ့ ခေါ်လာခဲ့တာပဲ”

အတိတ်ကိုမသိခဲ့တဲ့ သူမရဲ့အတိတ်ကို ပြောပြတော့ မရည်ရွယ်ထားပါဘဲ သူမ မျက်ရည်တွေ ကျလာခဲ့ရပါသည်။

“နောက်တော့မှ စဉ်းစားမိတယ်၊ မင်းရဲ့မိဘသာ မင်းကိုပစ်ထားခဲ့တာမဟုတ်ဘူးဆိုရင် သိပ်ကိုရင်နာနေမှာပဲလို့။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဘာမှသွေးမတော်သားမစပ်တဲ့ ငါတို့လင်မယားတောင် မင်းကိုဒီလောက်ချစ်ခင်မိသွားမှတော့ မင်းမိဘတွေဆို ရူးမတတ်ဖြစ်မှာပဲလို့။ ဒါပေမဲ့လည်း နောက်ကျသွားခဲ့ပြီလေ။ စကားလေးတစ်လုံးတောင် သဲသဲကွဲကွဲမတတ်သေးတဲ့ မင်းဆီက ဘာသဲလွန်စများ ရနိုင်မှာမို့လဲ”

ဟုဆိုနေသော အမေ့မျက်ဝန်းမှာလည်း မျက်ရည်စတွေနဲ့ပါ။

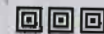
အမေ့စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာကို သူမသိတာပေါ့။ သူမရင်ထဲမှာလည်း မိုးပြိုတော့မလို ခံစားနေရပါသည်။

ရှိုက်ကြီးတင်ပင် စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ငိုပစ်ချင်မိပေမယ့်လည်း ထိန်းချုပ်နေရပါသည်။ သူမ အဲဒီလိုလုပ်လိုက်လျှင် သူမကြောင့် အမေ စိတ်ထိခိုက်သွားမှာစိုးလို့ပါ။

သူမ သိပ်ကိုချစ်ပါသည်။ သူမကို သမီးအရင်းလေးလို ဆုလိုက်ဆိုလိုက်နဲ့ နွေးနွေးထွေးထွေး မေတ္တာတွေပေးခဲ့တဲ့ လူရိုးကြီးအဖေနဲ့ စကားများတဲ့အမေ့ကိုပေါ့။

သူမဘဝမှာ အချစ်ရဆုံးလူနှစ်ယောက်ဟာ ဒီမိဘတွေပါပဲ။ သူမကို မိဘရင်းတွေက ပစ်ထားခဲ့တယ်ဆိုရင်တောင် သူမကျေနပ်ပါသည်။ သူတို့သာ ပစ်မထားခဲ့ရင် ဒီလိုကောင်းတဲ့အမေနဲ့အဖေတို့ကို သူမဘဝမှာ ဆုံတွေ့ခွင့်ရမှာမဟုတ်လို့ပါ။

ဒီလိုနွေးထွေးတဲ့မိဘတွေနှင့် ဆုံတွေ့ခွင့်ပေးခဲ့သည့် ကံကြမ္မာကိုလည်း ကျေးဇူးတင်မိပါ၏။ အခု သူမဘဝလေးမှာ သူမက သိပ်ကိုပျော်ရွှင်နေရပြီလေ။

အခန်း (၁၇)

မိုးရာသီကြန်အကျနေ့မှ ကျက်သရေရှိနေနိုင်ရန် မင်္ဂလာ
ရှိသောအမှုကို ပြုရန်အတွက် ငှက်ရွှေ့က နံနက်စောစောထကာ
မွမ်းချက်နေခဲ့ပါသည်။

သူမက ချက်ပြုတ်ပြင်ဆင်ကာ ထမင်းနှင့်ဟင်းများကို
ဆွမ်းချိုင့်ထဲထည့်ပြီးချိန်မှာတော့ အမေက အိမ်ပေါ်မှခေါင်းပေါင်း
လေး ပေါင်းကာ ဆင်းလာခဲ့ပါသည်။

“ငှက် ချက်ပြုတ်ပြီးပြီလား”

“ပြီးပါပြီအမေရဲ့၊ ကျောင်းက တုံးမောင်းမခေါက်ခင်
ကတည်းက ကျွန်မ နိုးနေခဲ့တာပါ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ကဲကဲ... ပြင်ဆင်ပြီးရင်လည်း သွားရအောင်”

ဟုဆိုတော့ အမေ့ထံသို့ သူမက ဆွမ်းတော်တင်ဗန်းကို ပေးလိုက်ပါသည်။ အမေက ဆွမ်းတော်တင်ဗန်းကို ခေါင်းပေါ်ရွက်ပြီး ရှေ့မှထွက်သွားတော့ သူမက ဆွမ်းချိုင့်ကိုခွဲကာ နောက်မှလိုက်လာဖြစ်ပါ၏။

သူမနှင့်အမေက အိမ်ရှေ့ကိုထွက်လာသလို တခြားအိမ်တွေမှလည်း လူတွေ အလျှိုလျှိုထွက်လာခဲ့ကြပါသည်။ အခါကြီးရက်ကြီးမို့ မတိုင်ပင်ထားပါဘဲ ရိုးရာဓလေ့နှင့်အညီ ကောင်းမှုကုသိုလ်ပြုကြသည်ဖြစ်ရာ အလင်းရောင် မလာသေးခင်မှာပင် အာရုံဆွမ်းကပ်သွားကြမည့်လူတွေ လမ်းပေါ်မှာ စည်ကားနေခဲ့ကြပါသည်။

“လူများတယ်နော် အမေ”

“ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေပဲ၊ ဒီလိုကုသိုလ်လုပ်ကြတာ ဆန်းသဲလား”

“ဟဲ့တော့! ရှေ့မှာ သင်္ဃန်းအမေညိုမဟုတ်လား”

“တို့သားအမိလိုပဲ ဆွမ်းချက်တယ်ထင်ပါရဲ့”

“သူတို့က ကျွန်မတို့ထက်တောင် ဝီရိယပိုသေး။ ရှေ့ရောက်နေပြီ”

“ကဲကဲ... ခပ်သုတ်သုတ်သွားရအောင်”

ဟု အမေကဆိုသဖြင့် သူမလည်း စကားများမနေတော့ဘဲ ခြေလှမ်းတွေကျဲလိုက်တော့ မကြာခင်မှာပင် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသို့ ရောက်လာခဲ့ကြပါသည်။ ဆွမ်းစားဆောင်၏စားပွဲပေါ်တွင် ခါတိုင်းနေ့ရက်များနှင့်မတူဘဲ ဟင်းခွက်တွေ စုံလင်နေခဲ့ပါသည်။

ဆွမ်းချက်ပို့သူတွေ များနေသောကြောင့် ခါတိုင်း ငိုက်မြည်းနေတဲ့ ဆွမ်းချိုင့်သိမ်းကိုရင်လေးများမှာ မငိုက်နိုင်တော့ဘဲ အလုပ်တွေ များနေခဲ့ရပါသည်။ ကိုရင်လေးက သူမကိုမြင်တော့ ပြုံးနေခဲ့ပါသည်။

သူမတို့သားအမိ ဆွမ်းကပ်ပြီး ပြန်လာခဲ့သည်တွင်တော့ အလင်းရောင်က လာစပြုနေခဲ့ပါပြီ။ သူမတို့သားအမိ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဖခင်ဖြစ်သူက အိမ်ရှေ့ရှိသစ်ရွက်ခြောက်များကို လှဲကျင်းနေခဲ့ပါသည်။

သူမက ဆွမ်းချိုင့်ကိုချကာ ဖခင်လုပ်သူရဲ့လက်ထဲမှ တံမြက်စည်းကို ယူလိုက်ပြီး...

“အဖေ ဘုန်းကြီးကျောင်းသွားဖို့ပြင်တော့”

“အစောကြီးရှိသေးတယ်”

“တစ်ရက်တလေလေးပဲ အဖေရယ်၊ စောစောသွားပေါ့။ အင်္ကျီကိုလည်း သေသေချာချာဝတ်သွားဦး။ အဖေအင်္ကျီအသစ်က သေတ္တာနဲ့ နံနေလို့ ကျွန်မလျှော်ထားပေးတယ်”

“ဘာအင်္ကျီအသစ်လဲ၊ အသစ်က ယားကယားနဲ့၊ ရပါတယ်ဟ၊ ငါဝတ်နေကျ ဟိုအင်္ကျီအပြာရောင်က ကောင်းပါသေးတယ်”

“ဟာ! အဖေကလည်း တောသားကျနေတာပဲ။ ဘုရားသွား ကျောင်းတက်သွားတာကို စိတ်သစ်လူသစ်နဲ့ အင်္ကျီအသစ်ဝတ်သွားစမ်းပါ။ ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ အဲဒီအင်္ကျီအပြာက ရပ်ကွက်ပွဲတွေမှာ အဖေဝတ်လွန်းလို့ ဖန်တရာကျနေပြီ။ ပြီးတော့ အဲဒီအင်္ကျီက ဈေးပေါတယ်၊ ခု ဘုရားသွားမယ့်အင်္ကျီကမှ ဈေးကြီးတာ”

“မင်းတို့သားအမိရဲ့ဈေးကြီးတဲ့အင်္ကျီကို ငါမကြိုက်ပါဘူး။ ဟိုနေရာက ယား၊ ဒီနေရာက ယားနဲ့၊ မာကလောက်ဂလက်ကြီး၊ ငါဝတ်နေကျအင်္ကျီပဲ ကောင်းပါတယ်”

“ဟာ... အဖေကလည်း သားသားနားနားနေစမ်းပါ။ အသစ်ပဲ ဝတ်သွား။ အဖေဆင်းလာရင် ကန်တော့ပန်းနဲ့ လှူဖွယ်ပစ္စည်းတွေကို ကျွန်မ လင်မန်းကြီးထဲ ထည့်ထားပေးမယ်”

“လှူဖွယ်ပစ္စည်းက မင်းရဲ့အမေကိုပဲ ပေးလိုက်ပါ။ ငါ့ကို ကန်တော့ပန်းနဲ့ အလှူငွေထည့်ဖို့ ငွေတစ်ထောင်ပေးရင် ရပြီ”

“မဟုတ်သေးပါဘူး။ ကျွန်မစိစဉ်ထားပြီးသားပါ။ အဖေကိုရော အမေကိုရော လှူဖွယ်ပစ္စည်းတွေ ရှိပြီးသား။ သွားပါ။ အဖေအင်္ကျီသာလဲပြီး ဆင်းလာခဲ့။ ဒါနဲ့ အဖေ ဥပုသ်မယူဘူးလား”

“မယူပါဘူး။ လယ်ထဲမှာ နွားတွေနဲ့ဖိုးတေက စိတ်ချရတာမဟုတ်ဘူး။ ဖိုးတေက လူကောင်သေးတော့ နွားနီကြီးက မခန့်ဘူး”

“ဒါကြောင့် အဖေကိုပြောတာပေါ့၊ စာရင်းငှား ထပ်ရှာပါဆိုနေ။ ဖိုးတေက ငယ်တော့ နွားချေးကျုံး နွားကျောင်းအပြင် ဘာမှစိတ်မချရဘူး”

“ဖိုးတေက ဖင်တော့ ပေါ့ရှာပါတယ်”

“တစ်ရက်တလေပဲ အဖေရယ်၊ ဖိုးတေလည်း ရမှာပါ”

“သူကလည်း လူငယ်ပဲ၊ ပျော်ချင်ရှာမှာပေါ့”

“အဖေ အဲဒီလိုသဘောကောင်းလို့ကို ဖိုးတေက နမော်နမဲ့နိုင်နေတာ”

“ကဲကဲ... လုပ်စရာရှိတာလုပ်

“အဖေ ထမင်းစားသွားဦးမလား”

“မစားတော့ဘူး။ ဘုန်းကြီးကျောင်းကပြန်လာမှပဲ စားတော့မယ်”

ဟူ၍ အဖေက ထွက်သွားတော့မှ သူမလည်း တံမြက်စည်းကို စိတ်ပါလက်ပါလဲ့ကျင်းလိုက်ပြီး မီးဖိုချောင်ထဲပြန်ဝင်ကာ ဆွမ်းချိုင့်နှင့် အခြားဆေးစရာရှိသည့် အိုးမဲတူးတူးလေးများကို ဆေးကြောလိုက်ပါသည်။

သူမက ဆေးစရာရှိသည်များကို ဆေးကြောပြီးနောက် လျှာဖွယ်ပစ္စည်းအချို့ကို ဗန်းထဲထည့်ပြီး အချို့ကို အမေ့ရဲ့လက်စွဲတော်ကြိမ်ခြင်းကလေးထဲထည့်ကာ ဘုရားရှိခိုးပန်းကိုပါထည့်ပြီး အဆင်သင့်ပြင်ဆင်ထားလိုက်ပါသည်။ မကြာခင်တွင် အိမ်မြင့်ကြီးပေါ်မှ အဖေက တောက်တောက်ပြောင်ပြောင်ဝတ်ကောင်းစားလှနှင့် ဆင်းလာတော့ သူမလည်း အဆင်သင့်ပြင်ထားသော လင်ပန်းကလေးကိုယူကာ အဖေထံ လှမ်းပေးလိုက်ပါရာ အဖေက...

“မင်းရဲ့အင်္ကျီကလည်း လျှော်ထားတယ်သာဆိုတယ်၊ ပရုတ်လုံးနဲ့ကို မွန်နေပြီ”

“အဖေက ဒီအင်္ကျီနဲ့မှလိုက်တာ၊ ဟွန်း... ကျွန်မ

သူဌေးနဲ့သာရလို့ကတော့ နေ့တိုင်း အဖေ့ကို ဒီအင်္ကျီမျိုးနဲ့ထားမှာ”

“မင်းထားလည်း ငါမဝတ်ချင်ပါဘူး။ ဝတ်ခိုင်းလို့သာ ဝတ်လိုက်ရတယ်၊ ဘယ်နေရာမှာမှ အဆင်မပြေဘူး”

ဟုပစ္စိပစ္စိလုပ်ကာ ထွက်သွားလျှင် သူမကပြုံးပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ပါ၏။ အဖေထွက်သွားပြီး ခဏအကြာ အမေကပါ ကိမိနိလုံချည် လီနင်ဇာအင်္ကျီတို့နှင့် ဆင်းလာတော့ သူမက အမေ့ရဲ့ ကြိမ်ခြင်းလေးကို ယူပေးကာ...

“အဖေ့နဲ့အတူ သွားရောပေါ့ အမေရယ်”

“မသွားချင်ပါဘူး။ တတွဲတွဲနဲ့။ သူငယ်ပြန်တယ် အပြောခံနေရပါဦးမယ်။ သူလည်း သူ့အပေါင်းအသင်းနဲ့သွားမှာပေါ့”

“အမေ အိမ်ပြန်လာဦးမှာလား”

“မပြန်ဘူး။ ရေပက်ကြတဲ့ကလေးတွေနဲ့ ဆူညံလို့ ဥပုသ်ကောင်းကောင်းယူနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ မင်းပဲ ကျောင်းကိုပို့လိုက်။ သင်တို့ ဝင်းတင့်တို့နဲ့အတူလာခဲ့လိုက်။ သူတို့အမေတွေနဲ့အတူရှိမယ်။ မင်းလည်း အဖော်ရတာပေါ့”

“အင်း”

ဟုဆိုတော့ အမေက ကြိမ်ခြင်းလေးဆွဲ၍ ထွက်သွားပါ

သည်။ သူမရင်ထဲ ကျေနပ်နေပါ၏။ အဖေနှင့်အမေရဲ့ဝတ်ပုံစားပုံက တောသူတောင်သားတွေမို့ အချိုးမကျလှသော်လည်း ရိုးသားတဲ့မျက်နှာအနေအထားတွေကြောင့် ကျက်သရေရှိနေပါ၏။ နဂိုဖြူသောအသားရောင်က နေပူဒဏ်ကြောင့် နီမြန်းနေရာမှ လေစိမ်းတို့ရဲ့ကျိစယ်မှုကြောင့် အက်ကွဲကြောင်းများပင် ထနေသော ထိုမညီမညာလက်မောင်းသားများနှင့် လီနင်ဇာအဝါနရောင်လေးမှာ မအပ်စပ်လှသော်လည်း အမေသည် သူမ၏မျက်စိထဲ ကြည့်ကောင်းနေပါသည်။

ဆီရွဲရွဲလိမ်းထားသော ထိုဆံပင်များမှာ ကျိုးတို့ကျဲတဲပင်ခေါင်းပေါ်၌ ဖွေးဖွေးဖြူနေသောကြောင့် အမေက သိပ်အိုနေပြီဟု သူမရင်ထဲ ခံစားနေရပါ၏။ ဘုရားသွား ကျောင်းတက်မှာမို့ ပါးပြင်ပေါ် သနပ်ခါးရေကျဲလေး တင်ထားသည့်အမေ့ရဲ့ရနံ့က ဖွေးပျံ့နေရပါသည်။ အသက်အရွယ်ရလာပြီမို့ ကျသွားသောအမေ့ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်လေးကိုငေးကြည့်ရင်း အက်ကွဲကြောင်းလေးများနှင့် မဲနေသောအမေ့ရဲ့ခြေဖနောင့်လေးကိုတွေ့ရ၍ သူမရင်ထဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရပါသည်။

ယောကျ်ားသဘက်အညှီရောင်လေး ပန်းပေါ်တင်ကာ ကန်တော့ပန်းများ ထည့်ထားသောဆွဲခြင်းလေးကိုမပြီး အများသူငါ

တို့နဲ့ရောက်သွားနေတဲ့အမေ့ရဲ့ကျောပြင်ကို သူမ မျက်စိတစ်စုံဆုံးငေးကြည့်နေမိပြီး မီးဖိုချောင်ထဲဝင်ကာ ချက်ပြုတ်ရပြန်ပါသည်။

ချက်ပြုတ်နေရပေမယ့် အဖေ့အမေ့ရဲ့ပုံရိပ်တွေက သူမနှလုံးသားထဲ ပျောက်မသွားပါချေ။ သူမကလည်း သမီးတစ်ဦးပေပဲမို့ မိဘတွေကို ချမ်းသာပြည့်စုံစွာ ထားချင်လှပါသည်။ မိမိယိုထဲမှ အမေတွေလို စိန်တွေရွှေတွေနှင့် ဝတ်ကောင်းစားလှဝတ်စေချင်လှပါသည်။ ပြီးတော့ အဖေ့ကိုလည်း လယ်ထဲမှာ ပေါက်တူးနှင့် ဂေါ်ပြားနှင့် နွားနှင့် ထယ်နှင့်ထွန်နှင့် ရွှံ့တွေထဲ မရုန်းစေတော့ဘဲ မျက်မှန်ကြီးတပ်ကာ အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် သတင်းစာဖတ်နေစေချင်ပါသည်။

သို့သော် ဒါက စိတ်ကူးသက်သက်မှန်း သိပါ၏။ သူမလိုပညာလည်းမတတ်၊ ရုပ်ရည်ကလည်း မလှ၊ စပါးခိုတ် ကောက်စိုက်နဲ့ ငါးရှာ ပေါက်တူးကိုင်ကလွဲရင် ဘာလက်မှုပညာမှမတတ်တဲ့ သူမရဲ့အရည်အချင်းက ဘယ်နေရာမှာမှ အသုံးမဝင်ပါ။ သူမစိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါ၏။ ဒီလိုမှန်းသိရင် ကျောင်းနေရတဲ့အရွယ် ဟုန်းက စာကောင်းကောင်းကျက်ခဲ့ပါတယ်ဟု နောင်တကြီးစွာ ရမိတတ်ပါသေးသည်။

သူမသာ ပညာတတ် ဘွဲ့ရခဲ့လျှင် မြို့ပေါ်မှာ အလုပ်ရှာ

လုပ်၍ အဖေခွဲအမေကို မြို့ပေါ်မှာ ခန့်ခန့်ငြားငြားထားနိုင်မှာဖြစ်
ပါသည်။ အခုတော့ ညံ့လွန်းသည့် သူမရဲ့အရည်အချင်းကြောင့်
အဖေနှင့်အမေကို အားနာမိပါသည်။ အားနာစွာနဲ့ပဲ ကြိုးစားပြီး
ချက်ပြုတ်လျှော်ဖွတ်ကာ သမီးလိမ္မော်ဖြစ်အောင် နေခဲ့ပါသည်။

သွေးမတော်သားမစပ်တဲ့ ဘယ်ကလာမှန်းမသိတဲ့ သူမ
ကို ရင်ကဖြစ်တဲ့သမီးလေးလို စောင့်ရှောက်ထားတဲ့အမေခွဲအမေ
တို့ရဲ့ကျေးဇူးက သူမသေတဲ့အထိ ဆပ်လို့ကုန်နိုင်မည်မဟုတ်ပါ
ချေ။ သို့သော် သူမက အကောင်းဆုံးတော့ လုပ်ဆောင်ရမည်
လေ။ ထို့ကြောင့် အရသာရှိသောဟင်းနှင့်ထမင်းကို ဘုန်းကြီး
ကျောင်းက ပြန်လာမည့်မိဘများ ပူပူနွေးနွေး သန့်သန့်ရှင်းရှင်း
စားရစေရန်အတွက် ထမင်းကို ထမင်းအုပ်ကလေးနဲ့ထည့်ပြီး ဟင်း
တွေကိုတော့ လှပပေ့ဆိုတဲ့ အိမ်ရှိအကောင်းဆုံးပန်းကန်များနှင့်
ထည့်ထားကာ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာပြင်ဆင်ပြီး အုပ်ဆောင်းနှင့်အုပ်ထား
လိုက်ပါသည်။ လက်ဖက်ရည်ကြိုက်သောအဖေရဲ့အကျင့်ကို သိ
တဲ့သူမက နို့ဆီနဲ့သကြားရောနှောကာ လက်ဖက်အချိုခြောက်
ကိုနပ်ပြီး ခပ်ချိုချိုဖျော်ထားလိုက်ပါသည်။

သူမ ထမင်းဟင်းနဲ့ လက်ဖက်ရည်ချိုတို့ကို ပြင်ဆင်ကာ
ရေမိုးချိုးပြီးချိန်မှာတော့ ဘုန်းကြီးကျောင်းဘက်ဆီမှ ကြေးစည်

ထုသံကို ကြားလိုက်ရ၍ ကဗျာကယာပင် သနပ်ခါးရေကျလေး
လိမ်းကာ သစ်လွင်လှပသောပါတိတ်ဝမ်းဆက်ကို ဝတ်လိုက်ပါ
သည်။ ပါတိတ်ဝမ်းဆက်က မဝတ်တာကြာပြီမို့ ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်တွင်
အချိုးမကျလှပါသော်လည်း လှပါတယ်ဟုထင်၍ ပြန်မချွတ်မိ
တော့။ ရှည်လျားမည်းနက်နေသော ဆံနွယ်ရှည်ကြီးများကို ဖြစ်
သလို ကလစ်ပြားကြီးနှင့်ဖိညှပ်ကာ အိမ်အောက်သို့ဆင်းလာချိန်
မှာတော့ လမ်းလျှောက်မြန်တဲ့အဖေက အိမ်ရှေ့သို့ရောက်နေခဲ့
ပါသည်။

သူမက အဖေအဆင်သင့်စားသောက်ရန်အတွက် မီးဖို
ချောင်ထဲ ပြေးဝင်ကာ ထမင်းအုပ်ထဲမှထမင်းပူပူကို ပန်းကန်ပြား
ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်ပါသည်။ အင်္ကျီအကောင်းနဲ့မနေတတ်တဲ့
အဖေက အိမ်ရောက်ရောက်ချင်းပင် အင်္ကျီချွတ်ကာ ကျောတွင်
ပါးရံနေပြီဖြစ်သော ဝတ်နေကျအင်္ကျီနှင့်ပြောင်းလဲဝတ်ဆင်လိုက်
ပြီး မီးဖိုချောင်ထဲသို့ ဝင်လာပါသည်။

အဖေက သူမပြင်ဆင်ထားသော ထမင်းပိုင်းကိုကြည့်
ကာ...

“ဟင်းတွေများလှချည်လား သမီးရယ်။ ဘုန်းကြီးပိုင်း
လည်း မဟုတ်”

“စားပါ အဖေရယ်၊ တစ်ရက်တလေကို”

ဟုဆိုတော့ အဖေက ရေဆေးလှေတွင် လက်ကို ရေဆေးလိုက်ပြီး...

“ပန်းကန်အသစ်တွေ ထုတ်သုံးထားတာ မင်းအမေက ပွစိပွစိလာလုပ်နေဦးမယ်။ ဒါက အိမ်မှာ ဘုန်းကြီးဆွမ်းကပ်တဲ့ အခါ သုံးတဲ့ပန်းကန်တွေမဟုတ်လား”

“ဆေးလိုက်ရင် ပြောင်ပါတယ် အဖေရဲ့။ အမေတောင် ဥပုသ်ကျောင်းမပြန်သေးခင် ကျွန်မအပြီးလုပ်ထားမှာပါ”

“ထမင်းစားပြီးပြီလား”

“မစားသေးဘူး”

“အတူလာစားလေ”

“အဖေပဲ စားပါ။ အကျီက နဂိုကတည်းက ကျပ်ချင်နေတာ၊ ထမင်းစားပြီးမှ ဝတ်မရဘဲဖြစ်သွားဦးမယ်”

ဟုဆိုတော့ အဖေက သူမကိုတစ်ချက်ကြည့်ကာ...

“ဖရဲသီးတွေရောင်းကုန်ရင် နှစ်ထည်လောက် ထပ်ဝယ်လေ”

အဖေစကားက ရိုးရိုးလေးဆိုပေမယ့် သူမမျက်စည်ကျချင်သွားရပါသည်။ ပျော်ရွှင်တာလား၊ ဝမ်းနည်းတာလားပင် မဝေ

ခွဲတတ်နိုင်အောင် ရင်ထဲမှာ မြောင်းဆန်ကုန်ရပါ၏။ သို့သော် ဘာမှမခံစားလိုက်ရသလိုပင် ဟန်လုပ်ကာ ဓာတ်ဘူးထဲမှ လက်ဖက်ရည်ချိုချိုကို ငွဲပေးလိုက်ပါသည်။

“အဖေ မြည်းကြည့်ပါဦး၊ အချိုပေါ့သေးရင် ပြန်ပြင်ပေးမယ်လေ”

ဟုဆိုတော့ ထမင်းစားရန် လက်ပြင်နေသောအဖေက သူမထံမှ လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ကိုယူပြီး သောက်လိုက်ပါ၏။

“ငါတော့ရပြီး မင်းရဲ့အမေကတော့ အချိုကြိုက်တော့ ပေါ့ဦးမယ်ထင်တယ်။ လက်ဖက်ရည်အချိုဆိုတော့ ချိုချိုလေးမှကြိုက်တာ”

ဟု အမေ့ကိုကောင်းကောင်းအလွတ်ရတဲ့အဖေက ဆိုတော့ သူမပြီးမိပြန်ပါသည်။ လူကြီးတွေရဲ့ရင်မှာလည်း လျှို့ဝှက်စွာပင် အချစ်တို့ရှိနေသေးကြောင်း သိလိုက်ရလေ့ပါ။ သေသေချာချာတွေကြည့်တော့ အမူအရာလုပ်မပြတတ်တဲ့အဖေက အမေ့ကို ရင်ထဲက လေးလေးနက်နက်ဂရုစိုက်နေသည်ထင်ပါရဲ့။ အမေ့အကြိုက်နှင့် အမေမကြိုက်တာကို သူမထက်ပင် အဖေက ပိုပြီး ကွဲကွဲပြားပြားသိနေလေ့ပါ။

“အဖေ ထမင်းစားပြီးရင် ပန်းကန်ကို ဒီအတိုင်းချထား”

၂၁၄ ◻ မယ်နိုင်

ခဲ။ လက်ဖက်ရည်ချိုသောက်ပြီး တောလက်ဖက်သုပ်လေး စားလိုက်ဦး။ ဒီနေ့ ကျွန်မ လယ်ထဲမလာတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ဖိုးတေရဲ့ထမင်းချိုင့်ကို အဖေပဲယူသွားပေးတော့။ မနက်ဖြန်အကြတ်နေ့ဆိုတော့ ဖရဲသီးတွေ ဒီနေ့ကြိုကောက်ထားမှနော်။ သင်္ကြန်အတွင်းရောင်းရအောင်လို့ ဖောက်သည်က ကားနဲ့လာတင်မယ်ပြောတယ်။ တော်ကြာ အကြတ်နေ့ကြီး လာယူမှ ကိုးလို့ကန့်လန့်ဖြစ်နေမယ်”

ဟုဆိုလျှင်...

“သူတို့က သင်္ကြန်ပြီးမှ ယူမယ်ဆို”

“ဒီနှစ် ဖရဲဈေးရတယ်လေ၊ ဖရဲက ချိုတာရှားတော့ သူတို့လည်း မျက်စောင်းထိုးတာပေါ့။ ဒါနဲ့ ဖိုးတေက သင်္ကြန်ပျော်ဦးမှာတဲ့လား”

“ပျော်မယ်ထင်တယ်၊ ဒီညနေပဲ သူ့ကို အိမ်ပြန်လွှတ်လိုက်မယ်။ သူလည်း ခဏတော့ မိဘတွေအိမ်မှာ နေချင်မှာပဲ”

ဟုဆိုကာ ထမင်းစားနေတော့ သူမက ဆွဲခြင်းကြီးထဲ ထမင်းချိုင့်နှင့်လက်ဖက်ရည်ချိုကို ထည့်လိုက်ပါသည်။

“လက်ဖက်ရည်အခါးရော ယူသွားဦး။ မင်းရဲ့အမေက ထမင်းစားပြီး အခါးရည်သောက်တယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ပါပါတယ်”

ဟုဆိုကာ အဖေကိုပြုစီစဉ်ကြည့်ပြီး ထွက်လာလျှင် သူမရဲ့အိမ်ရှေ့တွင် သင်္ဇင်နှင့်ဝင်းတင်ကို ခြင်းကိုယ်စီနှင့် တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ဟဲ့... ရောက်လာကြပြီလား”

“ကြာတောင်နေပြီ”

“လှမ်းအော်ရောပေါ့”

“နင့်ရဲ့အဖေနဲ့နင် စကားပြောနေတာမြင်လို့ ရပ်နေလိုက်တာ”

“ကဲ... လာလာ၊ သွားကြမယ်”

“ဟဲ့! ရေပက်မလားမသိဘူး”

“ဟဲ့! ဆွမ်းချိုင့်ကြီးကိုမြင်မှတော့ ဘုန်းကြီးကျောင်းသွားမယ်ဆိုတာ လူတိုင်းသိတယ်။ ပူမနေနဲ့... မပက်ဘူး။ အေး၊ ပြန်ရင်တော့ မပြောတတ်ဘူး”

“လမ်းကြားထဲက ပတ်ပြန်ရင်ရော”

“မလွတ်ပါဘူးဟယ်၊ တစ်နိုင်ငံလုံး သင်္ကြန်ကျနေတာကိုး”

ဟု စကားတပြောပြောနှင့် လာနေကြတော့ လမ်းထိပ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

၂၁၆ ◻ မယ်ခိုင်

တွင် ရေကစားနေကြသော ကာလသားအုပ်စုကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။ ဆွမ်းချိုင့်တွေနှင့်မို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းသွားပါတယ်ဆိုတာ သေချာသိနေကြ၍ ရေမစိုခဲ့ပါသော်လည်း အပြန်ဆိုရင်တော့ လုံးဝမလွတ်နိုင်ကြောင်း သူမတို့သုံးယောက်လုံး သိနေခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့် အသွားလမ်းက ခြောက်သွေ့နေခဲ့ပေမယ့် အပြန်လမ်းတော့ မပြန်ခဲ့လောက်အောင် ကာလသားအုပ်စုကိုကြောက်နေမိပါသည်။

ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ ပါတိတ်လုံချည်အသစ်လေးတွေကိုလည်း ရေစိုမှာ နှမြောလှပါသေးသည်။ နဖူးမှချွေး ခြေမကျအောင် ရှာဖွေစုဆောင်းပြီးမှ ဝယ်ထားခဲ့ရသည့်ဝတ်စုံလေးတွေ မဟုတ်ပါလား။ သင်္ကြန်ဆိုလျှင် ရပ်ကွက်ထဲမှ ပျိုမေတွေကိုသာ ရေလောင်းဖို့ချောင်းမြောင်းနေတတ်တဲ့ ကာလသားအုပ်စုမို့ ရေတစ်ဖလားနဲ့ စိုရုံလေး လောင်းမှာမဟုတ်မှန်းလည်း သိနေပါသည်။

သို့သော် ရင်ခုန်ကြည့်နှုန်းမိပါသေး၏။ ဒါကတော့ အပျိုလူပျိုတို့ရဲ့သဘောသဘာဝ ထင်ပါရဲ့။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၈)

‘စံမီစံ’ ဟု ဆိုင်းဘုတ်တင်ထားသော အဆောက်အဦးခပ်အိုအိုရှေ့သို့ အရောက်မှာတော့ မှန်လုံကားပေါ်မှဆင်းကာ တပ်ထားသောနေကာမျက်မှန်ကို ချွတ်လိုက်ပါသည်။

အန်ကယ်ဦးနိုင်းမောင်ရဲ့ စနစ်တကျစီစဉ်ထားမှုကြောင့် ဟိုတယ်ကောင်းကောင်းတွင် နေခဲ့ရပါသော်လည်း သူ့ရဲ့ရည်ရွယ်ချက်က ဟိုတယ်ကောင်းကောင်းမှာနေပြီး အပန်းဖြေဖို့မဟုတ်၍ တစ်ချိန်က စံမီစံသို့သာ သူ့အစီအစဉ်နှင့်သူ ပြန်လည်ဆက်သွယ်ပြီး သူ ယာယီငှားထားသောကားနှင့်သာ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

သူ့ရဲ့ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ ဒီဟိုတယ်မှာ ငုဝါကြွေရဲ့ သတင်းအစအနက်များ ကြားရလေမလားပေါ့။ သူက ခရီးဆောင် အိတ်ကိုဆွဲကာ ဝင်လာခဲ့တော့ ဟောင်းအိုနေပြီဖြစ်တဲ့တံည်းခို ခန်းသာသာ ဟိုတယ်ရဲ့ဝန်ဆောင်မှုက ညံ့လှပါသည်။ ခရီးသည် ရဲ့လက်ဆွဲသေတ္တာကို ကြိုမည့်ဝန်ထမ်းများက အဆင်သင့်ရှိမနေ ခဲ့ပါချေ။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဘယ်လိုစီစဉ်ပေးရပါမလဲရှင်”

သူက Reception မှာရပ်တော့ ဧည့်ကြိုမိန်းကလေးက ဧည့်ဝတ်ကြိုလာခဲ့ပါသည်။

“ကိုယ်က စောစောက ဖုန်းနဲ့သွတ်ကင်လုပ်ထားတဲ့ ဒေါက်တာညီတန်ခူးပါ”

ဟုခပ်တည်တည်နှင့် ဆိုတော့မှ...

“မှတ်ပုံတင်လေး ခဏရှင့်”

“အလင်းရောင်ရတာမရတာထက် တိတ်ဆိတ်ပြီး ကျယ် တဲ့အခန်းမျိုးကိုပေးပါ”

ဟုဆိုတော့ မိန်းကလေးက...

“သင်္ကြန်တွင်းမို့ အခန်းလွတ် နည်းနေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သုံးခန်းထဲက ဒီကဒေါက်တာ ကြိုက်တဲ့အခန်းကို ရွေးချယ်နိုင်

ပါတယ်”

ဟုဆိုတော့ ကောင်လေးတစ်ယောက်က အော်တိုပင် သူ့အိတ်ကိုဆွဲလာခဲ့ပါ၏။ သူပြုံးမိသွားပါသည်။ အခန်းငှားမယ် ဆိုတာ သေချာတော့မှ အိတ်ကိုဆွဲပေးသည့်ဝန်ထမ်းကို သဘော ကျလို့ပါ။

သူ ထိုကောင်လေး ဦးဆောင်သွားရာနောက်သို့ လိုက် လာခဲ့ပါသည်။ ထိုကောင်လေးက ဒုတိယထပ်ရှိ အခန်းတစ်ခန်း ကို သော့ဖြင့်ဖွင့်လိုက်ပါသည်။ ထိုအခန်းထဲသို့ သူဝင်ကြည့်လိုက် ပါသည်။ အခန်းမှာ ကျယ်ပြီး တိတ်ဆိတ်နေပါသည်။ ပြီးတော့ နေရောင်ခြည်ကိုလည်း ကောင်းစွာရ၍ သူသိပ်ချေးများမနေတော့ ပါချေ။

“ရပြီ ညီလေး၊ ကိုယ် ဒီအခန်းပဲယူလိုက်မယ်”

“လိုအပ်တာရှိရင် နံပါတ်သုံးကိုနှိပ်လိုက်ပါ”

“ဒီမှာ အင်တာနက်သုံးလို့ရသလား”

“ရပါတယ်ခင်ဗျ”

“ဒီက ညီလေး ဒီမှာအလုပ်လုပ်တာ ကြာပြီလား”

“သိပ်မကြာသေးပါဘူး”

ဟုဖြေတော့ သူအကြိုတစ်ခု ရသွားတာ...

“ထိုင်ပါဦး၊ ကိုယ်နဲ့ခဏစကားပြောရအောင်”

ဟုဆိုပြီး သူမ ဆိုဖာခုံပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“ညီလေးက ဒီမြို့ကပဲလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်က ဟိုဘက်လမ်းထဲမှာ နေတာပါ”

“ဪ၊ နီးနီးလေးပဲ၊ ဒါနဲ့ ညီလေးက လျှောက်လွှာတင်ပြီး အလုပ်ရတာလား၊ အဆက်အစပ်နဲ့ သွင်းထားတာလား”

“ဗျာ!”

“ဆောရီး၊ ကိုယ် စကားလောသွားတယ်နဲ့တူတယ်၊ တစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့၊ ကိုယ်က ဒီစံမီစံရဲ့သက်တမ်းအရှည်ဆုံးဝန်ထမ်းကို သိချင်ရုံပါ”

“ဪ၊ ဒါလား၊ တွေတွေထူးထူးရှာဖွေမလိုပါဘူးခင်ဗျာ၊ မာလီဦးလေးကြီးလေ၊ သူက ဒီမှာ သက်တမ်းအရှည်ဆုံးလေး၊ သူက မာလီသာဆိုတယ်၊ သူဌေးရဲ့လူယုံလိုဖြစ်နေပြီဗျ”

ဟုဆိုတော့ သူလုပ်ခနဲ့ပြီးကာ အိတ်ကပ်ထဲမှ ငွေနှစ်ထောင်ကိုထုတ်ပြီး ထိုကောင်လေးကို လှမ်းပေးလိုက်ပါသည်။

“ကဲ၊ ကိုယ်နားလိုက်ဦးမယ်၊ ခုလိုကြိုးစားဖြေပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပါပဲကွာ”

ဟုဆိုတော့ ထိုကောင်လေးက အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်သွားခဲ့ပါသည်။ သူလည်း ခေတ္တခဏနားကာ ရေချိုးလိုက်ပြီး လုပ်ရရှိသည်ကို အချိန်မဆွဲဘဲ ဆောင်ရွက်ရန်အတွက် အောက်ထပ်သို့ဆင်းလာခဲ့သည်တွင်...

“ဘာအလိုရှိပါသလဲရှင်”

ကောင်တာမှအမျိုးသမီးက ယဉ်ကျေးပျူငှာစွာ ဆိုသဖြင့် သူကလည်း...

“ကိုယ် ဒီဟိုတယ်ရဲ့မာလီနဲ့ တွေ့ချင်ပါတယ်”

“ရှင်!... ဘာလိုအပ်လို့ပါလဲ”

“အကုန်လုံးတင်ပြရမှာလား၊ ကိုယ့်ကို ဘယ်ဟာမာလီပါလို့ ညွှန်ပြရုံပါပဲ။ မလုပ်နိုင်ဘူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ထူးဆန်းနေလို့ပါ။ ဧည့်သည်တွေက မာလီဦးကို ဘယ်တုန်းကမှမရှာတတ်လို့ပါ။ ရပါတယ်၊ ဧည့်သည်လိုအပ်ရင် ခေါ်ပေးပါ့မယ်”

“ရပါတယ်၊ ကိုယ်ပဲ သွားတွေ့လိုက်ပါ့မယ်၊ နေရာသာပြောပြပါ”

“ဟိုတယ်နောက်က တန်းလျားမှာ နေပါတယ်”

ဟုဆိုတော့ သူက စပ်စုသောထိုအမျိုးသမီးကို နှုတ်ပင်

မဆက်တော့ဘဲ ထွက်လာခဲ့ပါ၏။

သူ ထိုတန်းလျားရှေ့သို့အရောက်တွင် အသက်အရွယ် ကြီးရင့်နေပြီဖြစ်သော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရပါသည်။ ဝတ်စုံ စားပုံမှာ သာမန်ထက် နွမ်းပါးနေသောကြောင့် ထိုလူက မာလီ ဦးလေးကြီးဖြစ်လိမ့်မယ်ဟု ခန့်မှန်းကာ...

“နေကောင်းတယ်နော်”

ဟု ရင်းရင်းနှီးနှီးပင် တစ်ခါမှမသိဖူးမမြင်ဖူးသော လူ ကို နှုတ်ဆက်လိုက်၍ သူ့ကိုယောင်နုနုဖြင့် လှမ်းကြည့်ပါသည်။ သူသိလိုက်ပါပြီ။ သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်ဖို့လိုအပ်တော့မယ်ဆို တာကိုပေါ့။

“ကျွန်တော့်နာမည်က ညီတန်ခူးပါ။ ရန်ကုန်က လာပါ တယ်။ ဒီဟိုတယ်မှာပဲ တည်းတယ်”

“မြစ်ကြီးနားသကြန် လာပျော်တယ်ထင်တယ်။ ရန်ကုန် သကြန်လောက် မစည်ပေမယ့် သူ့ခလေ့နဲ့သူဆိုတော့ မြစ်ကြီး နားသကြန်ကလည်း လှပါတယ်”

“ကျွန်တော်က သကြန်ပျော်ဖို့လာတာ မဟုတ်ပါဘူး။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်နှစ်ဆယ်လောက်က ပျောက်သွားတဲ့လူတစ်ယောက် ကို လာရှာတာပါ”

“နှစ် နှစ်ဆယ်”

“ဦးလေး ဒီဟိုတယ်မှာနေတာ ကြာပြီလို့သိရပါတယ်”

“ဟိုတယ် စဆောက်ကတည်းကလို့ ဆိုရမှာပဲ။ ဒီဟို တယ်ရဲ့သူဌေးက ဦးလေးရဲ့ငယ်သူငယ်ချင်းလေ။ သိပ်စီးပွားရေး အကွက်မြင်တာ။ ဒီဟိုတယ်က မြစ်ကြီးနားမှာတော့ ပထမဆုံးပဲ၊ ခုတော့ သူလည်း အို၊ ဟိုတယ်လည်း ဟောင်းသွားပါပြီ”

“လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်နှစ်ဆယ်က ဒီကို ကလေးအမြွှာနှစ်ယောက် နဲ့ မိသားစုတစ်စု ရောက်လာခဲ့တယ်မဟုတ်လား”

ဟုဆိုတော့ ထိုလူကြီးက သူ့ကိုစူးစမ်းသလို ကြည့်လာ ပါသည်။ ထိုအကြည့်ကို စိတ္တဗေဒသမား သူက ကောင်းကောင်း သိနေ၍...

“ကျွန်တော်က ဒေါက်တာညီတန်ခူးပါ။ စိတ်ရောဂါကု ဆရာဝန်ပါ”

ဟု တိတိကျကျမိတ်ဆက်လိုက်တော့မှ ထိုလူက သက် ပြင်းချကာ အုတ်ခုံလေးပေါ် ဝင်ထိုင်ပါသည်။

“ကလေးနှစ်ယောက်နဲ့လင်မယားက သိပ်ကိုအမှတ်တရ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါနဲ့ အဲဒီနဲ့ ဆရာဝန်လေးက မိသားစုဝင်တွေ လား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီအမျိုးသမီးကြီးက ကျွန်တော့်ရဲ့ ပေးရှင်ပါ”

ဟုဆိုတော့မှ ထိုလူရဲ့မျက်ဝန်းတွေက ညှိုးငယ်သွားရ ပါသည်။

“ဖြစ်လောက်ပါတယ်။ အဲဒီကတည်းက အဲဒီအမျိုးသမီး တစ်ခုခုဖြစ်တော့မယ်ဆိုတာ သိနေတယ်။ သားသမီးက ကိုယ့် လက်ထဲမှာပဲ ပျောက်သွားတော့ ဘယ်မိခင်မျိုးက စိတ်မထိခိုက် ဘဲ နေပါတော့မလဲ”

ဟုဆိုတော့ သူ စိတ်အားတက်ကြွသွားရပါသည်။ ဘာ ဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ထိုမာလီကြီးက ဒေါ်ယမုံနာကို ကောင်းကောင်း မှတ်မိနေသေးလို့ပါ။

“ကျွန်တော်သိချင်တာက အဲဒီတုန်းက အဲဒီကလေးရဲ့ သတင်းကိုပါ”

“ရဲစခန်းတွေမှာ တိုင်ချက်ဖွင့်၊ ရပ်ကွက်ရုံးတွေမှာ တိုင် ချက်ဖွင့်နဲ့ အားလုံးဝိုင်းရှာခဲ့ကြပါတယ်။ မတွေ့ဘူး။ အဲဒီတုန်းက ပျောက်ပျောက်ချင်းရှာခဲ့ရင် တွေ့ခဲ့မှာပဲ”

“ဘာကြောင့် အဲလိုပြောနိုင်ရတာလဲ”

“အဲဒီအချိန်က သင်္ကြန်လေ၊ အလှူပွဲကြီးမို့ လူတွေ

စည်မှစည်၊ ခင်းတဲ့ဇာတ်ကလည်း နာမည်ကြီးမန္တလေးသိန်းဇော် ကို။ ဒါကြောင့် နယ်ကလာတဲ့လူတွေလည်း ပေါ့မှပေါ့ပဲ။ ကလေး အမေက ရှောင်ဖြစ်သွားလို့ အရေးတကြီးပြုစုနေရတာနဲ့ ကလေး ကို နောက်တစ်ရက်မှ ရှာဖြစ်ခဲ့တယ်။ ပျောက်ပျောက်ချင်းသာ အားသွန်ခွန်စိုက် ရှာခဲ့ရင် မချေတွေ့မှာပဲ။ ပိုက်စိပ်တိုက်ရှာတာ မတွေ့ပုံထောက်ရင် နယ်ကလူတွေနဲ့တွေ့ပြီး ပါသွားတယ်လို့ပဲ ခန့်မှန်းမိတာပဲ”

“နယ်... မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒီတုန်းက သင်္ကြန်လည်းမဟုတ်တော့ မန္တလေးသိန်းဇော်ဆိုတာကလည်း နာမည်ကြီးကို။ များလိုက်တဲ့ လူတွေ၊ နယ်ကလည်း ကားကြီးကားငယ်တွေနဲ့လာကြတာကို”

“နယ်ဆိုတာ ဘယ်နယ်ဖြစ်နိုင်မလဲ”

“များသလို၊ မိုးညှင်း၊ မိုးကောင်း တခိုင်းနဲ့ နမ္မတီး ဟိုပင် ဗန်းမော်... အများကြီးပဲ”

မာလီကြီး၏စကားကြောင့် သူ့စိတ်ညစ်သွားရပါသည်။ မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့သွားသူလိုခံစားရ၏။

“ဒီလောက်ဝိုင်းဝန်းရှာကြတာ ဘာအကြောင်းမှ ပြန် မလာပုံထောက်ရင် သေချာပါတယ်။ အဲဒီကလေး ဒီမြစ်ကြီးနား

မြေမှာကို မရှိတော့ဘူး”

သူသိလိုက်ပါ၏။ ဒီမာလီကြီးထံမှ ဒီထက်ပိုပြီး သတင်း
မရနိုင်တော့ဘူးဆိုတာကိုပေါ့။ ထို့ကြောင့် မာလီကြီးကိုနှုတ်ဆက်
ပြီး ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့်ပင် ဟိုတယ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ပြန်ပါသည်။
သူလက်မလျှော့နိုင်ပါ။ ငှက်ကြွေကိုရှာမယ်ဆိုပြီး ဒီမြန်မာပြည်
မြောက်ဖျားပိုင်းထိ ရှူးရှူးမိုက်မိုက်လာခဲ့ပြီးကာမှ ဒီလောက်နဲ့ သူ
လက်မလျှော့နိုင်ပါချေ။ ပြီးတော့ ငှက်ကြွေကိုတွေ့မှာမဟုတ်ဘူး
လို့ ယုံကြည်နေတဲ့ ပိတောက်ခြွေကိုလည်း သူ ဆုံးမချင်နေမိပါ
သည်။

“ဟာ! မင်း၊ ညီတန်ခူးမဟုတ်လား”

ဟူသောအသံကြားတော့ သူ အသံလာရာဘက်ကိုလှည့်
ကြည့်လိုက်စဉ်မှာ သေသေသပ်သပ် ဝတ်စားဆင်ယင်မှုတွေနဲ့
သင်္ကြန်ရေစိုမနေတဲ့လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ငါ နေမင်းခန့်လေကွာ”

သူသိတာပေါ့။ ‘နေမင်းခန့်’မှန်း။

“မင်းမျက်နှာကို ငါမမှတ်မိတော့ဘူး ထင်နေသလား”

ဟု ဆယ်တန်းတုန်းက သူငယ်ချင်းဖြစ်ခဲ့ဖူးသူ နေမင်း
ခန့်ကိုဆိုလျှင် ထိုနေမင်းခန့်ဆိုသူမှာ ပြုံးလာပြီး သူ့ကိုရင်းရင်း

နှိုးနှိုးပင် ပွေ့ဖက်နှုတ်ဆက်လာပါသည်။

“ဒါနဲ့ မင်း ဒီကိုဘာကိစ္စလဲ”

“မင်းရော ဒီမှာနေတာလား”

“မဟုတ်ဘူး ငါက နယ်မြို့လေးတစ်မြို့မှာ တာဝန်ကျ
နေတာ။ ဒီကိုအစည်းအဝေးလာတက်ရင်း သင်္ကြန်တစ်ရက် နေ
ဦးမယ်ဆိုပြီး နေဖြစ်နေတာ။ မင်းနဲ့မတွေ့တာတောင် တော်တော်
ကြာသွားပြီနော်”

“ဆယ်နှစ်လောက်ရှိပြီ ဆယ်တန်းကတည်းက သတင်း
အစအနပျောက်သွားတာကိုး”

“ဟုတ်တယ်ကွ... ငါတို့က ဝန်ထမ်းမိသားစုဆိုတော့
အပြောင်းအရွှေ့က မငြိမ်ဘူး”

“မင်းလည်း အခု ဝန်ထမ်းပဲ လုပ်နေတာလား”

“ငါ နယ်မြို့လေးတစ်မြို့မှာ ဆေးရုံအုပ်တာဝန်ကျနေ
တယ်လေ”

“ဪ... မင်းလည်း ဆရာဝန်ကိုး”

“ဒီစကားအရ မင်းလည်း ဆရာဝန်လုပ်နေပုံရတယ်”

ဟုဆိုတော့ နှစ်ယောက်သားမှာ ပြုံးမိသွားရပါသည်။

“မင်းကိုကြည့်ရတာ တစ်ကိုယ်ရေ တစ်ကာယလိုပဲ”

“မင်းက အိမ်ထောင်ကျနေလို့လား”

“မှန်ပါ။ သမီးလေးတစ်ယောက်တောင် ရှိသေး၊ မင်းညီသွင်တို့ သန်းနိုင်ထွေးတို့နဲ့ရော မင်းနဲ့အဆက်အသွယ်ရှိသေးလား”

“အင်း... မင်းညီသွင်က ရေကြောင်းသိပ္ပံတက်ပြီး သင်္ဘောလိုက်နေတယ်။ သန်းနိုင်ထွေးကတော့ ငါတို့လိုပဲ၊ အားလုံးထဲမှာတော့ မင်းနဲ့သန်းနိုင်ထွေးပဲ အိုရသေးတယ်”

“ဒါနဲ့ မင်းက ဒီကိုအလုပ်နဲ့လား”

“ဆိုပါတော့ကွာ”

“မင်းစကားကြီးကလည်း ဘာလဲကွာ”

“အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက်က ပျောက်သွားတဲ့သူကို လာရှာတာ”

“အင်း၊ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကြာပြီဆိုတော့ ရေထဲကို ကျသွားတဲ့အပ်တစ်ချောင်းကို ရေငုပ်ပြီး လိုက်ရှာသလိုဖြစ်နေပြီ။ သံတင်းအစအန ရသလား”

“မရပါဘူးကွာ၊ ဘယ်ကဘယ်လို စလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်နေတာ”

“တွေ့တုန်းဆိုတုန်း ကူညီရအောင် ဆိုစမ်းပါဦး”

ဟုဆိုတော့ သူက အကျီထဲမှ တစ်စုံတစ်ခုကိုထုတ်ကာ ပြလိုက်ပါသည်။ မှန်ပါ၏။ ပိတောက်ခြွေနှင့် ငှက်ကြွေတို့ရဲ့တစ်နှစ်သားအရွယ် ပူးတွဲပုံပါ။

“ဒါက...”

“အဲဒီနှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ပျောက်သွားတယ်လေ”

“ဟင်! အမြွှာလေးတွေပျောက်တာ နှမြောစရာပဲ။ အမြွှာဆိုတော့ ရှာရလွယ်မှာပါ။ ကျန်တစ်ယောက်နဲ့တော့ အနည်းနဲ့အများ တူနေမှာပဲလေ”

ဟုဆိုတော့ သူက အကျီထဲမှ တစ်စုံတစ်ခုကို ထပ်၍ ထုတ်လိုက်ပြန်ပါသည်။ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ လှပတဲ့ပိတောက်ခြွေရဲ့ဓာတ်ပုံဖြစ်ပါသည်။

“တော်တော်လှတဲ့မိန်းကလေးပဲ”

ဟုဆိုကာ နေမင်းခန့်က ထိုဓာတ်ပုံကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်လာတော့ မျက်လုံးတွေက အရောင်ပြောင်းလာခဲ့ရပါသည်။

“ဒီမိန်းကလေးကို ငါမြင်ဖူးသလိုပဲ”

နေမင်းခန့်ရဲ့စကားကြောင့် သူ့ရင်ထဲ တုန်လှုပ်သွားရပါသည်။ ပျောက်ဆုံးလုလု ထွက်ခွာနေသော မျှော်လင့်ချက်ကို

၂၃၀ ◻ ဗယ်နိုင်

နောက်က ဆောင့်ဆွဲလိုက်သလို ခံစားရပါ၏။

“ဟင်! ဘယ်... ဘယ်မှာ မြင်ဖူးတာလဲ”

“ငါ့ဆီကို ဆေးလာထိုးဖူးသလိုပဲ”

“ဘယ်မှာလဲ”

“ငါ အခုတာဝန်ကျနေတဲ့မြို့မှာလို့ ထင်တာပဲ”

သူပျော်သွားမိပါသည်။

“မင်းဘယ်နေပြန်မှာလဲ”

“ဒီနေ့ပဲ မကြာခင် ကားလာခေါ်တော့မှာမို့ စောင့်နေတာ”

“ငါရော လိုက်လို့မရဘူးလား”

“အတိုင်းထက်အလွန်ပေါ့ကွာ”

ဟု လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ဆိုသဖြင့် သူ တက်ကြွစွာပင် နေမင်းခန့်နောက် လိုက်လာဖြစ်ပါသည်။ သူတို့ကားက မှန်လုံပိတ်ကားမို့ ရေမစိပါသော်လည်း လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ရေပက်ခံကားတွေနှင့် သင်္ကြန်က စည်ကားလျက်ရှိပါသည်။ တစ်မြို့နဲ့တစ်မြို့ကို ကားလမ်းရှည်ကြီးမှဖြတ်ကျော်ရ၍ လမ်းတစ်လျှောက် ရေပုံးကြီးတွေနှင့် အုန်းလက်နှင့် မဏ္ဍာပ်ထိုးကာ ရေခွက်တွေနှင့် ရေကစားနေသူများကို နေရာကျကျတစ်ကြိမ်တွေ့ရ၍ သူ့

ရွှေပဒေသာစာပေ

မျက်စိထဲ အမြင်ဆန်းနေမိတာတော့ အမှန်ပါ။

အချို့နေရာများတွင် အုန်းလက်မဏ္ဍာပ်ကြီးအောက်၌ မုန့်လုံးရေပေါ်နှင့် အဝါရောင်ဖျော်ရည်များကိုလည်း ကျွေးမွေးကာ ဒါနပြုနေကြပါသေး၏။ သင်္ကြန်ကို ကိုယ်နဲ့မဆိုင်ပါဘူးဟု ခံယူထားသောသူ၏ရင်ထဲသို့ ပျော်ရွှင်ခြင်းအငွေ့အသက်တို့ ကူးစက်လာရသည်ထင်ပါရဲ့။ မြင်ကွင်းစုံက သူ့ရင်ထဲသို့ ကြည်နူးဖွယ်ရောက်လာခဲ့ရသည်က အမှန်ပါ။

အချို့နေရာများတွင်တော့ စင်မြင့်မဏ္ဍာပ်ကြီးထိုးကာ တူညီဝတ်စုံများနှင့် ကလေးငယ်တွေက သင်္ကြန်အကများနှင့် ဖျော်ဖြေနေကြသေးရာ ပရိသတ်များမှာလည်း အံ့ခဲ၍ ကြည့်ရှုနေကြပါသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ညီတန်ခူး၊ မင်းရဲ့အမြင်မှာ တစ်မျိုးဆန်းသွားပြီမဟုတ်လား”

“အင်း... ဝန်ခံပါတယ်”

“မင်းလည်း ဟိုတုန်းကလိုပဲ သင်္ကြန်အံ့ပုန်းလုပ်နေသေးတာတော့ မဖြစ်နိုင်လောက်ဘူးထင်ပါရဲ့။”

“နှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်လုံးလုံး သင်္ကြန်တွေမှာ ဒါပထမဆုံးအပြင်ထွက်တာပဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဒီလောက်စွန့်စားခဲ့တဲ့ကိစ္စက အရေးကြီးလိမ့်မယ်လို့ ငါယူဆပါတယ်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ မင်းသာ အဲဒီလိုအရေး တကြီးကိစ္စမျိုးမရှိခဲ့ရင် ငါတို့ခုလိုဆုံရမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ ငယ်ချင်း၊ မင်းကို ငါအကြံတစ်ခုတော့ ပေးချင်တယ်။ အဲဒီလို သီးသန့်ကြီးမနေပါနဲ့ကွာ၊ နဂိုကတည်းက အထီးကျန်နေတဲ့မင်း လောကအပြင်ဘက် ရောက်သွားလိမ့်မယ်။ ဒါကို ဘာလို့ပြော သလဲသိလား... မင်းက မိန်းကလေးတွေကို ကြိုက်တတ်တဲ့ စိတ်ကို မမွေးမြူလို့ဘဲ”

“ဒီနှစ်ပိုင်းမှာ ငါပြောင်းလဲလိမ့်မယ်လို့ မထင်ဘူးလား”

“မင်းကိုမထင်မှတ်ဘဲ တွေ့စကတော့ ထင်မိတယ်။ ဒါ ပေမဲ့ ခုလိုစကားပြောကြည့်တော့ မပြောင်းလဲသေးမှန်း ငါသိတယ်။ ငါတို့ ကိုးတန်းတုန်းက မှတ်မိသေးလား။ မိန်းကလေးနှစ်ယောက် မင်းကိုကြိုက်နေသလို အထာလုပ်တာနဲ့ မင်းက နှစ်ယောက်လုံး ကို ရည်းစားစာပေးလိုက်လို့ ရုံးခန်းမှာ လက်မှတ်ထိုးခဲ့ရသေး တယ်လေ။ မင်းနှလုံးသားက အေးစက်မှန်း အဲဒီကတည်းက ငါတို့တွေ သိခဲ့ကြတယ်”

“ဒါတွေကို မင်းမမေ့သေးဘူးဘဲ”

“မေ့ရအောင် ငါက အရှုံးလားကွ။ ကဲ၊ ရှေ့မှာ ငါတို့

မြို့လေးကို ဝင်တော့မယ်”

“မြစ်ကြီးနားနဲ့ ဝေးတယ်နော်၊ ငါးနာရီလောက် မောင်း ရတယ်”

“အင်း၊ ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့အတွက်တော့ ကုလား ထိုင်နဲ့စားပွဲခုံလိုပါပဲကွာ”

“ဥပမာနဲ့ပြောတတ်တဲ့အကျင့်ကတော့ မပျောက်သေး ဘူးဘဲ”

“မင်းလိုသူငယ်ချင်းနဲ့တွေ့မှပဲ ပေါ့ပါးသွားတော့တယ်။ ငါတို့ပြောချင်တဲ့အကြောင်းအရာကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောချင် တာပြောလို့ရတယ်။ လူကြီးတစ်ယောက်လုပ်ရတာ ပင်ပန်းတယ် ဆိုတဲ့ ငါ့အဖေရဲ့စကားကို ငါအခုသဘောပေါက်လာပြီ။ လူကြီး ဖြစ်လာလေလေ ငယ်ငယ်က ပရုံးဖက်ပေါင်းခဲ့တဲ့သူငယ်ချင်းတွေ ကို သတိရလာလေပဲ”

“လွမ်းအောင်ပြောတတ်တဲ့အကျင့်ကလည်း မပျောက် သေးဘူး”

ဟု သူက ရွတ်နောက်နောက်ဆိုတော့ သူငယ်ချင်းနှစ် ယောက်သား ပြုံးဖြစ်သွားကြပါသည်။

“ဆရာ၊ ရှေ့မှာ လမ်းဆီးပြီး ရေပက်နေကြတယ်”

ဟု ရှေ့ခန်းမှဒရိုင်ဘာကဆိုတော့ သူ့ရော နေမင်းခန့် ကပါ ရှေ့သို့ကြည့်လိုက်ရာ လူငယ်တစ်စု လမ်းမှာဆီးထားသည် ကိုတွေ့လိုက်ရပါ၏။

“ညီတန်ခူးရေ... ငါတို့ရေလောင်းခံရတော့မယ်နဲ့ တူ တယ်”

“မှန်လုံကားပဲ၊ ရေမဝင်နိုင်ပါဘူး”

“ဒါက ဖြို့မဟုတ်ဘူး၊ ရွာခလေ့ကွ”

“ငါ ရေမစိုချင်ဘူး”

“အေးပါကွာ၊ ဒါဆိုလည်း ငါဖြေရှင်းလိုက်ပါမယ်”

ဟုဆိုသဖြင့် သူက ရင်မအေးနိုင်စွာပင် ရှေ့မှလူအုပ်ကြီး ကို ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

သီချင်းသံတွေဆူညံအောင် ဖွင့်ထားတဲ့ထိုလူအုပ်ရှိရာ မဏ္ဍာပုံရေသို့ သူတို့ကားလေး ရောက်ချိန်တွင် ဝါးလုံးရှည်ကြီး နှင့် သူတို့ကားကိုတား၍ ဒရိုင်ဘာက ရပ်ပေးလိုက်ရာ...

“ညော်သည်တို့ မုန့်လုံးရေပေါ် ဆင်းစားပါ။ ဒါနပြတာပါ”

ဟုဆိုတော့ ဒရိုင်ဘာက နေမင်းခန့်ဘက်မှ မှန်ချပ်ကို ချပေးလိုက်ပါသည်။

“ဟေ့! တို့ရဲ့ဆရာဝန်ကြီးကိုး၊ ဆရာ မုန့်လုံးရေပေါ်စား

ပါဦး”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဗိုက်မဆာလို့ပါ”

“ကြုံတုန်းဆိုတုန်း ဆရာကို ရေကန်တော့ချင်လို့ ကား ပေါ်က ဆင်းပေးလို့ရမလားဆရာ”

ဟုဆိုတော့ ယဉ်ကျေးမှုအရ နေမင်းခန့်က ရေလောင်း ခံရတော့မယ်ဆိုတာ သူသိနေပါသော်လည်း နေမင်းခန့်က သူ့ကို ကြည့်လာခဲ့ပါသည်။ သူက နေမင်းခန့်ကို လက်ကာပြလိုက်တော့ နေမင်းခန့် ကားပေါ်မှဆင်းသွားခဲ့ပါသည်။

သည်တွင် ပျိုမေအချို့က နေမင်းခန့်ကို ရေလောင်းကြ ပါတော့သည်။ ရေတွေ ရွှဲစိုနေသောနေမင်းခန့်က ပြုံးနေသည် ကို သူမြင်ရ၍ သူ့ရင်ထဲ အလိုလိုပျော်ရွှင်လာသလို ခံစားမိလာ ခဲ့ပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် သူ၏မြင်ကွင်းထဲသို့ အုန်းလက်မဏ္ဍာပုံ မှ ရေဖလားလေးနှင့်ထွက်လာသူ အမျိုးသမီးတစ်ဦး ရောက်ရှိ လာခဲ့ပါသည်။ သူ့ရင်ထဲ တစ်မျိုးတစ်မည်ခံစားလိုက်ရပါသည်။ ပျော်နေတာလား၊ မယုံနိုင်တာလား၊ ဟုတ်ပါတယ်... ဒီလောက် ပီတောက်ခြေနှင့် ရုပ်ချင်းဆင်နေမှတော့ ဒါ ငုဝါကြွပ်ပေါ့ဟု ယုံကြည်စွာတွေးလိုက်မိချိန်မှာတော့ သူ ကားပေါ်မှဆင်းပြီးဖြစ် သွားရပါသည်။

“ငုဝါကြွေ”

ဟု ယောင်နနလေး ပါးစပ်မှထွက်သွားမိချိန်မှာတော့ သူမရဲ့ခြေလှမ်းတွေ တုန်ဆိုင်သွားရပါသည်။ ဒေါက်တာနေမင်း ခန့်ကို ရေလောင်းရန် သွားနေသောသူမမှာ သူမရဲ့နာမည်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ခေါ်သံကြားရ၍ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ သူမ ကို မှင်တက်စွာ ကြည့်နေသော လူရည်သန့်တစ်ယောက်ကို မယုံ နိုင်စရာ တွေ့လိုက်ရပါ၏။

“ငုဝါကြွေ”

ဒုတိယအကြိမ် သူမနာမည်ကိုခေါ်လိုက်စဉ်မှာတော့ သူမ အံ့သြသွားရပါသည်။ ထိုလူက သူမထံ တရွေ့ရွေ့နှင့်လျှောက် လှမ်းနေခဲ့ပါသည်။ သူမ ရင်ခုန်သွားရပါ၏။ ဒါ အိပ်မက်လား။ တကယ့်အဖြစ်အပျက်လားဆိုတာ ဝေခွဲမတတ်နိုင်အောင် ဖြစ် သွားရပါသည်။ ထိုလူက သူမကိုမမှိတ်မသုန်ကြည့်နေ၍ သူမထံ တည့်တည့်ကြီး လျှောက်လာနေတော့ အပျိုစင်လေးရဲ့ရင်ထဲမှာ တဒိုင်းဒိုင်းခုန်လာရပါသည်။

လူတွေအားလုံးကလည်း ထူးဆန်းလွန်းတဲ့သူမတို့နှစ် ယောက်ကို အကဲခတ်နေကြရာ သူမက ရှက်ရမ်းရမ်းပြီး...

“ဒီကလူကြီးကို ကျွန်မ ရေကန်တော့မယ်နော်”

ဟုဆိုပြီး ဖလားထဲမှရေနှင့် ညီတန်ခူး၏ပခုံးမှစတင်၍ လောင်းပစ်လိုက်ပါတော့သည်။

သူ့ဘဝရဲ့ပထမဆုံး ထိုသင်္ကြန်ရေက ကိုယ်ခန္ဓာအရေ ပြားမှာတင်မကဘဲ နှလုံးသားထဲထိ စွတ်စိုသွားရပါသည်။ ထို မိန်းကလေးက သူ့ကိုရေလောင်းပြီး လှစ်ခနဲနေအောင် မဏ္ဍာပ် အတွင်း ပြေးဝင်သွားခဲ့ပါ၏။ သူ နေရာမှာတင် မှင်တက်စွာ ရပ် နေခဲ့ပါသည်။

“ညီတန်ခူး”

နေမင်းခန့်က သူ့ပခုံးကိုလာဖက်တော့မှ သူသတိဝင် လာရပါ၏။

“နေမင်းခန့်... ကျေးဇူးပဲကွာ”

ဟုယောင်နနဆိုတော့ နေမင်းခန့်ကပြုံးကာ ကားတံခါး ကို ဆွဲဖွင့်ပေး၍ သူ ကားပေါ်သို့တက်လိုက်ပါသည်။ နေမင်းခန့် ပါ သူ့နည်းတူ ကားပေါ်သို့တက်လာပြီးမှ...

“မင်း မှင်တက်ရင်လည်း မှင်တက်သွားလောက်တယ်၊ အဲဒီလောက်ထိ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် အလွယ်တကူရှာတွေ့လိမ့် မယ်လို့ ငါထင်မထားတာ အမှန်ပဲကွာ”

“ငါ မင်းကိုတကယ်ကျေးဇူးတင်တယ်ကွာ”

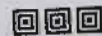
၂၃၈ ◻ မယ်နိုင်

“ငါကလည်း အဲဒီမိန်းကလေးကို ကျေးဇူးတင်နေတာ
ပါ”

“ဘာလို့လဲ”

“အဲဒီမိန်းကလေးနဲ့သာ မတွေ့ရင် မင်းလည်း သင်္ကြန်
ရေဆိုတာ ဘာလဲတောင် သိမှာမဟုတ်တဲ့ကောင်မို့ပေါ့ကွ”

ဟုဆိုတော့ သူပြုံးမိသွားပါသည်။ သူကျေနပ်နေရပါ
သည်။ ပျော်ရွှင်နေရပါသည်။ မျှော်လင့်ချက်တွေ ပြည့်လာတော့
မှာကြောင့်လား။ သမီးနဲ့ဝေးခဲ့၍ စိတ်ဝေဒနာခံစားနေရရှာသော
ဒေါ်ယမုံနာကြောင့်လား။ ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်တွင် စိုစိစိဖြစ်နေသော
သင်္ကြန်ရေကြောင့်လား...

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၉)

နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့က မြန်မာလူမျိုးတို့ရဲ့ မင်္ဂလာရှိတဲ့
ရက်ဖြစ်မို့ မင်္ဂလာယူကြရန်အတွက် ရပ်ကွက်ထဲမှလူငယ်တွေ
စုပြီး သက်ကြီးရွယ်အိုများကို ကန်တော့သည့်ပွဲပြုလုပ်၍ ရပ်ကွက်
ထဲမှလူငယ်တွေ မအားလပ်အောင် အလုပ်များကြရပါသည်။

လူကြီးများကို ကန်တော့ကာ ကန်တော့ပစ္စည်းများကို
ပေးအပ်ပြီး ပွဲပြီးဆုံးချိန်တွင် နံနက် ဆယ်နာရီ ရှိနေပြီဖြစ်၍ လူ
ငယ်များအုပ်စုက ခပ်သုတ်သုတ်ပင် မသန်စွမ်းသည့် သက်ကြီး
ရွယ်အိုများရှိရာအိမ်များသို့ တစ်အိမ်ဝင် တစ်အိမ်ထွက်ကာ ခေါင်း
လျှော်ပေးခြင်း၊ ရေချိုးပေးခြင်း၊ လက်သည်းခြေသည်းညှပ်ပေး

ရွှေပဒေသာစာပေ

ခြင်းနှင့် ကန်တော့ခြင်းများကို တက်ညီလက်ညီလုပ်ဆောင်ကြရာ မွန်းတည့်ချိန်တွင် ပြီးဆုံးသွားရပါသည်။

ထိုအခါမှ သူ့အိမ်ကိုယ်အိမ်ပြန်ကြကာ အိမ်ပေါ်အိမ်အောက် သန့်ရှင်းရေးပြုလုပ်ကြပြီး ဘုရားပန်းကို ရေအသစ်ပန်းအသစ်လဲကာ တရော်ကင်းပွန်းနှင့်ခေါင်းလျှော်ပြီး ရှင်မတောင်သနပ်ခါးကို ခေါင်းမှခြေအဆုံး လိမ်းကြသည်မှာ မြန်မာ့လုံမေပျိုတို့၏ ချစ်စရာလေ့စရိုက်လေး ဖြစ်နေသေးပါ၏။

ငှါရွှေလည်း ချစ်စရာလေ့စရိုက်နှင့်လုံမေပျိုမို့ ဆံပင်ရှည်ကြီးနှင့်လိုက်ဖက်စွာပင် သနပ်ခါးအဖွေးသားနှင့် ကျက်သရေရှိရှိလှနေခဲ့ပါသည်။ စိတ်သစ်လူသစ်နှင့် နေ့သစ်တွေကို ကြိုဆိုသည့်အနေနှင့် ကချင်ရိုးရာဆင်ကို အထက်အောက်ဆင်တူချပ်ပြီး ကိုယ်ပေါ်တွင် ချပ်ချပ်ရပ်ရပ်လေး ဝတ်ဆင်ထားခဲ့ပါသည်။

သူမ ထိုသို့ပြင်ဆင်ပြီးချိန်တွင် သူမရဲ့နေအိမ်သို့ ဆင်းနားတဲ့ကားတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာခဲ့ပါ၏။ သူမ အံ့သြသွားရပါသည်။ သူမရဲ့အသက် နှစ်ဆယ်ကျော်ခဲ့ပါပြီ။ သို့သော် ထိုကားမျိုးက ဒီတစ်ကြိမ်သာ သူမရဲ့အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လာဖူး၍ အိမ်များ မှားနေရောသလားဟု တွေးနေခိုက် ကားပေါ်မှဆင်းလာကြောင့် ပို၍မှင်တက်သွားရပါသည်။

မှန်ပါသည်။ သူမနှင့်မကြာခင်ကမှ ဆုံခဲ့သော ကိုလူချောလေးနှင့် ဆေးရုံအုပ်ဆရာဝန်လေး ဒေါက်တာနေမင်းခန့်ဆိုသူ ဖြစ်ပါ၏။ လုံမပျိုလေးမို့ အမျိုးမျိုးစိတ်ကူးယဉ်ပြီး ရင်ခုန်ချင်မိပေမယ့် သူမစိတ်တို့ကို ချိုးနှိမ်ကန့်သတ်နေမိပါသည်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဒီလိုထူးဆန်းစွာ စိတ်ကူးယဉ်မိခြင်းက မမိတဲ့ပန်းကို တုံးခု လှမ်းသလိုအဖြစ်မျိုးမို့ ခြေချော်ကျမှာ စိုးရိမ်ရပါသည်။ ပြီးတော့ သူမလို ဘာမဟုတ်တဲ့ တောသူမက ဒီလိုလူရည်သန့်ကို ရင်ထဲထားပြီး စိတ်ကူးယဉ်တယ်ဆိုတာ တစ်ဖက်လူကို အားနာစရာဖြစ်ခဲ့ပြီမို့ သူမထံ ရောက်လုလုစိတ်ကူးယဉ်ကမ္ဘာကို အဝေးသို့တွန်းထုတ်ကာ ထိုင်နေရာမှ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ထရပ်ပြီး...

“ဆရာတို့ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲမသိဘူး”

ဟုဆိုတော့ ဒေါက်တာနေမင်းခန့်က အိမ်ထဲသို့ တစေ့တစောင်းအကဲခတ်ကာ...

“မိဘတွေ ရှိကြသလား”

“မရှိပါဘူး။ အဖေနှင့်အမေက မနက်ကတည်းက လယ်ထဲသွားပါတယ်”

“ဒါဆိုရင်ရော ကိုယ်တို့ အိမ်ထဲဝင်လို့ဖြစ်မလား”

ဟုဆိုတော့ သူမက ပြာပြာသလဲပင်...

“ရပါတယ် ဆရာ... ဝင်ပါ”

ဟုသာဆိုလိုက်ရပေမယ့် သူမ နားမလည်နိုင်ပါ။ ဒေါက်တာနေမင်းခန့်လို ဆေးရုံအုပ်ကြီးက သူမတို့အိမ်ကို ဘာကိစ္စနဲ့မှ လာစရာအကြောင်းမရှိပါ။ ဒါဆို ဒီညေညည်က လာတာဟာ အဲဒါဆို ပိုပြီးမဖြစ်နိုင်ပါချေ။ ဒါဆိုဘာလဲ... သူမ တွေးမရနိုင်စွာပင် ဦးဆောင်ခေါ်ခဲ့ပြီး အိမ်အောက်ရှိခုံတန်းကြီးတွင်...

“ထိုင်ကြပါဦးရှင့်”

ဟုဆိုပြီး မီးဖိုချောင်ထဲသို့ဝင်ကာ လက်ဖက်နှင့်အကြော်ဆံကို ပန်းကန်ပြားလေးထဲထည့်လိုက်ပြီး လင်ဗန်းငယ်လေးထဲ ပြန်ထည့်ကာ အခါးရည်ဓာတ်ဘူးငယ်နှင့် အခါးရည်သောက် ပန်းကန်ကိုပါထည့်ပြီး လင်ဗန်းမက ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ထို့နောက် ထိုင်ခုံနှစ်ခုံရဲ့အလယ်မှ စားပွဲကြီးပေါ်တွင်ချကာ သူမက ဒေါက်တာနေမင်းခန့်နှင့်ထိုင်ညေသည်တို့ရဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“ညေသည်ရောက်လာမယ်မှန်းမသိလို့ ပြင်ဆင်ထားတာ မှမရှိဘူး။ ဒါကြောင့် အိမ်စားလက်ဖက်နဲ့ရေခွေးကြမ်းပဲ သုံးဆောင်ကြပါရှင့်”

“ရပါတယ်၊ ကိုယ်တို့ကို အားနာတဲ့စကားမပြောပါနဲ့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကိုယ်တို့က ခွင့်မယူဘဲ လာခဲ့ကြတာကိုး”

“မဟုတ်တာရှင်၊ ကျွန်မတို့လိုလူဆီကို ဒေါက်တာလို့လူက အလည်လာတဲ့အတွက် ကျွန်မတို့က ဂုဏ်ယူရမှာပါရှင်”

“မဟုတ်တာဘဲဗျာ၊ အားလုံးက လူတွေချည်းပါပဲ။ ဒါနဲ့ လိုရင်းကိုမရောက်ဘဲ နေတော့မယ်။ ကိုယ့်ကို ဒီက မငုဝါရွှေက သိပြီးဖြစ်ပေမယ့် ကိုယ့်သူငယ်ချင်းကိုတော့ မသိလောက်သေးဘူးထင်လို့ မိတ်ဆက်ပေးပါရစေ။ သူက ကိုယ့်ရဲ့သူငယ်ချင်း ဒေါက်တာညီတန်ခူးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီက မငုဝါကြွေနေ”

“မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မက ငုဝါရွှေပါ”

“ဪ၊ ဆောရီးဗျာ၊ ကိုယ်တို့က ငုဝါကြွေလို့ပဲ သိထားလို့ပါ”

“ရှင်!”

“ဆောရီး... ကိုယ်စကားပြော လောသွားတယ်၊ ဒီလိုပါ။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းက ဒီက ငုဝါရွှေနဲ့စကားပြောချင်လို့ အချိန်ခဏပေးလို့ရလား”

ဟုဆိုတော့ ခုန်ချင်ချင်ဖြစ်နေတဲ့ သူမရင်တစ်ခုလုံးပေါ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပြောင်းဆန်ကုန်ရပါသည်။

“ရ...ရပါတယ်”

“ကဲ၊ ဒါဆို မင်းတို့စကားပြောရစ်ကြဦး ညီတန်ခူ။
ငါ နောက်တစ်နာရီကြာရင် လာခေါ်မယ်၊ ဖြစ်ရဲ့လား”

“ကျေးဇူးပဲကွာ”

“ကဲ၊ ငှါရွှေ၊ ကိုယ်သွားမယ်နော်”

ဒေါက်တာညီမင်းခန့် ထွက်သွားပြီးတော့ သူမတို့နှစ်
ယောက်ကြားမှာ အတန်ကြာတိတ်ဆိတ်သွားကြပါသည်။

“ကိုယ် ပြောစရာရှိလို့ရောက်လာတယ်ဆိုတာ မှန်ပေ
မယ့် ခု ဘယ်ကနေဘယ်လို စပြောရမှန်းမသိဖြစ်နေတယ်”

“ရပါတယ်၊ ဒေါက်တာအဆင်ပြေသလိုပြောပါ”

“ကိုယ့်ကို ညီတန်ခူလို့ သက်တောင့်သက်သာခေါ်လို့
ရပါတယ် ငှါရွှေ”

“ကျွန်မနာမည် ငှါရွှေပါ၊ ဒီကလူ ကျွန်မကို ငှါရွှေ
လို့ခေါ်နေတာ နှစ်ကြိမ်ရှိသွားပြီ”

“ဒါကတော့ ကိုယ်က မင်းကို ငှါရွှေလို့ တစ်ထစ်ချ
ယုံကြည်နေမိလို့ပါ”

“ရှင်!”

“ကိုယ်စဉ်းစားနေတယ်၊ ကိုယ် ဘယ်ကစပြောရင် မင်း
အတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်မလဲလို့။ ဒါပေမဲ့ ဒီသုံးရက်လုံးလုံး
ကိုယ်ဘယ်လိုမှစဉ်းစားလို့မရခဲ့ဘူး။ ကိုယ့်ရဲ့စကားလုံးအသုံးအနှုံး
က ချွတ်ချော်သွားခဲ့ရင် မင်းအတွက် မကောင်းလို့ပါ”

“ရင်ထဲကအတိုင်းပြောရရင် ကျွန်မ ဒီကလူရဲ့စကားကို
ဘာမှနားမလည်ဘူး”

ဟုဆိုတော့ သူမ မျက်စိကိုပိတ်ကာ ခေတ္တငြိမ်သက်
နေပြီးမှ အိတ်ကပ်ထဲမှဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပါသည်။

“ဒီပုံကိုကြည့်ပါ ငှါရွှေ”

ဟုဆိုတော့ သူမက နားမလည်စွာပင် သူလှမ်းပေးသော
ဓာတ်ပုံကို ယူကြည့်လိုက်ရာ...

“ဟင်!”

မှန်ပါသည်။ သူမပါ။ ဓာတ်ပုံထဲက မိန်းကလေးက
သူမပါ။ သို့သော် ထိုသို့ဝတ်ကောင်းစားလှမျိုး သူမ တစ်ကြိမ်မှ
မဝတ်ခဲ့ဖူးတာအမှန်ပါ။ ဒါဆို ဓာတ်ပုံထဲကလူက ဘယ်သူလဲ။

“ဒီဓာတ်ပုံကိုရော ကြည့်ပါ”

ဟုဆိုသဖြင့် သူမက ယောင်နနပင်ကြည့်လိုက်ရာ ရုပ်
တူသော ကလေးငယ်နှစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရပါ၏။

“မင်း နားရှုပ်သွားပြီထင်တယ်”

ဟုဆိုကာ ငှက်ကြွေခေါ် ငှက်ရွှေလက်ထဲမှ ကလေးငယ် နှစ်ယောက်ရဲ့ပုံကိုယူပြီး...

“သူတို့က အမြွှာလေး တစ်ယောက်က ပိတောက်ခြွေ တဲ့၊ ကျန်တစ်ယောက်က ငှက်ကြွေ၊ ဟိုဘက်ပုံထဲက မိန်းကလေး က ပိတောက်ခြွေပေါ့”

ဟုဆိုလျှင် အံ့အားသင့်နေသည့် သူမရဲ့မျက်ဝန်းဝိုင်းဝိုင်း ထဲမှ အရည်ကြည်တို့ လျှံကျလာခဲ့ပါသည်။

“ဒီရက်ပိုင်းမှာ ကိုယ်အများကြီးစုံစမ်းခဲ့ပါတယ်။ ကိုယ် သိရသလောက်တော့ မင်းကိုယ်တိုင်ကလည်း မင်းကိုမွေးစားထား တယ်ဆိုတာ သိပြီးနေပြီလို့သိရပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကိုယ် ခုလို ပြောရခက်တဲ့စကားကို လွယ်လွယ်နဲ့ပြောထွက်ခဲ့တာပါ။ ကိုယ် မင်းကိုအားနာနေမိပါတယ် ငှက်ကြွေ၊ ကိုယ် မင်းကို ငှက်ကြွေလို့ ပဲခေါ်ပါရစေ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဒါက မင်းရဲ့နာမည်အရင်းဆို တာ ကိုးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း သေချာနေလို့ပါ”

ဟု သူကပြောလိုက်ရပေမယ့် သူ့ရင်ထဲမှာလည်း ပေါ့ ပါးမနေခဲ့ပါ။ ငှက်ကြွေရဲ့ရင်ထဲ သိပ်ကိုခံစားသွားရမယ်ဆိုတာ သူသိတာပေါ့။ အားကြီးမာန်တက် ငှက်ကြွေရှာပုံတော်ဖွင့်ခဲ့တဲ့

သူတောင် တကယ်တမ်း ငှက်ကြွေကိုတွေ့တော့ ဘယ်ကဘယ် လိုစပြီး ပြောဆိုရမှန်းမသိ ဖြစ်ခဲ့သေးတာတဲ့။ ကာယကံရှင် ငှက် ကြွေကလည်း မထင်မှတ်ထားတဲ့စကားကို ကြားရတော့ ဝမ်းနည်း နေရှာမည်ပေါ့။

“ကိုယ် နေ့တိုင်း ဒီရပ်ကွက်ထဲ ရောက်လာဖြစ်ပါတယ်။ ရေကစားနေတဲ့မင်းကိုတွေ့တယ်။ မနက်ကလည်း ကိုယ်ရောက် ခဲ့သေးတယ်။ မင်းတို့ မင်္ဂလာယူနေကြတာနဲ့ ကိုယ်ပြန်လှည့်သွား ခဲ့တယ်။ ကိုယ်က မင်းကိုလိုက်ရှာနေတဲ့သူဆိုပေမယ့် တကယ် တမ်း မင်းနဲ့တွေ့ဆုံဆိုင်ဆိုင်တွေ့ရတော့ ကိုယ် ဘယ်က ဘယ် လို စလုပ်ရမှန်းမသိခဲ့ဘူး။ ကိုယ့်ကိုနားလည်ပေးပါ။ အမှန်က ဒီလိုတစ်ဟုန်ထိုးကြီးမပြောသင့်မှန်းသိပေမယ့် အချိန်ခွဲနေပြန် ရင်လည်း စိတ်ပိုမင်းပန်းတယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ်က ခရီးသည်မို့ အချိန်ဆင်းရဲလွန်းလို့ပါ”

ဟု သူက အားနာစွာဆိုတော့ မျက်ရည်လေးများနှင့် သူမက ခေါင်းမောလာခဲ့ပါသည်။ နှာသီးဖျားကလေးတွေ နီရဲ လာကာ မျက်လုံးတွေ နီမြန်းနေတဲ့သူမက...

“သူတို့တွေ နေကောင်းကြရဲ့လား”

ဟုမေးလာခဲ့ပါသည်။ သူ့ရင်ထဲ ထိခိုက်သွားရပါ၏။

မမြင်ဖူးတဲ့မိဘတွေရဲ့သတင်းကို မေးလာသည့်သူမရဲ့စိတ်ထား လှလှကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၍ သူ့ရင်ထဲ ခံစားသွားရပါသည်။

သူက အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ လက်စိုင်းပဝါကို သူမထံလှမ်း ပေးတော့ သူမက လှမ်းယူပါသည်။

“ဦးနှိုင်းမောင်နဲ့ ဒေါ်ယမုံနာလို့ခေါ်တယ်၊ ဦးနှိုင်းမောင် ကတော့ ကျန်းမာပါတယ်၊ ဒေါ်ယမုံနာကတော့...”

ဟုဆိုချိန်မှာတော့ သူ့ရဲ့အသံတွေက တိမ်ဝင်အက်ရှ သွားရပါ၏။ ဒေါ်ယမုံနာရဲ့အခြေအနေကို သူက ပြောသင့် မပြော သင့် ချင့်ချိန်နေတာပါ။ တစ်ပြိုင်နက်တည်း ခံစားချက်ရင့်ရင့်ကို စုပြုံပြီး မမေးသင့်ဘူးထင်၍ပါ။

“သူတို့ ဘာလို့ ကျွန်မကိုပစ်ထားခဲ့ကြတာလဲ”

“သူတို့ပစ်ထားတာမဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းက ပျောက်သွား တာပါ”

ဟုဆိုတော့ သူမရဲ့မျက်ဝန်းထဲမှ မျက်ရည်တွေက ထိန်း မနိုင်သိမ်းမနိုင် ပြန်လည်ယိုကျလာခဲ့ပြန်ပါသည်။

“ကျွန်မ ကိုညီတန်ခူးနဲ့ အချိန်ကြာကြာ စကားမပြော နိုင်တော့ဘူးထင်တယ်”

“ကိုယ်နားလည်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒီမျက်ရည်တွေက ဘယ်လိုမှ ထိန်းလို့မရဘူး၊ ရှက်ဖို့တောင် ကောင်းနေပြီ”

ဟု မျက်ရည်တွေကိုသုတ်ရင်း အသံတုန်တုန်လေးနှင့် ပြောနေရှာသောသူမကို သူ ဂရုဏာသက်သွားမိပါ၏။ ထို့ကြောင့် သူက ထိုင်နေရာမှထရပ်ကာ...

“ကိုယ်ပြန်တော့မယ်လေ၊ ကိုယ် မနက်ဖြန်မှ ပြန်လာ ခဲ့ပါဦးမယ်”

ဟုဆိုကာ နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်လာခဲ့ရပေမယ့် ရင်ထဲမှာ ပေါ့ပါးမနေခဲ့ပါချေ။ သူ့ရဲ့လုပ်ရပ်တွေက မှန်ပါတယ်ဟု ယုံကြည် ထားခဲ့ပေမယ့် ခုတော့ မှားသွားပြီလားဟု မိမိကိုယ်မိမိ သံသယ ဝင်လာခဲ့ရပါသည်။ သူ့ရှေ့တွင် ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းနေခဲ့ပေ မယ့် ဟန်မဆောင်နိုင်စွာပင် မျက်ရည်တို့ကို ကပိုက်ယို သုတ်နေ ရှာသော သူမရဲ့ပုံရိပ်က မှန်ပါတယ်ဟု တစ်ဖက်သတ်ယူဆခဲ့ သော သူ့စိတ်ကို သံသယဝင်စေခဲ့ရသည်မှာ အမှန်ပါ။

သူလွန်သွားပြီလား၊ ဆိုင်းမဆင့်မဆင့်နှင့် သွားခနဲ သူမအိမ်သို့တိုက်ရိုက်သွားပြီး သူမမသိတဲ့ သူမရဲ့အတိတ်ကိုဖွင့် ပြလိုက်တဲ့ သူ့ရဲ့လုပ်ရပ်က ရိုင်းသွားပြီလား။

ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာပင် သူတို့ကိုလေးလေးစားစား

ရှိသေးသော ဆက်ဆံတဲ့ သူမရဲ့မြန်မာဆန်တဲ့ခလေ့ကို သူတို့အခွင့်
ကောင်းယူသလိုများ ဖြစ်သွားပြီလား။ သူ့စကားကို ဆုံးသည်ထိ
စိတ်ပင်ပမ်းစွာ နားထောင်ပေးတဲ့ သူမရဲ့စိတ်ထားဖြူစင်မှုကို သူ
အခွင့်အရေးယူမိခဲ့ပြီလား။ သူ့ရင်ထဲမှာလည်း ပင်ပမ်းနေရပါတာ။
အထူးသဖြင့် သူမရဲ့မျက်ရည်တွေက သူ့စိတ်ကို ပင်ပမ်းစေရပါ
သည်။ သူမရဲ့အပြစ်ကင်းစင်တဲ့အကြည့်တွေက သူ့နှလုံးသားကို
နှမ်းနယ်စေရပါသည်။

သူ ဝေခွဲရခက်စွာပင် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျ လျှောက်နေ
မိရာ...

“တိ! တိ! ...”

ဆိုတဲ့ကားဟွန်းသံ ထွက်ပေါ်လာတော့မှ သတိဝင်လာ
ပြီး ထိုကားကိုလှည့်ကြည့်မိပါတာ။ နေမင်းခန့်ရဲ့ကားဖြစ်တာမို့
သူက ကားတံခါးကိုဆွဲဖွင့်ပြီး တက်လိုက်စဉ်တွင်...

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွ။ ငါ့ကိုတောင် မစောင့်နိုင်ဘူး”

“ငါ မှားများသွားပြီလားမသိဘူး”

“ဘာလို့လဲ”

“ခါတိုင်း ပျော်ရွှင်တက်ကြွနေတဲ့ ငှက်ကြွေက ငိုနေ
တယ်”

“မင်းစိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာလား”

“ငါက ကတိတစ်လုံးတည်ဖို့ ငှက်ကြွေက မျက်ရည်ကို
စတေးရတယ်။ ငါ အတ္တကြီးသွားပြီလား”

“မင်းလုပ်ရပ်က စေတနာအရင်းခံတာမို့ မှန်မှာပါ။ ခေတ္တ
ခဏတော့ ခံစားကြရမှာပေါ့။ အမှားကြီးနဲ့ပျော်နေရမယ့်အစား
အမှန်နဲ့ပျော်ကြရတာက ပိုမကောင်းဘူးလား”

“ငှက်ကြွေက ငါတို့ထင်ထားတာထက် ပိုပြီးယဉ်ကျေး
မှုရှိတယ်”

“ဘာလို့လဲ”

“ငါ့စကားဆုံးတော့ သူက ငါ့စကားရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို နား
လည်နေတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့နေကောင်းကြလားတဲ့”

ဟုဆိုတော့ နှစ်ယောက်သားမှာ ခေတ္တမျှ ငြိမ်သက်သွား
ပြီးမှ နေမင်းခန့်က...

“ဒီလောက်ဆို မင်းရဲ့လုပ်ရပ်မှန်သွားပြီလို့ ငါထောက်ခံ
ချင်တယ် ညီတန်ခူး”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“အဲဒီလိုမေးလာကတည်းက ငှက်ကြွေရဲ့ရင်ထဲမှာ သူ့
မိဘအရင်းတွေ ရှိနေသေးလို့ပဲ။ သူက အများသူငါရဲ့ ပြုံးနေ

၂၅၂ ◻ မယ်နိုင်

ပေမယ့် အသံတိတ်တိတ်နေမလားဆိုတာ ဘယ်သူမှမသိနိုင်ဘူးလေ။ အပြုံးနေတတ်တဲ့လူတွေရဲ့ရင်ထဲမှာ မမြင်နိုင်တဲ့အက်ကွဲကြောင်းတွေ ရှိတတ်တယ်လေ။ အဲဒီအက်ကွဲကြောင်းတွေကို လူတွေတွေ့ကုန်မှာစိုးလို့ အပြုံးနဲ့ဖုံးဖိတတ်တယ်ဆိုတာ ငါ့ထက် စိတ္တဗေဒကို ပိုနားလည်တဲ့မင်းက ပိုပြီးသဘောပေါက်မှာပါ။”

“ရှေ့တိုးပြီးပြီဆိုတော့လည်း နောက်ဆုတ်လို့မှ မရတော့တာ။ စိန်ခေါ်ပြီးနေမှတော့ ထွက်တိုက်ရုံပဲရှိတော့တာပေါ့။”

“မင်းရဲ့အနာဂတ်ကို ငါကြိုမြင်နေပြီ ညီတန်ခူး”

“ဘာလဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ တစ်ချိန်ချိန်တော့ မင်းကိုယ်မင်း သိလာမှာပါ။”

အဓိပ္ပာယ်များစွာပြည့်နေသည့်စကားမို့ သူပြုံးမိသွားပါသည်။ ထိုအပြုံးကတော့ သက်ဝင်လှုပ်ရှားနေခဲ့ပါတယ်ဆိုတာ သူ့ကိုယ်သူ သိလိုက်ရဲ့လား။

အခန်း (၂၀)

သူ ဒုတိယအကြိမ် ထိုအိမ်ထဲသို့ ခြေချမိစဉ်မှာတော့ အိမ်အောက်မှ ခုံရှည်ကြီးတွင် ဆေးလိပ်ကြမ်းခဲနေသော အမျိုးသားကြီးနှင့် ငေးမှိုင်ကာ ထိုင်နေသောအမျိုးသမီးကြီးကိုသာ တွေ့ရပါသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ဝင်ခွင့်ပြုပါ”

သူက ခွင့်တောင်းတော့ အမျိုးသမီးကြီးက...

“လာပါ။ အဒေါ်တို့ကလည်း မျှော်နေခဲ့တာပါ။”

ဟုဆိုသဖြင့် သူက သူ့ကိုယ်သိနေပါလားဟု စိတ်သက်သာရာ ရသွားခဲ့ပြီး နေမင်းခန့်ကိုပြန်လွှတ်ကာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါ၏။

“ကျွန်တော် ရန်ကုန်က လာတာပါ။ ညီတန်ခူးလို့ခေါ်ပါတယ်”

“ငုဝါရွှေ ပြောပြထားပါတယ်။ ဆေးရုံအုပ်ရဲ့သူငယ်ချင်း ဆရာဝန်ပဲဆို”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျ”

“အေး၊ အဒေါ်က ဒေါ်မြကြည်၊ ဒါက အဒေါ်ယောက်ျား ငုဝါရဲ့အဖေ ကိုထွန်းမောင်ပဲ။ အဒေါ်တို့ကလည်း ကလေးမရှိတော့ ငုဝါရွှေကိုပဲ သမီးရင်းလိုချစ်ကြတာပါ”

“ကျွန်တော် သိပြီးပါပြီ”

“ငုဝါမှာ အမြွှာညီအစ်မ ရှိနေခဲ့တာဆို”

ဟုဆိုတော့ သူသိလိုက်ပါသည်။ ငုဝါကြွေက အကျိုးအကြောင်းစုံစုံလင်လင် ပြောပြပြီးနေပြီဆိုတာကိုပေါ့။ ထို့ကြောင့် အိတ်ထဲမှဓာတ်ပုံကိုထုတ်ကာ လှမ်းပေးလိုက်ပါသည်။ သူပေးလိုက်သောဓာတ်ပုံကို မျက်စိမှန်နေပုံရသော ထိုအမျိုးသားနဲ့ အမျိုးသမီးတို့က ကြည့်ကြပြီး...

“လှပါတယ်ကွယ်၊ မြို့သူဆိုတော့ တို့ရဲ့ငုဝါထက် ပိုလှမှာပေါ့။ ပညာရော တတ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဘွဲ့ရပြီးပါပြီ”

ဟုဆိုတော့ ဓာတ်ပုံကို စားပွဲပေါ်ပြန်ချကာ အမျိုးသမီးကြီးက လေးတွဲစွာပင်...

“ငုဝါရဲ့မိဘများကို အားနာကြောင်း ပြောပေးပါကွယ်။ တို့တတွေက တောသူတောင်သားတွေမို့ ငုဝါလေးက ကိုးတန်းအထိပဲ နေခဲ့ရတာပဲ”

မိုးသားစွာဆိုနေရာသော လူနှစ်ယောက်ကို သူက ကြင်နာစွာ ငေးနေဖြစ်ပါသည်။

“အဲဒီတုန်းက ကလေးကိုပေးဖို့ လိုက်ရှာပါသေးတယ်၊ မတွေ့ဘူး”

ဟု အမျိုးသမီးကြီးကဆိုတော့ အမျိုးသားကြီးက သူ့ကို လေးနက်စွာကြည့်ကာ...

“ဒါဆို အခု အမောင်က ငုဝါရွှေကိုခေါ်သွားတော့မှာလား”

ဟုတစ်လုံးချင်းပြောလာချိန်မှာတော့ သူ့ထဲတွင် စကားလုံးတွေက ပျောက်ဆုံးသွားရပါသည်။ ထိုမေးခွန်းကို ဘယ်လိုဖြေလို့ဖြေရမှန်း သူမသိနိုင်ပါချေ။ ထို့ကြောင့်ပင် သူတို့သုံးယောက်ကြား ခေတ္တခဏတိတ်ဆိတ်သွားကြပြန်ပါသည်။ တိတ်ဆိတ်နေခြင်းက အတော်လေးအကြာတွင်...

“ငဝါရွှေရဲ့ဆန္ဒကို ရှေ့တန်းတင်မှာပါ”

ဟု ပညာတတ်ပီပီ အဖြေကိုလှအောင်ပြောတော့ ထိုအမျိုးသားနှင့်အမျိုးသမီးတို့ရဲ့မျက်ဝန်းတွေမှာ မှိန်ဖျော့သွားရပါသည်။

“ငဝါရွှေကလည်း သူ့မိဘအရင်းတွေကို တွေ့ချင်နေရှာမှာပါ”

အမျိုးသားကြီးက ဆေးလိပ်ကြမ်းဖွာရင်း ဆိုတော့ အမျိုးသမီးကြီးမှာ ဝေဒတက်လာသောမျက်ရည်စများကို အင်္ကျီလက်စလေးနှင့် သုတ်နေရှာပါသည်။

“ငဝါရွှေကို ကောက်ရချိန်က ငဝါတွေ ဝါဝင်းနေအောင် ပွင့်နေခဲ့တာ။ ဒါကြောင့် သူ့ကို ငဝါရွှေလို့နာမည်ပေးခဲ့တာ။ သူ့ခမျာ အကျင့်ကောင်းရှာတယ်။ သူများကလေးတွေလို စည်စည်ဖွားဖွား ဘယ်တော့မှမငိုခဲ့ဘူး။ မိဘတွေအလုပ်များရင်လည်း သူ့ဟာလေးနဲ့သူ ဆော့စရာလေးနဲ့ ဆော့နေတတ်တဲ့ကလေးပါ။ ငါတို့ပိုက်ဆံမရှိမှန်းသိလို့ ကျောင်းတောင် ဆုံးအောင်မနေခဲ့တဲ့ ငဝါရွှေက သိပ်ကိုလိမ္မာပါတယ်။ ငါက ဝမ်းနဲ့မလွယ်ခဲ့ရပေမယ့် ငါ့သမီးလေးပါ။ ငါတို့လင်မယားနဲ့ပဲ တစ်သက်လုံးနေတော့မယ်လို့ ထင်ထားပေမယ့် သူလည်း မိဘရင်းတွေကို တွေ့ချင်ရှာမှာပေါ့။

ငါတို့ ဆွဲမထားပါဘူး။ ငယ်ငယ်က မိဘရင်းတွေ ဆင်ပေးထားတဲ့အင်္ကျီကိုပြတော့တောင် မျက်ရည်တွေနဲ့ နေခဲ့သေးတဲ့ငဝါရွှေက အမောင်နဲ့အတူ လိုက်ချင်ရှာမှာပေါ့။ ခေါ်သွားပါကွယ်၊ ငဝါရွှေကိုချော့မော့ပြီး ခေါ်သွားပါ”

ဟုဆိုနေသော ထိုအမျိုးသမီးကြီးရဲ့စကားလုံးတွေက သူ့ရင်ဘတ်ကို ထိမှန်လာတာအမှန်ပါ။

“ငဝါရွှေက မလိုက်ဘူးလို့တော့ ပြောမှာပဲ အမောင်။ ဒါပေမဲ့ ခဏတဖြုတ်တော့ လိုက်ခဲ့ဖို့ အမောင်ကပဲ ပြောတတ်သလိုပြောပြီး ခေါ်သွားပါ”

“ငဝါရွှေမရှိရင် အဒေါ်တို့ဦးလေးတို့ အဆင်ပြေနိုင်ပါ့မလား”

“ငဝါရွှေရောက်မလာရင်လည်း ငါတို့လင်မယား ဒီလိုပဲနေကြရမှာပါ။ ခုလို ခဏတဖြုတ်လေး ရောက်လာပေးတာကိုပဲ လောကကြီးကိုကျေးဇူးတင်လှပါပြီ။ ဧည့်သည်ဆိုတာ အချိန်တန်တော့ အိမ်ပြန်မှာ သဘာဝပါပဲကွယ်။ ပိုင်ရှင်တွေတော့ ပစ္စည်းကို ပိုင်ရှင်လက်ထဲ ပြန်ပေးရမှာပေါ့။ နားလည်ပါတယ်”

ဟု ဝမ်းနည်းနေသည့်စိတ်ကို မလွှဲတလုံ ဖုံးဖိကာ အားတင်းပြီး ပြောနေရှာသော ထိုအမျိုးသမီးစကားက သူ့ရင်ကို

အနေရခက်စေတာ အမှန်ပါပဲ။ အမျိုးသားကြီးကတော့ ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ ဆေးပြင်းလိပ်ကိုသာ မတည်မငြိမ်ရှိုက်ဖွာနေခဲ့ ပါသည်။

“အခု ငုပါရွှေရော”

“လယ်ထဲ ခဏသွားတယ်ကွလို့ ဖိုးတေကို ထမင်းသွား ပို့တာလေ။ တအောင့်နေရင် ပြန်လာလိမ့်မယ်။ အမောင်တွေ ချင်ရင် စောင့်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် ခဏစောင့်ရင်း ပြောသင့်တယ် ထင်တဲ့စကားအချို့ကို ပြောပြချင်ပါတယ်”

“အေး၊ ပြောကွယ်၊ ငါတို့လင်မယားလည်း နားထောင် ရအောင် စောင့်နေကြတာပေါ့”

“ငုပါရွှေရဲ့နာမည်အရင်းက ငုပါကြွေပါ။ သူ့ရဲ့အမြှာ ညီအစ်မနာမည်က ပိတောက်ခြွေလို့ခေါ်တယ်”

“ဒါကို ငုပါရွှေ ညကပြောပြပါတယ်”

“ငုပါကြွေနဲ့ ပိတောက်ခြွေကို သင်္ကြန်အကျနေ့မှာ မွေး တာပါ”

“ဟေ! ဟုတ်လား၊ ငါတို့ငုပါရွှေကို ကောက်ရတာက လည်း သင်္ကြန်အကြိုနေ့မှာပဲ”

“ကျွန်တော့်ကို ဦးနှိုင်းမောင် ပြောပြထားပါတယ်။ ဦး နှိုင်းမောင်ဆိုတာက ငုပါကြွေရဲ့အဖေပါ။ အမေက ဒေါ်ယမုံနာ လို့ခေါ်တယ်။ ခုတော့ စိတ်ဝေဒနာတစ်ခုကို ခံစားနေရတယ်”

“ဟေ! ဟုတ်လား”

“စွဲလန်းတဲ့စိတ်ကြောင့်ပါ။ ထူးဆန်းတဲ့စိတ်ဝေဒနာတစ် မျိုးလို့ မှတ်ယူရပါတယ်။ အနှစ်နှစ်ဆယ်ရှိသွားခဲ့ပါပြီ။ ငုပါကြွေ ပျောက်သွားပြီးကတည်းကလို့ ဆိုရမှာပဲ”

“ဟေ! ဟုတ်လား”

“ဒေါ်ယမုံနာက ကျွန်တော့်ရဲ့လူနာပါ။ သိပ်ကိုနွေးထွေး နူးညံ့တဲ့အမျိုးသမီးပါ။ ငုပါကြွေရဲ့နာမည်ကလွဲရင် တခြားအရာ တွေကို အလေးအနက်မရှိသူပါ။ ကျွန်တော်စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့ ရပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ငုပါကြွေကိုရှာဖွေ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ ပါ။ လူတွေဟာ မွေးဖွားလာတဲ့အချိန်ကနေ သေဆုံးတဲ့အချိန်ထိ မှာ အရေးအကြီးဆုံးက မွေးဖွားခြင်းနဲ့သေဆုံးခြင်းနှစ်မျိုးတည်း ပါ။ ဦးနှိုင်းမောင်က ကျွန်တော့်ကိုပြောတယ်။ ငုပါကြွေကိုမတွေ့ ရရင် သူအသေမဖြောင့်နိုင်ဘူးတဲ့။ သူလည်း အနှစ်နှစ်ဆယ်လုံး လုံး မနားမနေရှာဖွေခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငုပါကြွေရဲ့သတင်းကို အစအနလေးတောင် မကြားရလို့ သူလည်းစိတ်ပျက်အားလျော့

နေပါပြီ။ ဟိုတစ်နေ့က ကျွန်တော် ငှက်ကြွေကိုတွေ့ပြီလို့ ဖုန်းဆက်လိုက်တယ်။ ဦးနိုင်မောင်က ချက်ချင်းပဲလိုက်လာမယ်လို့ ပြောပေမယ့် လိုက်မလာပါနဲ့ ကျွန်တော်ခေါ်လာခဲ့ပါ့မယ်လို့ ကတိပေးခဲ့ပြီး ငှက်ကြွေကိုခေါ်ဖို့ ကျွန်တော်စတင်လှုပ်ရှားခဲ့ပါတယ်” ဟုဆိုပြီး သက်ပြင်းရှိုက်ကာ...

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်လုပ်ရပ်တွေက မှားသလား မှန်သလားဆိုတာ ကျွန်တော်မသိတော့ပါဘူး။ ရိုးသားအေးဆေးတဲ့ ဒီမိသားစုကို ကျွန်တော် မုန်တိုင်းတစ်စင်းပွေ့ယူလာပေးလိုက်သလို ခံစားရပါတယ်”

“ရပါပြီ၊ အမောင့်လို ပညာတတ်တစ်ယောက်က ခုလို ဦးလေးတို့မိသားစုအပေါ် သိတတ်ပေးတယ်ဆိုရင်ပဲ ဦးလေးတို့ ပျော်နေပါပြီ။ ငှက်ကြွေကို မြို့ပေါ်ခေါ်သွားပေးပါ။ ပြီးရင် သူမစားဖူးတာတွေ ကျွေးပါ။ သူစီးချင်တဲ့ ဗီဒီယိုထဲက ဟာလိုမျိုးတွေ စီးခိုင်းပါ။ ငှက်ကြွေက မြို့ကြီးကို တအားသွားချင်နေတာ။ ငါတို့မှာလည်း ပြည့်စုံတာဘာမှမရှိလို့ မပို့ပေးနိုင်ဘူး။ မြို့သွားဖို့က စရိတ်က ကြီးသကဲ့။ ပြီးတော့ သူက ပါတိတ်အင်္ကျီဝတ်ရတာကို သဘောကျတာကွယ်”

ငှက်ကြွေကိုအလွတ်ရသလို ပြောနေသော ထိုအမျိုးသား

ကြီးရဲ့စကားလုံးများက သူ့ရင်ကို ထိရစေပါသည်။ ငှက်ကြွေကို သိပ်ချစ်ပုံရသော ထိုလူနှစ်ယောက်ကြောင့် သူ့ရဲ့လုပ်ရပ်တွေ အပေါ် သူသိပ်ကိုသံသယဝင်နေမိပါ၏။ မှားသလား မှန်သလား ဒီလောက်ထိ သံယောဇဉ်ကြီးကြတဲ့သူတွေကို သူခွဲပစ်ရတော့မှာလား။ သူစဉ်းစားဖို့လိုပြီထင်ပါရဲ့ဟုတွေးမိကာ ထိုင်နေရာမှ ထရပ်လိုက်ပြီး...

“ခွင့်ပြုပါဦး၊ ကျွန်တော် ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်”

“ဟင်! ငှက်ကြွေကိုမစောင့်တော့ဘူးလား”

“ကျွန်တော် နောက်နေ့မှပဲ လာခဲ့ပါတော့မယ်”

ဟုဆိုကာ လှည့်ပြန်ဖို့ ကြံရွယ်လိုက်သည်တွင် အိမ်ရှေ့အဝင်မှာ မားမားကြီးရပ်နေသော ငှက်ကြွေကို ဘွားခနဲသွေလိုက်ရပါသည်။ သူတို့ကို ငှက်ကြွေရပ်ကာ ကြည့်နေသောငှက်ကြွေကို သူပြုံးပြနုတ်ဆက်ရမှာလား၊ နေကောင်းရဲ့လားဟု နှုတ်နှင့်နှုတ်ဆက်ရမလားပင် မသိနိုင်အောင်ဖြစ်သွားရပါသည်။

သူက ယောင်နနနှင့် ရပ်နေမိစဉ်တွင် ငှက်ကြွေက ရဲရဲရင့်ရင့်ပင် သူ့ထံလျှောက်လာကာ...

“ကျွန်မ မလိုက်တော့ဘူး ကိုညီတန်ခူး”

“ဟင်!”

သူ့အပါအဝင် အားလုံးမှာ အံ့အားသင့်ကုန်ရပါသည်။

“တကယ်လို့ ကျွန်မကိုရှာမတွေ့ခဲ့ရင်လည်း သူတို့တွေ ပိတောက်ခြွေနှံကောင်းကောင်းနေနိုင်ကြပါတယ်။ ကျွန်မ မရှိရင် ဒီအဖေခန့်အမေက ဘယ်လိုနေမလဲ”

“ငုဝါရွှေရယ်... ငါတို့က ရပါတယ်”

“ဒါဆို အဖေ မငိုဘူးလို့ကတိပေးနိုင်လို့လား။ ပြီးတော့ အဖေခန့်အမေကတည်းခွဲပြီး ကျွန်မ ဘယ်တုန်းကမှမသိဘူးတဲ့လူတွေနဲ့ ဘယ်လိုသွားနေရမှာလဲ။ ပြီးတော့ ကျွန်မမရှိရင် အဖေတို့ကို ဘယ်သူက ဟင်းကောင်းကောင်းချက်ကျွေးမလဲ။ ဘယ်သူက ထမင်းပို့မလဲ။ အဖေပဲပြောတယ်လေ၊ ဖရဲသီးရောင်းပြီးရင် ပါတိတ်နှစ်စုံလောက်တော့ ဝယ်ဝတ်ဆို။ ကျွန်မယောက်ျားယူပြီးမှ အဖေ နားရတော့မယ်ဆို”

“ငုဝါရွှေရယ်... ဒီက အမောင်ကို အားနာစရာကြီး”

“ကျွန်မလည်း အားနာတာပဲ။ ကျွန်မ ဒီထက်အားမနာမိအောင် ကျွန်မကို နောက်ထပ်လာမခေါ်ပါနဲ့တော့”

ဟုဆိုကာ ပြေးထွက်သွားသောငုဝါရွှေကြောင့် သူ့ရင်ထဲမှာလည်း ခံစားနေရပါသည်။ အမျိုးသားကြီးနှင့် အမျိုးသမီးကြီးကတော့ ငုဝါရွှေရဲ့ပွင့်လင်းတဲ့စကားလုံးများကြောင့် သူ့ကို

အားနာနေသည်ထင်ပါရဲ့။ မျက်နှာတွေ ပျက်ယွင်းပြီး အားတုံအားနာကြည့်နေ၍ သူကပဲ...

“ရပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို အားမနာပါနဲ့။ ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ်။ ငုဝါရွှေရဲ့ရင်ထဲမှာလည်း အနေခက်လို့ ဒီလိုပြောသွားတာပါ။ ကျွန်တော့်ကိုခွင့်ပြုပါဦး”

ယဉ်ကျေးစွာပြောဆိုပြီး ထွက်သွားသော ထိုပညာတတ်လူငယ်ကို ငေးကြည့်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသူနှစ်ဦးမှာ...

“မိဘတွေက ဒီလိုလူမျိုး မွေးထားတယ်နော်”

“ဟုတ်ပါ။ ပညာတတ်ဆိုပြီး မောက်မာဝံ့ကြွားတာမျိုး မရှိဘူး။ အေးဆေးပြီး နားလည်လွယ်တယ်။ ဒီလိုလူမျိုးက လူကောင်းပါပဲ”

“အေး... တို့လည်း ဒီလိုလူမျိုးနဲ့ တို့သမီးကိုထည့်ရမှာ တန်ပါတယ်”

“ဒါပေါ့၊ ရင်ထဲမကောင်းပေမယ့် အရက်သမား ဖဲသမား အရိုင်းအစိုင်းကောင်တွေနဲ့ ခြေချော်လက်ချော်ညားမှာနဲ့စာရင် ဒီလိုလူမျိုးတွေနဲ့ဆုံရတော့ ကောင်းတာပေါ့”

“ခုတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ဟိုက လက်လျှော့သွားပြီထင်တယ်”

၂၆၄ ◻ မယ်ခိုင်

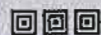
“ငုဝါရွှေကလည်း ဘာကြောင့် အဲဒီလိုပြောရတာလဲ။ အားနာလိုက်တာ”

“ကောင်းတော့လည်း ကောင်းတာပဲ၊ တို့တတွေနဲ့ မခွဲရတော့ဘူးလေ”

“ဒါတော့ဒါပေါ့၊ ငါတို့တောင် ဒီလောက်ချစ်နေမှတော့ မိဘရင်းတွေလည်း ငါတို့ထက်မလျော့ဘဲ ချစ်ကြရှာမှာပေါ့။ ငုဝါရွှေလည်း သူ့မိဘတွေကို တွေ့ချင်ရှာမှာပါ။ ညကျမှ မျက်ရည်စက်လက်နဲ့ အမှောင်ထဲမှာ ကျိတ်ငိုနေရဦးမယ်။ ဒါကို ငါတို့က စိတ်ချမ်းသာနေရင် ငါတို့ပဲ မိဘဆိုးတွေဖြစ်နေတော့မယ်”

“ကဲကဲ... ငါတို့ကပဲ ငုဝါရွှေကို ဖျောင်းဖျက်တာပေါ့လေ။ မြို့ပေါ်မှာမပျော်တော့မှ တို့တွေဆီ ပြန်လာလည်း ရနေတာပဲ။ ငုဝါရွှေ စိတ်ချမ်းသာဖို့ပဲ အဓိကပါ”

ဟုဆိုကြရမေမယ့် သူတို့တွေရဲ့ရင်ထဲမှာလည်း မသက်မသာရယ်ပါ။ သူတို့လည်း စံစားချက်နဲ့မိဘတွေပါပဲ။ ဒီရင်က မနာဘဲရှိပါ့မလား။ ဒါပေမဲ့ မိဘဆိုတာ သားသမီးကို ရှေ့တန်းတင်ရမယ်ဆိုတာ ဒီတော့သူကြီးနှင့် တောသားကြီးကလည်း မိဘထဲကမိဘမို့ သိနေကြပါသည်လေ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၂၁)

“ဘယ်လိုလဲ ညီတန်ခူး၊ လက်လျှော့သွားပြီလား”

“မလုပ်ချင်တော့တာပါ။ သူတို့မိသားစုကိုကြည့်ရင်း ရင်ထဲထိခိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ မွေးစားမိဘတွေအပေါ် သိတတ်တဲ့ ငုဝါကြွေရဲ့စိတ်ရင်းကိုလည်း လေးစားတယ်”

“ဒါကြောင့် မောင်းမထုတ်ရုံတမယ် ပြောခဲ့တဲ့ငုဝါကြွေရဲ့ရာဇသံကိုလည်း ခွင့်လွှတ်တယ်ပေါ့”

“ခွင့်လွှတ်တယ်ပြောရအောင် အစောကတည်းကမှ ငါက အပြစ်လို့မယူဆခဲ့တာကိုး။ ငါကပဲ တောင်းပန်ရဦးမယ့်လူပါ။ တည်ငြိမ်နေတဲ့ရေပြင်ပေါ် ခဲလုံးပစ်ချခဲ့တဲ့လူက ငါလေ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“မင်းတောင် တစ်ဖက်လူရဲ့ခံစားချက်ကို နားလည်တတ်သွားပြီ”

ဟုပြောလျှင် သူက သက်ပြင်းချကာ...

“ဦးနိုင်မောင်ကို ဘာပြန်ပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူးကွာ။ မင်းလည်း ငါ့ကြောင့် အလုပ်တွေပျက်ကုန်ပြီ”

“မင်းကူလို့ ငါ့လူနာတွေ အဆင်ပြေတာလည်း ထည့်ပြောဦးလေကွာ။ ဒါတွေထားပါ... မင်း ဘာဆက်လုပ်မလဲ”

“ပြန်ရုံပဲရှိတော့တာပေါ့၊ ငှက်ကြွေရဲ့ဘဝ အဆင်ပြေနေကြောင်း သွားပြောရမယ်လေ”

“သေသေချာချာတွေကြည့်တော့ မင်းနဲ့ဒီမိသားစုက ရေစက်ရှိပုံရတယ်”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“မင်းက သူများကိစ္စကို ဝင်မပါတတ်တဲ့သူလေ။ ခုတော့ လူမှုဝန်ထမ်းပါ ဖြစ်လို့နေပြီ။ ပြီးတော့ အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက် ရှာခဲ့တဲ့လူက မတွေ့ဘဲ မင်းကမှ ငှက်ကြွေကိုရှာတွေ့တယ်လေ။ ထူးဆန်းမနေဘူးလား”

“အင်း... သေသေချာချာတွေကြည့်တော့လည်း ထူးဆန်းသား”

“သေသေချာချာကြည့်တော့ ငှက်ကြွေနဲ့ ပိတောက်ခြွေက တော်တော်လေး ခြားနားတယ်နော်။ ငှက်ကြွေက ပုံတုံးပဲ၊ ပိတောက်ခြွေကတော့ ဓာတ်ပုံထဲမှာ တော်တော်လှတယ်။ တစ်ခဏတော့ တူပေမယ့် တကယ်တော့ တစ်မျိုးပဲ။ ပြောစမ်းပါဦး မင်းက နှစ်ယောက်စလုံးကို တွေ့ဖူးတဲ့သူဆိုတော့”

“ငါ ဘာပြောရမှာလဲ”

“ဝေခွဲကြည့်ပေါ့ကွာ”

“ကွဲတာတော့ ကွဲတယ်၊ အခြားဆိုတော့လည်း မြန်းစားကြီးကြည့်ရင် တူနေပြန်ရော၊ ဒါပေမဲ့ တကယ်တော့ ဘာမှမတူဘူး”

“ဘာတွေမတူတာလဲ”

“အရာအားလုံးပဲ”

“သေသေချာချာပြောပါကွာ”

“မိန်းကလေးတွေကို ငါသိပ်မဝေဖန်ချင်ဘူး။ အထူးသဖြင့် ငှက်ကြွေလိုစိတ်ထားမွန်မြတ်တဲ့သူကို ပိုပြီးမဝေဖန်ချင်ဘူး”

“ဘာကြောင့် အဲဒီလိုပြောရတာလဲ”

“မြို့ပေါ်သွားချင်နေတဲ့လူက မြို့ပေါ်မှာ မိဘရင်းရှိတယ်”

ဆိုတာသိတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မဆို လိုက်ချင်မှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငှက်ကြွေက အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ ဘွဲ့မရပေမယ့် စဉ်းစားဆင်ခြင်ဉာဏ် ကမြင့်တယ်။ သူ့ရဲ့စကားတွေက ဆင်းရဲတဲ့မိဘနှစ်ပါးကို ငဲ့နေတယ်။ ပြီးတော့ သံယောဇဉ်ကြီးတယ်။ မမြင်ဖူးတဲ့မိဘတွေကို နေကောင်းကြရဲ့လားလို့မေးတယ်။ ငိုချင်နေပေမယ့် မျက်ရည်တွေ ကိုထိန်းချုပ်ထားတယ်။ ငါနဲ့တွေ့ဖူးခဲ့တယ်မိန်းကလေးတွေနဲ့ မတူတာ အမှန်ပဲ။ တချို့က မကျတဲ့မျက်ရည်တွေကို ဖျစ်ညှစ်ထုတ်နေကြတယ်။ တချို့က ပြုံးနေပေမယ့် ရင်ထဲကဆန္ဒမပါဘူး။ မိမိကောင်းဖို့ဆို လက်မတွန့်ကြတဲ့လူတွေ လောကမှာ များပါတယ်”

“ငှက်ကြွေက မင်းနောက်ကိုမလိုက်ရဲလို့ရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ငါက သူစိမ်းယောက်ျားလေးပဲ။ ငါ့ကိုဘယ်လိုသတ္တိမျိုးနဲ့ ယုံမလဲ။ ပြီးတော့ မသိတဲ့ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ သူမသိတဲ့သူတွေဆီကို သူမလိုက်တာ သဘာဝကျပါတယ်”

“မင်း ငှက်ကြွေကို အထင်ကြီးနေတာလား”

“အဲဒီလိုပဲ ဆိုရမှာပေါ့။ ငါတွေ့ဖူးခဲ့တာက ဂုဏ်နဲ့ငွေရှိတဲ့ယောက်ျားရဲ့လက်ကို မချိတ်ရဲတဲ့မိန်းကလေး မရှိခဲ့လို့ပါ။ ပြီးတော့ ငါ့ရှေ့မှာ မရှိတဲ့မျက်ရည်တွေကို ဖျစ်ညှစ်ငိုပြကြတယ်။

သိက္ခာမရှိတဲ့စကားမျိုးတွေ ပြောကြတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ပေါ်မှာ လှအောင်ဆင်မြန်းဖို့ဆို ဘဝကိုပေးကြတယ်။ ဒါကြောင့် ငါ မိန်းကလေးတွေကို အထင်မကြီးခဲ့တာပါ”

“ခုရော”

“ငါသိသွားပြီလေ။ ငါက အပျော်ရှာတဲ့နေရာတွေကိုပဲ သွားခဲ့တာကိုး။ တကယ်တော့ တန်ဖိုးရှိတဲ့မိန်းကလေးတွေလည်း ရှိနေပါတယ်ဆိုတာ သိသွားပြီ”

ဟုဆို၍ သူက ကော်ဖီကိုငုံသောက်လိုက်စဉ်တွင်...

“ဒေါက်တာ၊ ဧည့်သည်ရောက်နေပါတယ်။ ဒေါက်တာ ညီတန်ခူးနဲ့တွေ့ချင်တယ်လို့ပြောပါတယ်”

အိမ်အကူက ပြောလာသဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်လုံးမှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြပြီး နေမင်းခန့်က ထရပ်သည်တွင်...

“မင်းနေခဲ့ပါ နေမင်းခန့်၊ ငါ့ကိုလာရှာမယ့်လူက ငှက်ကြွေတို့မိသားစုအပြင် တခြားလူမရှိနိုင်ပါဘူး”

ဟုဆိုကာ အိမ်ရှေ့ဘက်ဆီသို့ ထွက်လာခဲ့တော့ ဧည့်ခန်းဆက်တီပေါ်တွင် ဦးထွန်းမောင်ဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို တွေ့လိုက်ရပါ၏။ ဦးထွန်းမောင်က သူ့ကိုမြင်တော့...

“ပြန်များသွားပြီလားလို့ လာသာလာခဲ့ရတယ်... ရင်တမမရယ်ပါ”

“ကျွန်တော့်ကို ပြောစရာရှိလို့လား ဦး”

“ညက ဦးလေးလည်း သေသေချာချာစဉ်းစားပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ငဝါရွှေကိုခေါ်မသွားတာက ဦးလေးတို့အတွက်တော့ ကောင်းပါတယ်။ ငဝါရွှေအပြင် တခြားသားသမီးလည်း ဦးတို့မှာ မရှိတာကိုး”

ဘာကြောင့် ဒါတွေ သူ့ကိုလာပြောနေတာလဲ။ သူနားမလည်ပါ။

“ငဝါရွှေကိုယ်စဉ်က မလိုက်ဘူးပြောတော့ ဦးလေးတို့အတွက် ပိုပြီးကောင်းသွားတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့”

ဒါပေမဲ့ရဲ့နောက်ဆက်တွဲစကားလုံးကို သူနားစွင့်နေမိပါသည်။

“ဦးလေးတို့ရဲ့ငဝါရွှေလေးကို အမောင် ခေါ်သွားပါ” သူအံ့သြသွားရပါသည်။ သူမယုံနိုင်ပါ။

“တစ်ခါမှမမြင်ဖူးတဲ့သူစိမ်းယောက်ျားလေးနောက် သမီးကိုထည့်လိုက်ရမှာ စိတ်မချဖြစ်ပေမယ့် ဆေးရုံအုပ်လေး ဆရာဝန်

နေမင်းခန့်ရဲ့သူငယ်ချင်း၊ ပြီးတော့ ဆရာဝန်လေး၊ ပြီးတော့ ဒီရပ်ဒီရည်လေးကြောင့် ဦးလေးတို့ယုံကြည်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ငဝါရွှေကိုခေါ်သွားပေးပါ”

သူပို၍အံ့သြလာမိပါသည်။ ထိုလူကြီးရဲ့ရိုးသားပွင့်လင်းတဲ့စကားလုံးက သူ့အတွက် တာဝန်ပိုကြီးသွားလို့ပါ။ ပြီးတော့ ဒီလိုကောင်းတဲ့ မွေးစားဖခင်ရဲ့စိတ်ထားကိုလည်း သူလေးစားသွားမိပါသည်။ ငဝါကြွေက သိပ်ကံကောင်းသူဟုလည်း ရင်ထဲခံစားမိပါသည်။ ဒီလိုနွေးထွေးတဲ့ဖခင်ရဲ့ရင်ခွင်ရိပ်မှာ နေနေရတဲ့ ငဝါကြွေကမှ ကံမကောင်းဘူးဆိုရင် ဒီကမ္ဘာမှာ ကံကောင်းတဲ့လူမရှိတော့ဘူးထင်ပါရဲ့။

“ငဝါရွှေက မြို့ပေါ်မှာ ဘုရားတွေလိုက်ဖူးပြီး သွားလာလည်ပတ်ချင်တဲ့သူပါ။ မြို့ပေါ်ရောက်သွားရင် ငဝါရွှေကိုစောင့်ရှောက်ပေးဖို့ တောင်းဆိုပါရစေ။ အနှစ်နှစ်ဆယ်လုံးလုံး လိုက်ရှာနေတဲ့လူတွေမို့ ငဝါရွှေကိုချစ်ကြမှာပဲဆိုတာ သေသေချာချာသိနေပေမယ့် ငဝါရွှေက နေရတာမပျော်တော့ဘူးဆိုရင် ဒီကို ဒီက အမောင်ကပဲ ပြန်ပို့ပေးပါ။ ချမ်းသာပုံရတဲ့ ပညာတတ်ဆရာဝန်ကြီးကို ခုလိုတောင်းဆိုနေရတဲ့အတွက်လည်း အားနာပါတယ်”

“ရပါတယ် ဦးလေး၊ ပြောပါ”

“ငုဝါရွှေက လုပ်တတ်တာ များများစားစားမရှိပေမယ့် အရိပ်သုံးပါးတော့ နားလည်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ကူညီတတ်တယ်။ ပညာမတတ်ပေမယ့် လိမ္မာယဉ်ကျေးပြီး လူကြီးတွေကိုသိတတ် တဲ့ကလေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး”

“လယ်ထဲမှာ ကောက်စိုက် စပါးရိတ်တဲ့လက်တွေမို့လို့ တချို့နေရာတွေမှာ မြို့နဲ့လိုက်လျောညီထွေမှုမရှိလာရင် ဒီက အမောင်ကပဲ ဆုံးမပေးပါ။ ငုဝါရွှေကလည်း ခံယူတတ်တဲ့ကလေး ပါ။ စာမတတ်တဲ့လူမို့ တစ်ခါတစ်ရံမှာ စကားပြောတာ သိမ်မွေ့ မှုမရှိရင်လည်း အမောင်ကပဲ ဆုံးမပေးပါ။ ငုဝါရွှေကို အမောင် ကိုပဲ အပ်ပါရစေ”

“ဦးလေးရယ်”

သူ့ရင်ထဲ အမှန်တကယ်စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါသည်။ ဒါ က သူမရရှိခဲ့ဖူးသည့် ဖခင်တစ်ယောက်ရဲ့မေတ္တာတဲ့လား။

“ငုဝါရွှေက ဦးလေးတို့ကြောင့် မလိုက်ဘူးငြင်းနေတာ ပါ။ သူ သေချာပေါက် မိဘရင်းတွေကို မြင်ချင်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါ ကြောင့် အမောင်ကပဲ ငုဝါရွှေကို ရအောင်ခေါ်သွားပေးပါ”

ဟုဆိုလျှင် သူ့မှာ ပြောစရာစကားလုံးတို့ ရှားပါးကုန်

ပါသည်။

“ဒါကိုပြောဖို့လာခဲ့တာပါ။ ဦးလေးကို ဒီလောက်အချိန် ပေးတဲ့အတွက် အမောင်ကို ဦးလေးကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်။ အမောင်လည်း အလုပ်များနေတယ်ထင်တယ်။ ဦးလေးလည်း ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်”

ဟုဆိုကာ ထိုလူကြီးက ထရပ်တော့ သူ့ပါထရပ်ကာ၊

“ကျွန်တော်လိုက်ပို့ပါရစေခင်ဗျ”

“ရပါတယ်၊ ဦးလေးမှာ စက်ဘီးပါပါတယ်”

ဟုဆိုကာ အိမ်ထဲမှထွက်သွားသော ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို သူငေး ကြည့်နေဖြစ်ပါသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်က သူ့ကိုလှည့်မကြည့်တော့ဘဲ သံချေးတက်နေသောစက်ဘီးလေးကိုစီးပြီး မြင်ကွင်းမှပျောက် ကွယ်သွားခဲ့ပါသည်။ ထိုအခါမှ သူ အိမ်ထဲပြန်ဝင်ဖို့ ဟန်ပြင်စဉ် တွင်...

“တူ! တူ!...”

ခါးကြားမှ သူ့ရဲ့လက်ကိုင်ဖုန်း အသံမြည်လာ၍ သူ ဖွင့်နားထောင်လိုက်စဉ်တွင် ဦးနိုင်မောင်ဖြစ်နေခဲ့ပါ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်၊ ပြောပါ”

“ဘယ်နေ့ပြန်လာကြမလဲကွယ်၊ အနှစ်နှစ်ဆယ်လုံးလုံး”

တော့ နေနိုင်ခဲ့ပေမယ့် ခုလိုတွေပြီဆိုပြန်တော့လည်း မြင်ချင်တဲ့
စိတ်ကို မထိန်းနိုင်ဘူးကွယ်။ အန်ကယ်တောင် ဒီလောက်ဖြစ်နေ
တာ သူ့အမေကိုဆို မပြောရဲဘူး”

ဟုဆိုပြန်တော့ သူ့မှာ ဘာပြန်ပြော၍ပြောရမှန်းပင် မသိ
နိုင်ပြန်ပါချေ။

“ငုဝါလေး နေကောင်းတယ်မဟုတ်လား”

“ကောင်းပါတယ် အန်ကယ်”

“ပိတောက်နဲ့ရော တူရဲ့လား။ ငယ်ငယ်ကတော့ တော်
တော်ကို ခွဲမရအောင်တူတာကွယ်။ ခုရော တူသေးရဲ့လား”

“အင်း... နည်းနည်းတော့ တူပါတယ်”

“တူတာမတူတာ အရေးမကြီးပါဘူးကွယ်၊ ကျန်းကျန်း
မာမာနဲ့ရှိနေတယ်ဆိုရင်ပဲ ကျေနပ်လှပါပြီ။ မောင်ညီတန်ခူးတို့
ဘယ်နေပြန်မှာလဲ။ အန်ကယ် လေယာဉ်လက်မှတ်ကို တစ်ခါ
တည်း ဘွတ်ကင်လုပ်လိုက်ချင်လို့ပါ”

“ကျွန်တော့်ကို အချိန်နည်းနည်းပေးပါ အန်ကယ်”

“ငုဝါလေးက လက်မခံနိုင်လို့လား။ မလိုက်ချင်ဘူးငြင်း
လို့လား”

“ငုဝါကြွေအတွက် အချိန်တစ်ခုလိုအပ်မယ်ထင်လို့ပါ”

“အေးပေါ့လေ၊ အခုမှ ဘွားခနဲပေါ်လာတဲ့မိဘထက်
အနှစ်နှစ်ဆယ်အတူနေခဲ့တဲ့မိဘကို ပိုသံယောဇဉ်ရှိမှာပေါ့”

“အဲဒီလိုလည်းမဟုတ်ပါဘူး အန်ကယ်၊ ငုဝါကြွေက
အရာရာကိုသိနားလည်တဲ့မိန်းကလေးပါ”

“သူ့မိဘတွေက မထည့်နိုင်တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး အန်ကယ်၊ သူတို့က ငုဝါကြွေကိုသိပ်
ချစ်ပြီး သဘောထားပြည့်ဝကြတဲ့သူတွေပါ”

“ငုဝါလေးက သူတို့ကိုမိဘအရင်းလို့ ထင်နေတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက မွေးစားမိဘမှန်း
သိပါတယ်”

“ဒါနဲ့များ မောင်ညီတန်ခူးရယ်၊ အန်ကယ် မနက်ဖြန်ပဲ
လိုက်လာခဲ့ရမလား”

“ရပါတယ် အန်ကယ်၊ လိုက်မလာပါနဲ့။ ကျွန်တော်တို့
တွေက ငုဝါကြွေရဲ့ခံစားချက်ကို ထည့်တွက်ပေးရမယ်လေ။ ငုဝါ
ကြွေကို ရုတ်တရက်ကြီး ခံစားချက်အများကြီးမပေးသင့်ဘူးထင်
တယ်။ ဒါ့ကြောင့် အန်တီရဲ့အကြောင်းကို ကျွန်တော်မပြောပြ
ဖြစ်သေးဘူး”

“ဪ၊ ရပါတယ်၊ ဒါနဲ့ မောင်ညီတန်ခူးက အဲဒီလိုလုပ်

တွေကို ငွေနှည်းနည်းပါးပါးပေးခဲ့ပါလား။ ကျေးဇူးက ကြီးလွန်းတော့ ဘာကဘယ်လိုစပြီး ကျေးဇူးဆပ်ရမလဲမသိတော့ဘူး”

“ငွေပေးဖို့တော့ ကျွန်တော်မလုပ်နိုင်ပါဘူး အန်ကယ်၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူတို့က ခိုးသားနွေးထွေးတဲ့သူတွေပါ။ လူတို့ရဲ့ဖြူစင်တဲ့မေတ္တာတွေကို ငွေကြေးနဲ့မလွှမ်းမိုးပစ်ရက်ဘူး။ တကယ်လို့ ပေးရင်လည်း ယူမယ့်လူတွေမဟုတ်ကြပါဘူး။ သူတို့ကို ငွေထက် မေတ္တာက ပိုလွှမ်းမိုးထားပါတယ်”

သူက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်သည်တွင် တစ်ဖက်မှ အသံတို့က တိတ်ဆိတ်သွားရပါသည်။

“အန်ကယ်ကလည်း အဲဒီသဘောမျိုးပြောတာမဟုတ်ပါဘူး”

“ဆောရီး အန်ကယ်၊ ကျွန်တော်သိပ်လောသွားတယ်”

“ရပါတယ်၊ အခုချိန်မှာ အန်ကယ်တို့အပေါ် မောင်ညီတန်ခူးရဲ့ကျေးဇူးတွေ ဆပ်မကုန်နိုင်ပါဘူး။ ခုဆို မောင်ညီတန်ခူးအတွက်ဆို ဘာမဆိုလုပ်နိုင်တဲ့အခြေအနေမို့ အန်ကယ်ကို ဆောရီးပြောဖို့မလိုတော့ပါဘူး။ ကဲကဲ... မောင်ညီတန်ခူးလည်း ပင်ပန်းနေရော့မယ်။ နားပါတော့။ အန်ကယ် သတင်းကောင်းကို မျှော်နေပါ့မယ်”

ဟုဆိုပြီး ဖုန်းလိုင်းပြတ်တောက်သွားသဖြင့် သူလည်း ဖုန်းကိုကိုင်ပြီး ရပ်နေဖြစ်ပါသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ညီတန်ခူး၊ ဆုံးဖြတ်ရခက်နေပြီလား”

ဟုဆိုကာ နေမင်းခန့်က ဝင်လာခဲ့သဖြင့် သူက နေမင်းခန့်ကို တစ်ချက်မျှစောင်းကြည့်လိုက်ပြီး...

“ငါ ဘယ်တော့မှ ကံစမ်းမဲဆိုတာကို မယုံကြည်ခဲ့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခုတော့ မဲနှိုက်ရမလိုဖြစ်နေပြီ”

“နှစ်မဲတစ်မဲပါကွာ၊ သေသေချာချာစဉ်းစားကြည့်တော့လည်း မင်းက ဦးထွန်းမောင်တိုက်တွန်းသလိုပဲ လုပ်သင့်ပါတယ်”

“ငါလည်း ဒါကိုသိနေပေမယ့် မလုပ်နိုင်ဘူး၊ ပြီးတော့ ဘယ်ကဘယ်လို စလုပ်ရမလဲဆိုတာလည်း မသိဘူး”

“ငါ့အမြင်ကိုပြောရရင်တော့ မင်းက ရက်စက်တဲ့စကားမျိုး ငှါရွှေကိုမပြောရက်လို့ပါ။ အဲဒီလိုမပြောလည်း မရတဲ့အခြေအနေမို့ မင်းစိတ်ညစ်နေတာပါ”

ဟု နေမင်းခန့်က သုံးသပ်တော့ သူပြုံးနေမိပါသည်။ နေမင်းခန့်ရဲ့စိတ်ဖတ်ပညာက သိပ်ကိုအဆင့်မြင့်နေလို့ပါ။

အခန်း (၂၂)

“ငုဝါကြွေ၊ ကိုယ့်ကိုဝင်ခွင့်ပြုပါ”

ဟူသောအသံကြားတော့ သူမက အိမ်ရှေ့မှခပ်ယပ်ပန်း
ပင်လေးများ၏ခြေရင်းတွင် နွားချေးများ အုံနေရာမှ မော့ကြည့်
လိုက်ပါသည်။

“ဪ၊ ကိုညီတန်ခူး၊ ဝင်ပါရှင့်... ဝင်ပါ”

ဟုဆိုတော့မှ ညွှတ်သည်ဖြစ်သောသူက အိမ်ဝင်းထဲသို့
ဝင်လိုက်သည်တွင်...

“ခုံမှာခဏထိုင်ဦးနော်၊ ကျွန်မ လက်ရေဆေးလိုက်ဦး
မယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဟုဆိုကာ ထွက်လာခဲ့ပြီးမှ လက်ကို ဆပ်ပြာဖြင့်ဆေးပြီး ရေခွေးကြမ်းနှင့်လက်ဖက်ပန်းကန်ကို လင်ဗန်းလေးနှင့်ထည့်ကာ မလာခဲ့ပြီး စားပွဲပေါ်တွင်ချကာ...

“ရေခွေးနဲ့လက်ဖက်ပဲရှိတော့ ဒါနဲ့ပဲညှော်ခံပါတယ်။ ရေခွေးသောက်ပါဦး”

ဟုဆိုသဖြင့် သူကလည်း ယောင်နနပင် လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်လေးထဲသို့ ဓာတ်ဘူးထဲမှ ဝါညှိရောင်အရည်များကို ငဲ့ထည့်လိုက်ပါသည်။

“ဒီနေ့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ လူတွေတိတ်နေတယ်နော်”

“အင်း... ဆရာကန်တော့ပွဲရှိလို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို သွားကြတယ်။ အချို့တော့ လယ်ထဲသွားကြတယ်”

“ငုဝါကြွေရော ဘယ်မှမသွားဘူးလား”

“အိမ်မှာလုပ်စရာနည်းနည်းရှိလို့ပါ။ ပြီးတော့ ဒီကလူလားမလားလို့ပါ”

“ကိုယ်လာမယ်ဆိုတာ ငုဝါကြွေက ကြိုသိနေတာပဲ”

“တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဗျာ”

“ဒီစကားကို ပထမဆုံးအကြိမ်ပြောဖူးခြင်းပါ။ ကျွန်မ

ရိုင်းသွားမိတယ်။ တကယ်တောင်းပန်ပါတယ်”

“မရိုင်းပါဘူး။ ကိုယ့်ဘက်ကသာ ငုဝါကြွေအပေါ် လွန်နေမိတာပါ။ လွန်လက်စနဲ့ ကိုယ့်ကိုဆက်လွန်ခွင့်ပြုပါ ငုဝါကြွေ။ မင်း ကိုယ်နဲ့ရန်ကုန်လိုက်ခဲ့ပါ”

“ရှင်”

“ငုဝါကြွေက တောင်းပန်ပါတယ်ဆိုတဲ့စကားကို ပြောကျင့်မရှိလို့ ကောင်းကောင်းမပြောနိုင်ခဲ့သလိုပဲ ကိုယ်ကလည်း ဒီလိုမျိုးပြောကျင့်မရှိသူကြောင့် ကိုယ့်စကား မှားသွားပါတယ်ဆိုရင်တောင် နားလည်ပေးပါ။ ဘယ်လိုအသုံးအနှုန်းမျိုး ဘယ်လိုဝေါဟာရမျိုးကိုပဲသုံးသုံး၊ လိုရင်းက ဒါပဲမို့ ကိုယ်ကျွေ့ဝိုက်မနေတော့ဘဲ ပြောလိုက်တော့တာပါ။ ငုဝါကြွေကို ရန်ကုန်လိုက်ခဲ့ဖို့ ထပ်ပြီး ကိုယ်ပြောချင်ပါတယ်”

သူက ဇွတ်ပြောချလိုက်ရာ မျက်လွှာကျသွားသော ငုဝါကြွေကို ရင်မောစွာပင် တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ခဏပဲဖြစ်ဖြစ် လိုက်ခဲ့ပါ။ ငုဝါကြွေ မပျော်ရင်တော့ ကိုယ်၊ ကိုယ်တိုင် ပြန်ပို့ပေးပါမယ်”

ဟုဆိုတော့ ငုဝါကြွေက သူ့ကိုဆတ်ခနဲမော့ကြည့်လာပါသည်။ ငုဝါကြွေရဲ့မျက်လုံးတွေက သူ့ကိုအကဲခတ်နေတယ်လို့

ဆိုတာ သိတာပေါ့။

“ကိုယ့်ကိုရဲရဲကြည့်ပြီး အကဲခတ်လို့ရပါတယ် ငုဝါကြွေ၊
အဲဒီလို ခေါင်းကြီးငုံ့ထားပါနဲ့”

“ကျွန်မက တောသူပါ။ ဆယ်တန်းတောင် မအောင်တဲ့
ခပ်ညံ့ညံ့တောသူပါ။ ကိုညီတန်ခူးလိုလူတစ်ယောက်ကို ကျွန်မ
ဘယ်လိုလုပ် သံသယဝင်နိုင်မှာလဲ”

ဟု မိမိကိုယ်ကိုနှိပ်ချပြီး ပြောနေရှာသောငုဝါကြွေကို
သူ ဂရုဏာသက်စွာ ကြည့်နေပြီးမှ...

“မင်းနဲ့ပိတောက်ခြွေက ဘာမှမတူတဲ့အမြှာညီအစ်မပဲ”

“ပိတောက်ခြွေက မြို့သူဆိုတော့ လှမှာပေါ့”

“ကိုယ် အဲဒါမျိုးကို ဆိုလိုချင်တာမဟုတ်ပါဘူး”

“ပိတောက်ခြွေကရော ကျွန်မကိုသတိရရဲ့လား”

ဟူသောမေးခွန်းက သူ့ရင်ကို ထိခိုက်သွားရပါသည်။
ငုဝါကြွေကိုမရှာဖို့တောင်းဆိုတဲ့ ပိတောက်ခြွေကို ဖျတ်ခနဲမြင်
ယောင်မိသွားကာ...

“သေချာပေါက် သတိရနေတာပေါ့”

“ကျွန်မမှာ အမြှာညီမရှိတယ်ဆိုလို့ ကျွန်မ အံ့သြသွား
ခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ သဘောကျတယ်။ ကျွန်မက အမြှာလေးတွေ

ကိုဆို အရမ်းသဘောကျတာ”

“ပိတောက်ခြွေက အစ်မပါ။ မင်းရဲ့အစ်မ”

ဟုဆိုတော့ သူမက ပြုံးနေခဲ့ပါသည်။ သူမရဲ့အပြုံးက
သူ့မျက်လုံးထဲမှာ လှနေခဲ့ပါသည်။ ကြည်စင်ရှင်းသန့်တဲ့အပြုံးဟု
မျက်လုံးထဲမြင်နေမိပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် လှစ်ခနဲပြုံးလိုက်တဲ့
သူမရဲ့အပြုံးကို အမိအရင်းဖြစ်သွားခဲ့ပါသည်။ သူငေးမိတာကို
သူမက ရိပ်မိသွားသည်ထင်ပါရဲ့။ ခေါင်းကြီးပြန်ငုံ့သွားပါသည်။
သူက ဒါကိုသတိထားမိသွားတော့ အားတုံ့အားနာဖြစ်သွားရပါ
သည်။

“တကယ်တော့ မင်း ပိတောက်ခြွေကိုတွေ့ချင်နေတယ်
မဟုတ်လား”

ဟုဆိုတော့ သူမက ခေါင်းကြီးငုံ့ပြီးမှသာ နေခဲ့ပါသည်။

“မနွေက ကိုယ့်ဆီကို ဦးထွန်းမောင် ရောက်လာတယ်”

“ရှင်! အဖေက ရှင့်ဆီကို”

“မင်းကိုမခေါ်ဘဲ ပြန်မသွားဖို့ လာပြောတာပါ”

ဟုဆိုတော့ သူမ ငြိမ်သက်နေခဲ့ပါသည်။

“ရန်ကုန်က မင်းရဲ့အဖေကလည်း ကိုယ့်ကိုဖုန်းဆက်
တယ်။ မင်းကိုခေါ်လာမယ့်ကိုယ့်ကို မျှော်နေပုံရတယ်။ ဒါကြောင့်

မင်း ခဏတော့ လိုက်ခဲ့စေချင်တယ်။ မင်းရဲ့အဖေနဲ့အမေကို မင်းချန်မထားရက်ခဲ့ဘူးဆိုတာ ကိုယ်နားလည်ပါတယ်။ မင်းက လည်း သူတို့ကိုတွေ့ချင်နေလိမ့်မယ်လို့ ကိုယ်ထင်ပါတယ်။ သူတို့ကလည်း မင်းကိုတွေ့ချင်နေကြပါတယ်။

“ကျွန်မ လိုက်လို့မဖြစ်ဘူး”

“ဘာလို့လဲ”

“အဖေနဲ့အမေက နှစ်ယောက်တည်း ကျွန်ရစ်လိမ့်မယ်”

“သျှောင်နောက် ဆံထုံးပါဆိုတဲ့ ဆိုရိုးစကားကို မင်းလည်း သိမှာပါ။ ခုလိုအသက်အရွယ်က အိမ်ထောင်ပြုကြတဲ့ အရွယ်ပါ။ ကိုယ်ထောင်ကျသွားတယ်လို့ သဘောထားလိုက်ပါ”

“အမေကပြောတယ်၊ ကျွန်မအိမ်ထောင်ပြုရင် သမက်တက်ပဲ ယူမယ်တဲ့”

“သမက်တက်”

“ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ရှိလို့လေ၊ ဒီလိုပြောဖူးတဲ့ အမေကို ကျွန်မ ပစ်မထားရက်ဘူး”

“အဲဒီလိုပဲ ရန်ကုန်က အဖေနဲ့အမေတွေကလည်း မင်းကိုသိပ်ချစ်ကြလိမ့်မယ်လို့ မတွေးမိဘူးလား”

ဟုဆိုတော့ သူမထံမှ ထပ်မံ၍ ငြိမ်ကျသွားရပါသည်။

သူမ စဉ်းစားနေတယ်ဆိုတာ သူသိ၍ ငြိမ်သက်စွာ သူမရဲ့စကားသံကို စောင့်နေမိပါသည်။ အတန်ကြာမှ သူမက...

“မနေ့က ဝင်းတင့်တို့သင်တို့နဲ့ ဒီအကြောင်းကို ပြောဖြစ်တယ်”

“အင်း... အဲတော့”

“သူတို့က ဝိုင်းပြီးအကြံပေးတယ်။ ခဏတော့ အလည် လိုက်သွားပါတဲ့။ ဒါ ကျွန်မကံကောင်းတာတဲ့”

ဟုဆိုတော့ သူမဝမ်းသာသွားရပါသည်။

“မှန်တာပေါ့၊ ခဏတော့ မင်းလိုက်သင့်တယ်။ မင်းစိတ်မပူပါနဲ့၊ ပျော်ရွှင်မှာပါ။ ကိုယ်တာဝန်ယူတယ်၊ မင်းကို ကိုယ်စောင့်ရှောက်ပျံ့မယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်”

ဟုဆိုတော့ သူမ ပြုံးလာခဲ့ပါသည်။

သူက ရည်ရွယ်မထားပါဘဲ သူမရဲ့အပြုံးကို ငေးကြည့် ဖြစ်သွားပါသည်။ သူမက သိပ်ကိုလှနိုင်လွန်းပါသည်။ ရှည်လျားပြီး နက်မှောင်နေသောဆံနွယ်ရှည်ကြီးတွေကလည်း သူမရဲ့အလှနှင့် သိပ်ကိုလိုက်ဖက်ညီလွန်းလှပါ၏။ မျက်နှာပေါ်တွင် ပေါင်ဒါမကျ၊ ဆိုးဆေးမကူတဲ့ သူမရဲ့အလှက သနပ်ခါးရေကျလေးနှင့် ကျက်သရေရှိရှိ လှပနေခဲ့ပါသည်။ နေလောင်ထား၍ အသား

၂၈၆ ◻ မယ်နီ

အရေမှာ နီရဲနေပေမယ့်လည်း ကြည်စင်ရှင်းသန့်တဲ့မျက်လုံးလေး
များကြောင့် ထိုအသားအရေမှာလည်း အလိုလိုနေရင်း လှသွား
ရပါသည်။

အင်္ကျီလည်ပေါက်ကို ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းသာ မှောက်ထား
ပြီး အင်္ကျီကိုလုံလုံခြုံခြုံဝတ်တတ်သောသူမကို လုံချည်ကိုလည်း
ခြေမျက်စိဖုံးအောင် ဝတ်ထားပါသေး၏။ သူမ လှတယ်ဆိုတာ
ထက် ယဉ်စေလေးနှင့်ကျက်သရေရှိသည်ဆိုလျှင် ပိုပြီးမှန်ကန်ပါ
လိမ့်မည်။ အလှပေါ်အယဉ်ဆင့် အယဉ်ပေါ်ကုန်ဆင့် ကုန်
ပေါ် လှပတဲ့လုံးသားလေး ဆင့်ထားတဲ့သူမကို သူ့နှလုံးသားထဲ
မှတ်တမ်းတင်နေမိပါ၏။

ဒါလည်း သူ့ဘဝမှာ ပထမဆုံးထင်ပါရဲ့။

အခန်း (၂၃)

“အဖေ့အမေ့ကို ကန်တော့ခဲ့ပါတယ်”

ဟုဆိုကာ ဦးသုံးကြိမ်ချတော့ အမေက တရှုံ့ရှုံ့တိုနေခဲ့
ပေမယ့်...

“ကဲ၊ ငါ့သမီး ကျန်းမာပါစေ ချမ်းသာပါစေ စိတ်၏ချမ်း
သာခြင်း ကိုယ်၏ကျန်းမာခြင်းတို့နဲ့ပြည့်စုံပြီး မုန်းခြင်းတွေကွာဝေး
လို့ ချစ်ခြင်းတွေနဲ့သာ ပြည့်စုံပါစေကွယ်”

ဟု အသံတုန်တုန်နှင့် ဆုပေးရှာပါသည်။

“ကျွန်မပြန်လာခဲ့မှာပါ အမေ၊ ခုက ခဏပါပဲ”

“ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ပါ၊ အရိပ်အကဲကိုကြည့်ပြီး

ရွှေပဒေသာစာပေ

လိမ္မာပါးနပ်မူလေးလည်းရှိဦး”

အဖေက မှာတမ်းခြေခိုင်ပေမယ့် အမေကတော့ ငို၍
သာ နေခဲ့ပါသည်။

“မင်းကလည်း ကလေးစိတ်မကောင်းအောင် ဘာလို့
ငိုနေရတာလဲ”

“ဝမ်းနည်းလို့ပါ”

“အမေရယ်၊ ကျွန်မ ခဏလေးနေ ပြန်လာခဲ့မှာပါ”

ဟုဆိုတော့ အဖေက သူမကိုလေးနက်ခိုင်းမာစွာကြည့်
ပြီး...

“မင်းမှာ ဘာအတတ်ပညာမှ ရှိသေးတာမဟုတ်ဘူး၊
ရွှံ့ဗွက်ထဲမှာ ရုန်းကန်လုပ်စားနေရတာက ငါတို့နဲ့တင် တော်ပါ
ပြီ။ ပညာလည်း မတတ်တော့ မင်းရဲ့နောင်ရေးကို အမြဲတွေးမူ
နေရတယ်။ ဒါကြောင့် ကြုံတုန်း မြို့ပေါ်မှာ လက်မှုပညာလေး
တစ်ခုခုလည်း သင်ယူတာ ကောင်းမယ်။ ပြီးတော့ အရွယ်လေး
လည်း ရလာပြီ။ ရွှံ့ထဲ ရုန်းနေတဲ့လူနဲ့စာရင် မြို့ပေါ်ကပညာတတ်
နဲ့ဆို ပိုပြီးကောင်းမယ်”

ဟုဆိုတော့ သူမထံမှ စကားလုံးတွေက ပျောက်ကွယ်
သွားပြီး အဖေကိုသာ မျက်ရည်လေးဝိုင်းပြီး ကြည့်နေဖြစ်ပါသည်။

“ကဲကဲ... သွားတော့ ဟိုက ဆရာဝန်လေးကို အားနာ
ဖို့ကောင်းနေပြီ။ တော်ကြာ လေယာဉ်ပျံမမီဘဲ နေဦးမယ်။ မြစ်
ကြီးနားထိ မောင်းရဦးမှာနဲ့။ သွားတော့”

ဟုဆိုတော့...

“အမေ၊ ကျွန်မသွားတော့မယ်”

ဟု နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်လာခဲ့တော့ အမေက ငိုနေ၍
သူမကို စကားတစ်လုံးလေးတောင် မြန်မပြောနိုင်ခဲ့ပါချေ။

ဘေးနားတွင် သူမရဲ့သူငယ်ချင်းများဖြစ်သည့် သဇင်နှင့်
ဝင်းတင့်က စောင့်နေကြပါသည်။

“သဇင်၊ ဝင်းတင့်၊ ငါသွားတော့မယ်။ အမာစိန်တို့ ဝင်း
မြိုင်တို့ကိုလည်း ငါနှုတ်ဆက်သွားတယ်လို့ပြောလိုက်ပါ”

“မြို့ကြီးရောက်သွားရင် ငါတို့ကိုလည်း မေ့မသွားနဲ့ဦး
နော်”

“ငါက ဘာကိစ္စနဲ့ မေ့ရမှာလဲ”

“အားကျလိုက်တာ၊ နင်က မကြာခင် လေယာဉ်ပျံကြီး
စီးရတော့မယ်။ လေယာဉ်ပေါ်ကနေ ငါတို့ကိုလည်း ငုံ့ကြည့်ခဲ့
ဦးနော်၊ တာ့တာပြရတာပေါ့”

“နင် မြို့ပေါ်ရောက်လို့ ဗီဒီယိုထဲကလိုမျိုးတွေစီးရရင်

၂၉၀ □ မယ်နိုင်

ငါတို့ကိုလည်း သတိရလိုက်ဦးနော်”

“အင်းပါ... ရမှာပါ”

“တန်ခိုးကြီးဘုရားတွေလည်း အစုံပူးခဲ့နော်၊ နင်ပြန်လာရင် ငါတို့ဖို့လက်ဆောင်ဝယ်လာခဲ့ဖို့ မမေ့နဲ့”

“ဘာဝယ်ခဲ့ရမလဲ”

“မြို့အကျိုလှလှပေါ့ဟယ်”

“ကောင်မတွေ ငါပြန်မလာခင်လည်း ယောက်ျားမယူ နှင့်ကြနဲ့ဦး”

“အေးပါ၊ နင့်ကိုစောင့်မှာပါ။ မင်္ဂလာပွဲက နင်မပါရင် ပွဲမစည်ဘူးဟဲ့၊ နင် ငါမဝင်ခင် ပြန်လာခဲ့နော်၊ ငါတို့တွေ ကောက်စိုက်ကြရအောင်”

“အေးပါ၊ ကဲ... ငါသွားတော့မယ်၊ ဟိုမှာ ငါ့ကိုစောင့်နေပြီ”

ဟု ကားပေါ်မှ ညီတန်ခိုးကို မေးငေါ့ပြလျှင်...

“နင်က ကံကောင်းလိုက်တာဟယ်၊ ဒီလိုဆရာဝန်ချောချောလေး ရှာတာခံရတယ်။ ပြီးတော့ နင့်ရဲ့မိဘတွေက မြို့ကမို့ ကောင်းလိုက်တာ။ နင်နဲ့ငါနဲ့ နေရာသာ ခဏလဲချင်တော့တယ်။ မြို့က နင့်ရဲ့အိမ် ဘယ်လောက်ချောကြောင်း လာပြောပြဦးနော်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကံကြမ္မာ ၄၁၅ □ ၂၉၁

ပြောစရာကိုမလိုလောက်အောင် ချောမှာပါဟယ်။ နင်တောင် ဒီလောက်လှတာ မြို့သူဆို ပိုလှမှာပေါ့”

“ဟဲ့! ပြောလို့မပြီးကြသေးဘူးလား၊ ဆရာဝန်လေးကို အားနာစရာကောင်းနေပြီ”

ဟု အဖေက အိမ်ပေါ်မှလှမ်းအော်တော့မှ သူမတို့ စကားစ၊ ဖြတ်လိုက်ကြပါတော့သည်။

သူမ ကားပေါ်တက်ရန် သူက ကားတံခါးကိုဖွင့်ပေးသဖြင့် သူမလည်း သူ့ကိုအားနာစွာပင် ကားပေါ်တက်ပြီး သူငယ်ချင်းတွေနှင့် မိဘတွေကို လက်ပြနုတ်ဆက်ကာ ထိုမြို့လေးကို စွန့်ခွာဖြစ်ခဲ့လေရာ၊ သူနှင့်အတူ လေယာဉ်ပျံကြီးစီး၍ သူမရဲ့အိပ်မက်ထဲမှ မြို့တော်ရန်ကုန်သို့ အခြေချမိပါတော့သည်။

ခရီးမထွက်ပူးသောသူမက ကားစီးရ လေယာဉ်စီးရမို့ လူလည်း နုံးခွေကာ ပျော့ချင်နေပေမယ့်လည်း သူ့ရဲ့ဂရုစိုက်စောင့်ရှောက်မှုကြောင့် ဆိုးဆိုးဝါးဝါးဖြစ်မသွားခဲ့ပါချေ။

သူမတို့မြို့လေးမှ မြစ်ကြီးနားသို့ ငါးနာရီ ကားစီးလာရပြီး မြစ်ကြီးနားမှလေဆိပ်တွင် နာရီဝက်ကြာပြီးနောက် သုံးနာရီလောက် လေယာဉ်စီးလိုက်သည်ဆိုလျှင်ပဲ ရန်ကုန်လေဆိပ်သို့ ရောက်လာခဲ့ပါပြီ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရန်ကုန်လေဆိပ်က မြစ်ကြီးနားလေဆိပ်ထက် များစွာ သားနားလွန်းလှတာကြောင့် တောသူလေးသူမမှာ အထုပ်ကလေး ပိုက်ပြီး ပြူးတူးကြောင်တောင်နှင့် ငေးမောနေစဉ်မှာပင် သူက သူမလက်ထဲမှအထုပ်ကိုဆွဲယူပြီး ရှေ့မှတွန်းလှည်းလေးနှင့် ဦးဆောင်ပြီး သွားနေ၍ သူမက သူ့နောက်မှ ခပ်ကုပ်ကုပ်လေး လိုက်လာခဲ့စဉ်တွင် သူက...

“မင်းနေရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ အဟဲ့... လူတွေအများကြီးပဲနော်။ လူတွေ က ချောကြတယ်။ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း မလှတာထင်တယ်” ဟုဆိုတော့ သူကပြုံးကာ...

“မင်းလည်း လှပါတယ်”

ဟုဆိုသဖြင့် သူမမှာ ဝမ်းသာသွားရပါသည်။

“စိတ်ချမ်းသာအောင် ပြောနေတယ်ဆိုပေမယ့် ကျွန်မ ကို အဲဒီလိုပြောရင် ပျော်တယ်”

ဟုဆိုသော သူမရဲ့ပွင့်လင်းလင်းစကားလုံးကို သူက အသံထွက်အောင်ပင် ရယ်မိသွားပါသည်။

“ဟိုမှာ မင်းရဲ့အဖေ ကိုယ်တို့ကိုလာကြိုနေပြီ”

ဟုဆိုသဖြင့် သူမ ယောင်နုလေး ရှာဖွေမိလိုက်စဉ်တွင်

သူမတို့ထံ တည့်တည့်ကြီးလျှောက်လာတဲ့ ခန့်ငြားသောလူကြီး ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။ ထိုလူကြီးက သူမကိုမမှီဝဲမသန်စိုက် ကြည့်နေပါ၏။

ထိုလူကြီးက သူမရဲ့ဖခင်ဟုတ်မဟုတ် မသေချာသေး ပေမယ့် သူမ ငိုချင်နေမိပါသည်။ ထိုလူကြီးရဲ့မျက်လုံးများက သူမကိုဝမ်းနည်းစေရပါသည်။ ထိုလူကြီးက သူ့ထံသို့ တရွေ့ရွေ့ လျှောက်လာခဲ့ပြီး သူမရဲ့လက်ကို ကြင်နာစွာဆုပ်ကိုင်ကာ...

“ကြီးလာပြီပဲ၊ သမီးတောင် ဒီအရွယ်ရောက်လာခဲ့ပြီပဲ”

ထိုလူကြီးက သူမကိုရင်းရင်းနှီးနှီးဆိုပေမယ့် သူမမှာ ထိုလူကြီးကို ပြန်ပြောစရာစကားလုံး မရှိပါချေ။ ပြီးတော့ အခုမှ သိတဲ့လူကို အဖေဟုခေါ်ရမှာလည်း နှုတ်ကမရဲပါချေ။ ဒါကြောင့် သူမရဲ့အားကိုးရာဖြစ်သော သူ့ကိုသာ သူမ မော့ကြည့်ဖြစ်ပါ၏။ ထိုအကြည့်ကို သူက ကောင်းကောင်းသဘောပေါက်ပါ၏။ ထို့ ကြောင့်လည်း...

“အန်ကယ်က မင်းရဲ့အဖေလေ”

ဟုဆိုတော့မှ သူမက ဒါ သူမရဲ့အဖေဆိုတာ ယုံယုံ ကြည်ကြည်လက်ခံဖြစ်သွားပါသည်။ လက်ခံမိခဲ့ပေမယ့် အဖေဟု တော့ နှုတ်မှမခေါ်ရဲသေးတာ အမှန်ပါ။

“ကျေးဇူးပဲ မောင်ညီတန်ခူး၊ ဘယ်တော့မှ ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်ထားခဲ့တဲ့သမီးငယ်ကို ခုလိုခေါ်လာပေးခဲ့တဲ့ အတွက် တကယ်ကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ရပါတယ် အန်ကယ်၊ ဒါတွေ ရင်ထဲမှာ မထားပါနဲ့”

ဟုဆိုကာ သူမကိုကြည့်လိုက်တော့ သူမမှာ မျက်စိသူငယ် နားသူငယ်နှင့် သူ့ကိုသာ အားကိုးတကြီးကြည့်နေခဲ့ပါ၏။ သူမအပေါ် သူနားလည်နေမိပါသည်။ သူမလည်း စိမ်းနေရှာမှာ ပေါ့ဆိုတာ သူနားလည်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် သူမ စိတ်အားငယ် မှုမဖြစ်စေရန်အတွက် သူမရဲ့ပန်းကိုသာ ခပ်ဖွဖုတ်ပြီး အားပေးလိုက်မိပါသည်။

“သမီးငယ်လေးမျက်နှာ နှမ်းနေတယ်၊ ပင်ပန်းလာပြီ နဲ့တူတယ်။ ကဲ၊ အိမ်ပြန်ပြီး နားကြရအောင်”

ဟုဆိုကာ သူတို့အားလုံး ဦးနှိုင်းမောင်ရဲ့လိပ်ခုံးကားဖြူလေးပေါ် တက်လိုက်ကြပါသည်။ ဦးနှိုင်းမောင်က သူမနှင့်အတူ နောက်ခန်းမှာ ထိုင်ပေမယ့် သူကတော့ ဒရိုင်ဘာရဲ့ဘေးတွင်သာ ထိုင်ပြီး နောက်ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့် သူမကိုအကဲခတ်နေခဲ့ပါသည်။

သူမက ပတ်ဝန်းကျင်ကို ငေးမောပြီး လိုက်လာခဲ့ပေမယ့် သူမရဲ့မျက်လုံးတွေက ထိတ်လန့်ခြောက်ခြားနေသည်ဟု

ထင်ရပါသည်။

မကြာခင် သူတို့ ဦးနှိုင်းမောင်ရဲ့နေအိမ်သို့ ရောက်လာတော့ ပိတောက်ခြွေက ခရီးဦးကြိုပြုနေခဲ့ပါသော်လည်း ပိတောက်ခြွေရဲ့မျက်လုံးတွေက ပျော်ရွှင်ရိပ်တို့ ပျောက်ဆုံးနေရပါသည်။

သူတို့တွေ ဧည့်ခန်းဆက်တီတွင် ခဏထိုင်ဖြစ်ပြီးနောက် အမောပြေရေတစ်ခွက်စီကို ပိတောက်ခြွေက ကမ်းပေးပါသည်။ ပိတောက်ခြွေရဲ့လှုပ်ရှားမှုမှန်သမျှကို ပြူးကြောင်ကြောင်လေး ငေးကြည့်နေရှာသောသူမကို သူက ကြင်နာစွာ ကြည့်နေဖြစ်ပါသည်။

“သမီးငယ်လေး၊ ဒါ သမီးငယ်လေးရဲ့အစ်မ ပိတောက်ခြွေလေ”

ဟု ဦးနှိုင်းမောင်က သမီးနှစ်ယောက်ကို မိတ်ဆက်ပေးကော့...

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဓာတ်ပုံထဲမှာ မြင်ဖူးပါတယ်။ ဓာတ်ပုံထဲက ထက် အပြင်မှာ ပိုလှတယ်”

“သမီးက စုမှရောက်လာတော့ အားလုံးနဲ့အနေစိမ်းနေသေးပေမယ့် ကြာရင်တော့ အဆင်ပြေသွားမှာပါ။ သမီးကြိုက်သလိုနေပါ။ ဒါက သမီးရဲ့မိသားစု သမီးရဲ့အိမ်ပါ။ သမီးငယ်လေး မှတ်ထားရမှာက သမီးဟာ ဧည့်သည်မဟုတ်ဘူး၊ အဲတော့ အနှစ်

အကဲကိုကြည့်မနေဘဲ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်နေပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သမီးကြီးကလည်း ညီမလေးကို နွေးနွေးထွေးထွေး ဆက်ဆံပါ”

ဟူသော ဖေဖေရဲ့စကားလုံးကို ဘဝင်မကျလှပေမယ့် ပြုံးပြီး...

“ဟုတ်ကဲ့”

ဟုဖြေလိုက်ရပါသည်။

“ကဲ၊ နားသင့်သလောက်လည်း နားပြီးပြီဆိုတော့ သမီး တို့မေမေကို သွားတွေ့ကြရအောင်”

ဟုဆိုတော့ သူမက ပြူးတူးကြောင်တောင်ပင် သူ့ကို မော့ကြည့်လာပါ၏။ သူက အပေါ်ထပ်သို့တက်ရန် မျက်နှာရိပ် လုပ်ပြလိုက်ရာ သူမလေးက ခပ်ငုံ့ငုံ့လေးလုပ်ကာ ဖခင်ဆိုသူရဲ့ နောက်သို့ လိုက်လာခဲ့ရာ တံခါးမကြီးတစ်ချပ်ရှေ့တွင်ရပ်ပြီး...

“သမီး အရင်ဝင်သွားပါ”

ဟုဆိုသဖြင့် သူမက မဝံ့မရဲပင် ဖခင်ဆိုသူကိုကြည့် လိုက်လျှင်...

“အထဲမှာ သမီးတို့မေမေရှိတယ်၊ ရဲရဲဝင်သွားပါ။ သမီး

ကြီးရော ညီမလေးနဲ့အတူ ဝင်သွားပါ”

ဟု ဖေဖေက အမိန့်ချသဖြင့် သူမက တံခါးဘုကိုလှည့် လိုက်ပြီး ဦးဆောင်ဝင်ပြလျှင် ငှက်ကြွေက သူမနောက်မှ ခပ်ကုပ် ကုပ်လေး လိုက်ဝင်လာခဲ့ပါသည်။

ခမ်းနားလှပသော ထိုအိမ်ကြီး၏ ထိုခမ်းနားလှပသော အခန်းကျယ်ကြီးထဲရှိ လှပသောကုတင်ကြီးပေါ်တွင် ဂူကြီးထိုင် ကာ အထီးကျန်စွာပင် ပြင်ပသို့ ဝေးကြည့်နေသောအမျိုးသမီး ကြီးကို ငြိမ်သက်စွာ တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“မေမေ”

သူနှင့်ရုပ်ချင်းတော်တော်တူသည့် အမြွှာအစ်မဖြစ်သူ ပိတောက်ခြွေက ခေါ်လိုက်တော့ ဒါ သူမတို့ရဲ့အမေဆိုတာ သူမ သိလိုက်ပါ၏။

သူမရင်ထဲ ဝမ်းနည်းသွားရပါသည်။ သူမထင်ထားခဲ့ သည်က သူမရဲ့အမေဟုဆိုသောမြို့ကြီးသူမှာ သိပ်ကိုလှပပြီး စမတ်ကျသူဟု ပုံဖော်ထားခဲ့တာပါ။ အခုတော့ သူမမြင်နေရတာ က...

“မေမေ”

ပိတောက်ခြွေက ဒုတိယအကြိမ်ခေါ်လိုက်စဉ်မှာတော့

ထိုအမျိုးသမီးကြီးက သူမတို့ထံ လှည့်ကြည့်လာခဲ့ပါသည်။ သူမ
ရဲ့မျက်လုံးမှမျက်ရည်တို့က အလိုလိုယိုကျလာခဲ့ရပါသည်။ ဖျော့
တော့နေသော ထိုအမျိုးသမီးကြီးရဲ့မျက်လုံးတွေက သူမကို စကား
များစွာပြောနေသည်ဟုထင်ပါသည်။ ထိုမျက်လုံးတွေကြောင့် သူမ
ရင်ထဲ နာကျင်ခံစားရပါ၏။ ထို့ကြောင့်...

“မေမေ”

ဟု ပိတောက်ခြွေနည်းတူ သူမနှုတ်မှ မထင်မှတ်ပါဘဲ
ခေါ်သွားခဲ့ပါသည်။ သူမရဲ့ခေါ်သံအဆုံးမှာတော့ ကုတင်ပေါ်မှာ
ငေးဝိုက်ကာ ထိုင်နေသည့်မေမေရဲ့မျက်လုံးတွေမှာ သက်ဝင်လှုပ်
ရှားလာခဲ့ပါသည်။

“မေမေ”

သူမဝမ်းနည်းစွာပင် ငိုသံပါကြီးနှင့် ဒုတိယအကြိမ်ခေါ်
တော့ မေမေက ထိုင်နေရာမှထကာ သူမထံသို့ တရွှေ့ရွှေ့လျှောက်
လာခဲ့ပါသည်။

“မေမေ”

သူမဝမ်းနည်းစွာပင် အားပါးတရခေါ်ပစ်မိပါ၏။

“သမီးလေး... ငါ့ရဲ့သမီးလေး... သမီးငယ်လေး၊ ငါ့
ရဲ့သမီးငယ်လေး... ငုဝါကြွေ”

သူမအံ့အားသင့်သွားရပါသည်။ သူမဝမ်းသာပါ၏။ ပြီး
တော့ ဝမ်းနည်းပါ၏။ သူမထံ တရွှေ့ရွှေ့လျှောက်လာနေသော
ထိုအမျိုးသမီးကြီးကို မျက်ရည်တွေပြည့်အိုင်နေသော မျက်ဝန်း
နီကြီးနှင့်သာ ငေးကြည့်နေဖြစ်ပါ၏။

“မေမေ”

သူမ နောက်တစ်ကြိမ်ခေါ်လိုက်စဉ်မှာတော့ မေမေက
သူမကိုပွေ့ဖက်ထားနှင့်ပါပြီ။

“ငါ့ရဲ့သမီးလေး... သမီးငယ်လေး... မေမေက သမီး
လေးကို ဘယ်လောက်ထိ လွမ်းနေတယ်ထင်သလဲဟင်... သမီး
လေး... မေမေ့သမီးလေး”

ဟုဆိုကာ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုနေရှာသောမေမေကြောင့်
သူမပါ ဝမ်းနည်း၍ငိုနေမိပါသည်။

“မေမေ”

“သမီးရယ်၊ မေမေ့မှာ အောင့်မေ့လိုက်ရတာ။ ဘယ်
တွေရောက်နေတာလဲ၊ ဘယ်မှာနေတာလဲဟင်၊ မေမေ့ကို သတိ
မရဘူးလား”

ဟု ပြောပြောပြီး ငိုနေရှာသော သားအမိနှစ်ယောက်ကို
ကြည့်ပြီး သူပင်လျှင် မျက်ရည်စို့နေရပါသည်။

ပြီးနိုင်မောင်လည်း သူ့နားမှတပြည်းပြည်းနှင့် ဇနီးသည်
နား ရွှေသွား၍ သူက ဘယ်သူမှသတိမထားမိသေးခင်မှာပင်
လှည့်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ဒါ မိသားစုတွေ့ဆုံခန်းမို့ မိသားစုမဟုတ်
တဲ့သူက ဘေးဖယ်နေသင့်သည်လေ။ ပြီးတော့ ရန်ကုန်ရောက်
ပြီမို့ မိမိအိမ်ကိုပြန်ရမည်က ရှိသေး၍ မိမိအိမ်ပြန်ရန်အတွက်
မိမိအဝတ်အိတ်ကိုဆွဲကာ အိမ်ထဲမှထွက်မည်အပြုတွင်...

“ပိတောက် လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ”

“ရပါတယ်၊ ကိုယ် တက္ကစီနဲ့ပဲပြန်မယ်”

ဟုဆိုကာ အိမ်ထဲမှထွက်ဟန်ပြင်တော့...

“ရှင်လိုချင်တာ ဒါလား ကိုညီ”

“မင်း ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“ပိတောက်ကို သမီးလို့တစ်ကြိမ်မှမခေါ်ဖူးတဲ့မေမေက
ခုတော့ သမီးချင်းကိုထပ်နေပြီလေ။ နှစ်နှစ်ဆယ်လုံးက ဝေဒနာ
တွေ ဘယ်ကိုရောက်ကုန်မှန်းတောင် မသိတော့ဘူး။ ရင့်မာလှ
တဲ့ဖေဖေကလည်း မျက်ရည်တွေကျလို့၊ ဒီလိုတွေ့ဆုံခန်းမှာတော့
ပိတောက်ခြွေက အပယ်ခံပေါ့။ ရှင် သိပ်တော်ပါတယ်”

“ကိုယ် မင်းနဲ့စကားမများချင်ဘူး ပိတောက်ခြွေ”

“ရှင် အဲဒီလိုလုပ်ခဲ့ရတော့ ကျေနပ်နေပြီပေါ့၊ ဟုတ်

လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျေနပ်နေတယ်”

“ရှင်ကိုခင်မင်မိတဲ့ပိတောက်ကပဲ ဆိုးတာပါ။ ရှင်က
ပိတောက်ခင်သလို ပိတောက်ကိုမခင်ဘူး။ ပိတောက်ရဲ့ခံစားချက်
ကို မသိခဲ့ဘူး”

“မင်းက ခန့်မှန်းရခက်တဲ့လူမို့ ကိုယ် မင်းရဲ့စိတ်ကို
မသိတာ မဆန်းပါဘူး ပိတောက်ခြွေ”

“ဒါပေမဲ့ ရှင် ငှါကြွေရဲ့စိတ်ကိုတော့ သိလွန်းနေပါ
တယ်။ ရှင်တို့က မျက်လုံးချင်းတောင် ဘာသာစကားပြောနိုင်ကြ
တဲ့လူတွေလေ”

“ငှါကြွေက ရိုးရှင်းတဲ့လူပါ၊ မင်းကိုလည်း သိပ်ကိုမြင်
ချင်နေတဲ့သူပါ”

ဟု သူကဆိုတော့ ပိတောက်ခြွေရဲ့အပြုံးတွေက အေး
စက်လာခဲ့ပါသည်။

“ငှါကြွေက သိပ်တော်တာပဲ၊ ရှင်ကိုလည်း အချိန်တို
တိုအတွင်း စည်းရုံးနိုင်ခဲ့သလို လူတွေရဲ့မျက်ရည်ကိုလည်း ခြွေ
နိုင်တယ်”

ဟု အေးစက်စွာ နှလုံးသားမရှိသူလို ပြောနေသော ပိ

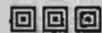
၃၀၂ □ မယ်နိုင်

တောက်ခြွေကို သူကလည်း အေးစက်စွာကြည့်ပြီး...

“မင်းပြောချင်တာ ဒါပဲမဟုတ်လား”

ဟုသာပြောပြီး နှုတ်မဆက်တော့ပါဘဲ ကျောခိုင်းကာ ထွက်လာမိပါသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ ဘာကိုမှန်းမသိဘဲ အလိုလိုနေရင်း ဒေါသတွေ ထွက်နေရပါသည်။

ထိုဒေါသကြောင့်ပဲ ထင်ပါရဲ့၊ သူ့မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးမှာ နီရဲ၍ နေခဲ့ရပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၂၄)

နေရာစိမ်း ဒေသစိမ်းမှာမို့ သူမရဲ့လှုပ်ရှားမှုတွေက မဝံ့မရဲလေးတွေ ဖြစ်နေခဲ့ရပေမယ့် နွေးထွေးတဲ့မိဘရင်းများကြောင့် သူမအတွက် ထိုအိမ်ကြီးကို စိမ်းနေသည်ဟု မခံစားရပါတော့ချေ။

သူမအတွက် ရည်ရွယ်ပြီး ပြင်ဆင်ထားသောအခန်းကြီးမှာ ခမ်းနားပြီး လှပလွန်းလှပါသည်။ လှပသောကုတင်ကြီးမှာလည်း အိပ်လိုက်လျှင် ညီမိုခနဲနေသွားသော မွေ့ရာကြီးကို တစ်တောင်လောက် ခင်းထားတာမို့ ဖိမိကလည်း ရှိလှပါသည်။ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ဖူးသော မင်းသမီးတွေနေသည့်အခန်းမျိုးမှာ နေရပေမယ့် ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့အပေခံအမေကိုတော့ သူမ သတိရနေပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

မိဘရင်းက သူမကို နွေးနွေးထွေးထွေးဆက်ဆံပါသော်လည်း အနှစ်နှစ်ဆယ်ခန့်နေခဲ့တဲ့မိဘတွေကို သတိရနေပါသည်။ မိဘရင်းက ပြည့်ပြည့်စုံစုံ လိုလေသေးမရှိ ထားခဲ့ပေမယ့်လည်း ရွာကထမင်း ရွာကဟင်းနှင့် ရွာက လတ်ဆတ်တဲ့လေထုကို သတိရနေခဲ့ပါသည်။ မိဘရင်းကိုချစ်ပေမယ့်လည်း အထီးကျန်သလို ခံစားရပါသည်။ ရွာကအိမ်မှာတော့ သူမအတွက် လုပ်စရာပေါ်၍ မိုးချုပ်လွယ်ပေမယ့်လည်း ဒီမှာတော့ သူမအဖို့ မိုးချုပ်ခဲ့ပြီး နေအချိန်က ကြာရှည်လှပါသည်။ လှပပြည့်စုံသောအခန်းကြီးထဲ သားနားညန့်ပြန့်စွာ နေရပေမယ့်လည်း ရင်ထဲမှာ ရှုပ်ထွေးနောက်ကို နေရပါသည်။

“ဒေါက်! ဒေါက်!...”

သူမအခန်းထဲ၌ ဟိုလူ့ကိုလွမ်းသလို ဒီလူ့ကိုသတိရသလိုနှင့် ရောက်တတ်ရာရာဖြစ်နေစဉ်မှာ သူမအခန်းတံခါးခေါက်သံက ထွက်ပေါ်လာခဲ့ပါသည်။ သူမက တံခါးရွက်ကို ဘွားခနဲ ဆွဲဖွင့်လိုက်ရာ...

“အမယ်လေး!”

ဟုလန့်သွားပုံရသော အေးမြဆိုသည့်အမျိုးသမီးကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။ ထိုအေးမြဆိုသည့်အမျိုးသမီးက...

ရွှေပဒေသာစာပေ

“မမလေး၊ ညနေစာစားဖို့ လာခေါ်တာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဟုဆိုပြီး အေးမြနောက်သို့ သူမ လိုက်လာမိတော့ စားပွဲကြီးတွင် မိသားစုကို စုံလင်လင်တွေ့ရပါသည်။ မေမေနှင့်ဖေဖေကတော့ သူမကိုမြင်တော့ ပြုံးနေခဲ့ပေမယ့် သူမရဲ့အစ်မဆိုသူကတော့ သူမကိုတစ်ချက်မျှမကြည့်ပါချေ။

“လာ...သမီးငယ်လေး၊ လာ”

မေမေက သူ့အနားထိုင်ရန်ခေါ်တော့ သူမက မေမေ့နားတွင် ဝင်ထိုင်ပါသည်။

“သမီးကြိုက်ရဲ့လားမသိဘူး”

မေမေက သူမပန်းကန်ထဲ ဟင်းတွေထည့်ပေးတော့ ဖေဖေက သူမနှင့်မေမေ့ကိုပြုံးကြည့်ကာ...

“တို့မိသားစုတွေ ဒီလိုနေရက်မျိုးမှ ရှိလာပါ့မလားလို့ ထင်နေတာ။ အင်း... အိပ်မက်ကြီးလိုပါပဲ၊ သမီးမေမေက သမီးပျောက်သွားပြီးကတည်းက အခန်းအောင်းနေတော့တာပဲ”

“အဲဒါဆိုရင် အကြာကြီးပေါ့”

“ဒါပေါ့၊ ဒီစားပွဲမှာ သမီးရဲ့မေမေက ထမင်းမစားတာ နှစ်နှစ်ဆယ် ကြာနေပြီ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“မေမေ ဘာဖြစ်တာလဲဟင်”

“သမီးငယ်လေးကို စွဲလန်းနေတာလေ၊ သမီးငယ်လေး
ရောက်လာတော့ ရောဂါတွေ ယူပစ်သလိုပျောက်သွားပြီ”

“ဒါဆို ကျွန်မက ဆေးဘူးကြီးပေါ့”

ဟုနောက်တော့ ဖေဖေရော မေမေပါ ပြုံးလာပါသည်။

“ခုလို ဆန္ဒတွေပြည့်လာပြန်တော့လည်း လောဘက
ထပ်တက်လာပြန်ပြီ”

“ဘာလဲ ဖေဖေ”

“မိဘတို့ဝတ္တရားရှိတဲ့အတိုင်း သမီးနှစ်ယောက်ကို အိမ်
ထောင်ချပေးရမယ်လေ”

ဟုဆိုတော့ သူမက ရှက်ပြုံးလေး ပြုံးလာခဲ့ပါသည်။

“ရှင်ကလည်း ဒါနောက်မှပြောပါ၊ သမီးလေး၊ ထမင်း
စားပါဦး။ စား... သမီး”

ဟုဆိုတော့ သူမက မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ ပိတောက်ခြွေ
ကို အကဲခတ်လိုက်ရာ ပိတောက်ခြွေက ဖွန်းနှင့်ခက်ရင်းကို ဟန်
ပါပါကိုင်ပြီး စားနေသဖြင့် သူမပါ ပိတောက်ခြွေနည်းတူပင် ဖွန်း
နှင့်ခက်ရင်းကိုကိုင်ပြီး စားရန်ဟန်ပြင်ကာ ပိတောက်ခြွေလို အသား
တုံးကို ခက်ရင်းနှင့်ထောက်ပြီး ဖွန်းဖြင့်ဖဲ့လျှင် ဒါတွေကိုကိုင်လေ့

မရှိတဲ့လူမို့ အသားတွေ လျှော့လျှော့ထွက်နေရပါသည်။

ဖွန်းသံနှင့်ခက်ရင်းသံက ထမင်းစားပွဲတွင် မကြာခဏ
ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာတော့ ဖေဖေနှင့်မေမေက ရယ်နေပါသည်။
သူမလည်း ရှက်ရှက်နှင့်ပင် ဖွန်းနှင့်ခက်ရင်းကိုအသာချပြီး...

“လက်... အဲ... အဟဲ... လက်နဲ့ပဲ စားလို့မရဘူး
လား”

ဟုဆိုတော့ သူမကိုပြုံးကြည့်နေသော ဖေဖေက...

“အေးမြရေ၊ လက်ရေဆေးဇလုံ ယူလာခဲ့ပါ”

ဟုအော်လိုက်သဖြင့် မကြာခင် သူမအနားသို့ လက်ရေ
ဆေးဇလုံ ရောက်လာ၍ ဒီတော့မှ လက်ရေဆေးကာ အရသာ
ရှိသောဟင်းများနှင့်ထမင်းကို စိတ်ကြိုက်စားသောက်ပါတော့၏။

“သမီး ခံတွင်းတွေ့ရဲ့လား”

“ကောင်းတယ်၊ အေးမြလက်ရာ တော်တော်ကောင်း
တာပဲ”

ဟုဆိုကာ တောသူမို့ ထမင်းကို တစ်ပန်းကန် နှစ်ပန်း
ကန်ပင် အပြည့်ခူးခပ်၍ အားပါးတရစားပါတော့သည်။ ထမင်း
က နှစ်ပန်းကန်ကုန်သွားတော့မှ သူမကပြုံးပြီးဖိုးလေးလုပ်ကာ၊

“ဝသွားပြီ၊ ဒါကို ဘယ်မှာဆေးရမှာလဲ”

ဟု ပန်းကန်ပြားကြီးကိုပြလျှင် ဖေဖေက...

“ဒီမှာပဲထားလိုက်၊ အေးမြလုပ်လိမ့်မယ်”

“အဟဲ့၊ အေးမြကို အားနာစရာကြီး ရပါတယ်၊ ကျွန်မ ဘာသာပဲ ဆေးပျံမယ်။ ဖေဖေတို့မေမေတို့ရဲ့ ပန်းကန်ပြားတွေ ရော ဆေးပေးမယ်လေ။ အဲလိုလုပ်လို့ရသလား။ အစ်မ... အဲ ပိတောက်ခြွေ၊ ဘယ်လိုခေါ်ရမှန်းမသိတော့ဘူး။ အဟဲ့၊ မင်းရဲ့ ပန်းကန်ရော ဆေးပေးမယ်”

ဟုဆိုတော့ ပြောင်ချော်ချော်နှင့် ငှက်ကြွေရဲ့မျက်နှာကို ပိတောက်ခြွေက စိတ်ပျက်စွာကြည့်ပြီး...

“ရတယ်၊ ငါစားလို့မပြီးသေးဘူး”

ဟု အေးစက်စက်ဖြေလိုက်ပါသည်။

ပိတောက်ခြွေရဲ့အဖြေစကားကြောင့် မျက်နှာပျက်သွား သောငှါကြွေကို ဦးခိုင်းမောင်က အကဲခတ်ပြီး သူ့ရဲ့ရှေ့မှပန်း ကန်ပြားကိုလှမ်းပေးကာ...

“ရော့၊ ဖေဖေပန်းကန်ကို ဆေးလိုက်ပါ”

ဟုဆိုတော့မှ ပြုံးလာခဲ့ပါသည်။ ပန်းကန်ဆေးရန် ငှက် ကြွေက ထမင်းစားခန်းထဲမှ ထွက်သွားတော့မှ ဦးခိုင်းမောင်က သမီးကြီးကိုကြည့်ကာ...

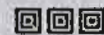
“သမီးက ညီမလေးကို နွေးနွေးထွေးထွေးဆက်ဆံပါ ကွယ်၊ သူ့မြာ တောမှာ မိဝေးဖဝေးနဲ့ အကြာကြီးနေခဲ့ရတာ၊ ဘယ်လောက်သနားစရာကောင်းသလဲ”

ဟုဆိုတော့ သူမရင်ထဲ နာကျင်လာရပါသည်။ သူမရဲ့ ရှေ့မှာ သူမမဟုတ်သော တခြားလူကို ထူးထူးခြားခြား ဂရုစိုက် ပြနေတဲ့ဖေဖေနဲ့မေမေကိုလည်း စိတ်နာသွားမိပါသည်။ ငှက်ကြွေ အူပေါ် ပိုလွန်းနေသည့်မေမေရဲ့ပုံကိုလည်း မုန်းမိသွားပါသည်။

ဒါ့ထက် နောက်မှရောက်လာပြီး ရွှေထီးဆောင်းနေတဲ့ ငှက်ကြွေကို ပိုပြီးမုန်းနေမိပါ၏။

ငှက်ကြွေရောက်လာပြီးမှ သူမက ဒီမိသားစုနဲ့ဘာမှမဆိုင် တော့သလို စိမ်းစိမ်းကြီးခံစားနေရပါသည်။

စိတ်ရှိုတိုင်း ပေါက်ကွဲပစ်ချင်ပါသော်လည်း ဖေဖေနှင့် မေမေ့ဥပေက္ခာကိုကြောက်၍ ကျိတ်မှိတ်မြိုသိပ်ပြီး နေခဲ့ရပါသည်။ သူမက မေတ္တာရိပ်မှာ နေခဲ့ရပေမယ့် အချစ်ငတ်နေခဲ့သူပါလေ။

အခန်း (၂၅)

အကျင့်ပါနေပြီဖြစ်တဲ့ ဒီမျက်လုံးက နံနက်လေးနာရီ
ဆိုလျှင်ပဲ နီးလာခဲ့၍ သူမမှာ ဆက်အိပ်၍မရတော့ပါချေ။ ထို့
ကြောင့် အိပ်ရာထဲမှ လူးလဲထကာ မျက်နှာသစ်ပြီး ထွက်လာခဲ့
သည်တွင် တစ်အိမ်လုံး ထူးဆန်းစွာ တိတ်ဆိတ်နေခဲ့ပါ၏။

မှောင်နေသေးသည့်အတွက် သူမ မီးခလုတ်တွေကို
ဖွင့်ပြီး ဘာလုပ်လို့လုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်နေခဲ့ပါသည်။ သန့်ရှင်းတောက်
ပြောင်နေသည့် ထိုအိမ်ကြီးမှာ ဖုန်တစ်မှုန်တောင် မရှိတာကြောင့်
သူမအတွက် အလုပ်တို့က ရှားပါးနေရပါသည်။ ရှေ့တွင် တိစွာ
ရှိနေပေမယ့် မဖွင့်တတ်တာကြောင့် ငုတ်တုပ်ပင် အရှုပ်တွေရှေ့

ရွှေပဒေသာစာပေ

၃၁၂ ◻ မယ်နိုင်

သော တိဗ္ဗီကြီးကို ငေးကြည့်နေခဲ့ရပါသည်။

သူမ ရွာကိုသတိရမိပါသည်။ ဒီအချိန်ဆိုရင် အမေတစ်ယောက်တည်း ဆွမ်းချက်နေတော့မှာပဲဟု တွေးမိတော့ မျက်ရည်တို့ စိုတက်လာခဲ့ရပါသည်။ မျက်ရည်က စိုတက်ရုံတင်မကဘဲ တွေးရင်းနှင့် သတိရလာတာတွေ များလာကာ ငိုပင်ငိုချင်လာမိပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဘယ်သူမှမရှိတဲ့အချိန်တွင် အားပါးတရပင် တရှုံ့ရှုံ့နှင့်ငိုနေမိရာ ရေထသောက်သော ပိတောက်ခြွေက ထိုမြင်ကွင်းကိုမြင်လိုက်ရပါသည်။

“နင် ဒီမှာဘာလာလုပ်နေတာလဲ ငုဝါကြွေ”

ဟုဆိုလိုက်ပါ၏။ ထိုအခါမှ ငုဝါကြွေက မျက်ရည်တွေကို ကပိုက်ရုံသုတ်ကာ...

“ဘာ... ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး”

ဟု ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြေတော့ ပိတောက်ခြွေက နံရံမှ နာရီကြီးကိုကြည့်ကာ...

“လေးနာရီပဲရှိသေးတာပဲ၊ ဒီလိုမနက်အစောကြီး ဘာကိစ္စနဲ့ ဒီညွှနန်းမှာ လာထိုင်ငိုနေရတာလဲ”

ဟု ခပ်တည်တည်ဆိုတော့ ငုဝါကြွေက ခေါင်းကြီးငုံ့နေခဲ့ပါသည်။ ခေါင်းငုံ့နေသောငုဝါကြွေကို စိတ်ပျက်စွာကြည့်ပြီး

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကံကြမ္မာအနုစုံ ◻ ၃၁၃

ငုဝါကြွေရှေ့တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“ဟိုမှာက နင့်ရဲ့မွေးစားမိဘတွေ ကျန်ရစ်ခဲ့မှာပေါ့”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

“နင့်မှာ ရည်းစားလေးဘာလေး မရှိဘူးလား”

“မရှိပါဘူး”

ဟုဆိုသောငုဝါကြွေကို သူမက သေသေချာချာစိုက်ကြည့်ကာ...

“ငါ့ဆီက အားလုံးလုယူဖို့ မင်းရောက်လာခဲ့တာလား”

“ရှင်!”

“မေမေက မင်းကြောင့် စိတ်ဝေဒနာနဲ့ နှစ်တွေအကြာကြီး အခန်းအောင်းနေခဲ့ရတယ်။ ဖေဖေကလည်း မင်းနဲ့မေမေကြောင့် မပြုံးနိုင်ခဲ့ဘူး။ ငါသိပ်ကို အထီးကျန်ခဲ့ရတယ်။ ခု မင်းရောက်လာတော့ ငါပိုပြီးအထီးကျန်လာတယ်။ ဖေဖေရော မေမေရော မင်းမှမင်းဖြစ်နေကြတော့ ငါ့ရင်ထဲမှာ ခံစားရတယ်။ မင်းသိရဲ့လား။ ငါ့ကို ခုချိန်ထိ မေမေက သမီးလို့မခေါ်ခဲ့ဖူးဘူး”

ဟုဆိုတော့ သူမ ပိတောက်ခြွေကို သနားသွားမိပါ၏။ ရုပ်ရည်လေးက လှပြီး သိပ်ကိုအထီးကျန်နေခဲ့မှာပဲဟု တွေးလိုက်မိပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အခု မင်းရောက်လာတော့ ပိုလို့တောင် မျှော်လင့်ချက် မွဲသွားပြီ။ အားလုံးက မင်းမှမင်းဖြစ်နေကြတာကိုး။ မင်းသိပ်တော် တယ် ဂုဏ်ကြော့၊ မင်းက ငါမလုပ်နိုင်တာကို လုပ်နိုင်တယ်”

ဟုဆိုပြီး ထသွားသဖြင့် သူမမှာ အပြစ်မကင်းသလို ခံစားရပါသည်။ ထို့ကြောင့် အချိန်ကြာမြင့်စွာပင် ဂူကြီးထိုင်ကာ ပိတောက်ခြွေဆိုသည့် သူမရဲ့အမြွှာအစ်မအကြောင်း စဉ်းစားနေ ပိပါသည်။

“ဟင်! မမလေး အစောကြီးနိုးနေပါလား”

ဟုဆိုကာ အေးမြက သူမအနားရောက်လာတော့မှ သူမ ကလည်း အေးမြကိုမော့ကြည့်ပြီး...

“ဟုတ်တယ်၊ လေးနာရီကတည်းကပဲ”

“လေးနာရီ!”

အေးမြက တအံ့တဩပြောပေမယ့် သူမကတော့ ပြုံး ကာ...

“ဒါ ကျွန်မ ထနေကျအချိန်လေ”

“မမလေးက အစောကြီးထတာပါလား၊ အေးမြကတော့ ငါးနာရီခွဲမှ ထတယ်”

“ဘာလုပ်စရာရှိလဲ၊ ကျွန်မ ကူလုပ်ပေးမယ်လေ”

“ရပါတယ် မမလေး၊ နေပါ။ အေးမြ ဈေးသွားမလို့ပါ”

“ကျွန်မလည်း လိုက်လို့ရလား”

ဟုဆိုတော့ အေးမြက ‘ဟုတ်ကဲ့’ ဟုဆိုသဖြင့် သူမက သူမရဲ့အင်္ကျီတွေထဲမှ ကောင်းသောပါတိတ်ဝမ်းဆက်ကိုဝတ်ကာ အေးမြနှင့်အတူ ဈေးသို့လိုက်ခဲ့ပါသည်။ မြို့ဈေးမို့ အသားတွေ စုံစုံလင်လင်နှင့် အသီးအရွက်တွေကလည်း မျိုးစုံလှပါသည်။

သူမကတော့ အေးမြရဲ့လက်ကိုဆွဲကာ အေးမြသွားရာ နောက် တကောက်ကောက်လိုက်နေမိပါသည်။ အေးမြက ဈေး ကို စနစ်တကျပင်ဝယ်ပြီးချိန်မှာတော့ ခြင်းထဲပစ္စည်းတွေ ပြည့် သွား၍ သူမကပါ အေးမြကို ခြင်းကူဆွဲရပါသည်။ အိမ်ရောက် တော့ အေးမြက...

“ဒီနေ့ အသက်သာဆုံးပဲ”

“ဘာလို့လဲ”

“ခြင်းဆွဲရတာ မလွယ်ဘူးလေ၊ အသီးအနှံက တော် တော်လေးတာ”

“နောက်နေ့တွေဆို ကျွန်မ နေ့တိုင်းလိုက်ကူမယ်လေ၊ ပြီးတော့ အလုပ်လည်းကူမယ်”

“ရပါတယ် မမလေးရယ်၊ ဒါတွေ အေးမြလုပ်နေကျပါ”

“ကျွန်မက အလုပ်မှမရှိတာ၊ နေရတာ တစ်မျိုးကြီးပဲ။
ဟင်းတော့ ချက်ကူလို့ရတယ်မဟုတ်လား”

“မမလေးက ဘာဟင်းစားချင်လို့လဲ”

“မသိဘူး... ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ကြက်သားနဲ့ငါးတော့
ကောင်းကောင်းချက်တတ်ပါတယ်”

“ဟင်းအရင်မချက်သေးဘူး မမလေးရဲ့၊ မနက်စာအရင်
လုပ်ရမယ်”

“မနက်စာ”

“မမလေး ပိတောက်ခြွေက ကော်ဖီနဲ့မုန့်စားတယ်။
ကော်ဖီဖျော်ပေးရမယ်။ ပေါင်မုန့်မီးကင်လုပ်ပေးရမယ်။ ဆရာ
လည်း မနက် ကော်ဖီသောက်တော့ အဆင်သင့်ဖျော်ထားရမယ်၊
မမလေးရော ဘာစားမလဲဟင်”

“ရပါတယ်၊ မအေးမြလုပ်စရာရှိတာကိုလုပ်ပါ။ မီးဖိုသုံး
ပုံလေး ရှင်းပြပေးရင် ကျွန်မ ထမင်းကြော်စားမှာမို့ပါ”

“မမလေးက ထမင်းကြော်ကြိုက်သလား၊ အေးမြလည်း
ကြိုက်တယ်”

“ဒါဆို အေးမြဖို့ပါ ကြော်လိုက်မယ်လေ၊ ဒါနဲ့ မေမေ
ကရော ဘာစားသလဲ”

“ခါတိုင်းတော့ ဆန်ပြုတ်စားတယ်”

“ဒါဆို မေမေအတွက် မနက်စာပါ ကျွန်မပဲ လုပ်လိုက်
ပါ့မယ်”

ဟုဆိုကာ စတင်၍ ချက်ပြုတ်လိုက်ပါသည်။ သူမက
ထမင်းကြော်စားရန်ပြင်ဆင်ချိန်မှာတော့ ဖေဖေက အပေါ်ထပ်မှ
ဆင်းလာကာ မနက်စာဝိုင်းတွင် ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“သမီးငယ်က ထမင်းကြော်ကြိုက်သလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဖေဖေရော စားမလား”

ဟုဆိုတော့ ဖေဖေက သူမကိုကြည့်ကာ...

“သမီးကြော်ထားတာလား”

“အင်း... သိပ်မကောင်းဘူး”

“ဖေဖေ စားမယ်လေ”

ဟုဆိုတော့ သူမက သွက်သွက်လက်လက်ပင် အိုးထဲမှ
ထမင်းကြော်ကို ပန်းကန်ထဲ ထည့်ပေးပြီး ထမင်းကြော်ပန်းကန်
ကို ဖေဖေရှေ့ချပေးလိုက်သည်တွင် မနက်စာဝိုင်းသို့ သူမရဲ့အစ်မ
ဖြစ်သူ ပိတောက်ခြွေလည်း ရောက်ရှိလာခဲ့၍ သူမ လက်တွန့်သွား
ရပါသည်။

သူမက ပိတောက်ခြွေကို မသိမသာအကဲခတ်ပေးမယူ

၃၁၈ □ မယ်နိုင်

ပိတောက်ခြွေကတော့ မနက်က ဘာမှဖြစ်မထားခဲ့သလို ဖေဖေ
ရဲ့ထမင်းကြော်ကိုသာ ကြည့်နေ၍...

“အစ်မရော ထမင်းကြော်စားမလား”

သူမက မဝံ့မရဲမေးလိုက်ပါသည်။

“ငါမကြိုက်ဘူး”

ဟုသာဖြေပြီး ကော်ဖီကိုသာ ငုံ့၍သောက်နေ၍ သူမက
ထမင်းကြော်ကို ငုံ့စားမယ်ကြံပြီးမှ...

“မေမေရော”

“နေသိပ်မကောင်းလို့ နားနေတယ်”

ဟုဆိုသဖြင့် သူမ ထမင်းကြော်မစားတော့ဘဲ ထရပ်
ကာ...

“ဖျားနေတာလားဟင်”

“အဲလိုလည်းမဟုတ်ပါဘူး”

ဟုဆိုတော့ သူမက ဖန်းကန်ထဲ ဆန်ပြုတ်ထည့်ကာ
ထမင်းကြော်ပင် ဆက်မစားတော့ဘဲ အပေါ်ထပ်သို့တက်လာခဲ့
ပါသည်။ သူမ မေမေအခန်းထဲရောက်တော့ မေမေက အိပ်ရာ
ထဲမှာ လှဲနေခဲ့ပါသည်။

“မေမေ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကံကြမ္မာနေ့စွဲ □ ၃၁၉

ဟုခေါ်လိုက်ရာ သူမကို မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လာပြီး ပြုံး
ပြပါသည်။

“မေမေ နေမကောင်းဘူးဆို”

“ကောင်းပါတယ်”

ဟုဆိုတော့ သူမက မေမေ့နဖူးလေးကို စမ်းလိုက်ပါ၏။

“ထကယ်တော့ ကျွန်မလည်း ဘာမှမသိဘူး”

ဟု အမှန်ကိုဆိုတော့ မေမေက ပြုံးလာပါသည်။

“သမီးလေးက ငယ်ငယ်ကအတိုင်းပဲ၊ အပြုံးလှတယ်။

မေမေအမြဲအမှတ်ရနေတယ်၊ သမီးလေး လေးဖက်တွားနေတဲ့
အရွယ်ကိုပေါ့။ လေးဖက်တွားလိုက်၊ ထိုင်လိုက်၊ လက်ခုပ်တီး
လိုက်နဲ့ သိပ်ကိုပျော်နေခဲ့တာ။ ခုဆိုကြည့်စမ်း ! လူကြီးဖြစ်လာ
ပြီ”

“မေမေ့ကို ကျွန်မပေးစရာရှိတယ်”

“ဘာများလဲ”

“ကျွန်မကို မေမေဝတ်ပေးခဲ့တာလို့ ရွာကအမေက ပြော
တယ်။ အင်္ကျီအပြာရောင်လေးလေး၊ သေးသေးလေး”

ဟုဆိုတော့ ဒေါ်ယမုံနုက မျက်ရည်လေးတွေ ကျလာ
ပြီး သူမရဲ့လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“စောစောစီးစီးမခိုရဘူးလေ၊ ဒီမှာ ဆန်ပြုတ်သောက်
ဦး။ ကောင်းပါ့မလားမသိဘူး။ ကျွန်မလည်း တောစာပဲချက်တတ်
တယ်”

“သမီးလုပ်ထားတာလား”

“အင်း... မေဖေ့ကိုလည်း ထမင်းကြော်ကျွေးခဲ့တယ်”

ဟုဆိုသဖြင့် မေမေက ပြုံးလာကာ ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်
ကို လှမ်းယူလိုက်ပါသည်။

“မေမေ အားမရှိပါဘူး၊ ပန်းကန် မ၊မနိုင်ဘူး။ ကျွန်မ
တိုက်မယ်”

ဟုဆိုပြီး ဆန်ပြုတ်ကို ဇွန်းဖြင့်ကော်ကာ တိုက်တော့
မေမေက အားပါးတရစားရှာပါသည်။ သူမရင်ထဲ ပီတိဖြစ်ရပါ
သည်။ ရွာကအမေလို ပေါ့တယ်ငန်တယ်ချေးမများဘဲ အားပါး
တရစားနေသောမေမေ့ကြောင့် ရင်ထဲမှာ ခံစားရပါသည်။

ထိုစဉ် သူမအနားသို့ တစ်စုံတစ်ယောက် ရောက်လာ
ခဲ့ပါ၏။ မှန်ပါသည်။ သူမ၏ဒေါက်တာလေး ဖြစ်ပါသည်။

“ဪ၊ အန်တီက အားပါးတရတောင် စားနေတာ
ပါလား”

“ဟင်”

“စားပါ... စားပါ။ အန်တီနေမကောင်းဘူးဆိုလို့ ကျွန်
တော် ဝင်ကြည့်တာပါ။ ပြီးတော့ ဒီနေ့က ညဂျုံတီမို့ တစ်နေ့ကုန်
အားတယ်လေ။ ငုဝါကြွေ၊ နေရတာ အဆင်ပြေတယ်မဟုတ်
လား”

ဟုဆိုတော့ သူမကပြုံးကာ ခေါင်းညိတ်ပြပါသည်။

“သမီးရောက်တော့ အန်တီရဲ့မျက်နှာက လန်းဆန်းနေ
တာပဲ။ ကျွန်တော့်ကိုတောင် မလိုတော့ဘူးထင်တယ်”

ဟုဆိုတော့ ဒေါ်ယမုံနာက ပြုံးကာ...

“သမီးက အချက်အပြုတ်ကောင်းတယ်၊ ဆန်ပြုတ်ကို
ကောင်းကောင်းလုပ်တတ်တယ်”

“ဪ၊ ငုဝါကြွေက ကိုယ်တိုင်လုပ်ပြီး ပြုစုနေတာ
ပေါ့လေ”

“အဲလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“ထမင်းတောင် ကြော်ထားသေးတယ်တဲ့။ သားရော
စားသွားပါလား”

“စားရမှာပေါ့၊ ကျွန်တော်လည်း ထမင်းကြော်စားချင်
နေတာ”

သူက ရင်းရင်းနှီးနှီးဆိုတော့ သူတို့တွေမှာ သာမန်ထူထောင်

၃၂၂ □ မယ်နိုင်

ပိုပြီး ရင်းနှီးလာရသလို ခံစားရပါ၏။

“သမီးကို ဒီက ဆရာဝန်လေးက လက်ထပ်မှာတဲ့”

ဟု မေမေက မထင်မှတ်ဘဲ ပြောချုပ်လိုက်စဉ်မှာ သူ
ရော သူမပါ အံ့အားသင့်သွားရပါသည်။

“ဆရာဝန်လေးရေ၊ သမီးက တော်တော့ ပေးရမှာ
နုမြောလာပြီ”

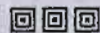
ဟုဆိုသဖြင့် သူ့ရဲ့မျက်နှာကြီး ရဲတက်လာကာ သူမကို
အားနာပြီး ကြည့်နေမိပါသည်။ သူမကလည်း ရှက်ပြီး ခေါင်းငုံ့
နေသဖြင့် အားလုံးမှာ ခေတ္တမျှ တိတ်ဆိတ်သွားရပါသည်။ ထို
တိတ်ဆိတ်ခြင်းက လူကိုပိုပြီးအနေခက်စေ၍ သူက...

“ငှါကြော သွားချင်တဲ့နေရာတွေကို ကိုယ် ဒီနေ့လိုက်
ပို့ပေးမယ်လေ”

ဟုဆိုတော့မှ တိတ်ဆိတ်မှုကြီးက ပျောက်ကွယ်သွားရ
ပါသည်။

“ကောင်းတာပေါ့”

ဟု မေမေက ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပြောသဖြင့် သူမရော သူပါ
ပြုံးမိသွားကြပါ၏။ ထိုအပြုံးများ၏နောက်ထွယ်တွင် ရင်ခုန်ခြင်း
တွေ ပါနေလိမ့်မည်ဟု မည်သူမှထင်မှတ်မထားကြပါချေ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၂၆)

တစ်နေ့ကုန် ငှါကြောနှင့်လျှောက်လည်ခဲ့ပေမယ့် သူ့ထံ
တွင် ပင်ပန်းမှုကြီးက ကျန်ရစ်မနေခဲ့ဘဲ ပေါ့ပါးလန်းဆန်းနေရ
ပါသည်။ ငှါကြောနဲ့တွေ့မှ သူ မလုပ်ဖူးတာတွေ လုပ်ခဲ့ရပါသည်။
ရုပ်ရှင်ကြည့်သည်၊ မိုးပျံယန္တရားတွေ စီးသည်၊ လမ်းဘေးမှာ
ရေခဲမုန့်စားသည်၊ ကလေးတွေသာသွားသည့် ရေခဲကမ္ဘာတို့လို
နေရာမျိုးကိုရောက်ရသည်။ သရဲအိမ်လိုနေရာမျိုးကို ရောက်ရပါ
သည်။

သူပျော်ရွှင်ပါ၏။ မသိတာများကို ဟန်မဆောင်ဘဲ မေး
နေသောငှါကြောရဲ့ဘေးမှာ နေရတာကို သူပျော်ပါ၏။ လူတွေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကိုင်းနေသည့် ပါတိတ်ဝမ်းဆက်လေးနှင့် လှချင်တိုင်းလှနေသောငှါကြွေကို ငေးရသည်ကို သူသဘောကျပါ၏။

ငှါကြွေက တစ်ခါတစ်ရံမှာ ကလေးတစ်ယောက်လို ရယ်တတ်သေးသည်။ ငှါကြွေထံမှ သူသဘောအကျဆုံးအပျက်ဖြစ်ပါသည်။ ငှါကြွေရဲ့ရိုးသားပွင့်လင်းမှုက တဖြည်းဖြည်း သူ့နုလုံးသားကို လွှမ်းမိုးစပြုလာခဲ့ပါ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုအိမ်သို့ သူက အကြောင်းမရှိအကြောင်းရှာကာ သွားချင်နေမိပါသော်လည်း သူအနေနှင့် ကူရန်ဆည်ရမည့်အခြေအနေမို့ ညဂျူတီပြီး၍ အိမ်ပြန်ချိန်တွင် ထိုအိမ်သို့မဝင်တော့ပါဘဲ မိမိအိမ်သို့သာ တန်းပြန်လာပြီး လန်းဆန်းသွားအောင် ရေချိုးပစ်ပြီးချိန်မှာတော့ ဖုန်းဝင်လာပါသည်။

“ဟဲလို”

သူက ပြန်ထူးလိုက်ချိန်မှာတော့ တစ်ဖက်အသံက တိတ်ဆိတ်နေပါသည်။

“ဟဲလို”

ဒုတိယအကြိမ်ပြန်ထူးချိန်မှာတော့...

“င...င...အဲ...ကျွန်မပါ”

ဟု ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ပြောတော့ သူပြုံးမိပါသည်။

“အဲ. ဟို... အဲဒီက ကိုညီ၊ အဲ... ကိုညီတန်ခူးလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ညီတန်ခူးပါ”

သူက ရင်းနှီးစွာပြောတော့မှ...

“အိမ်... အဲ... ကိုညီတန်ခူး အိမ်မှာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ပြော... ဘာကိစ္စလဲ”

“အဲ... ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ အိမ်မှာ ဒီနေ့မှန်ဟင်းခါးချက်တာနဲ့ အဲဒါ... အဲဒီက စား... စားချင်မလားလို့ပါ”

ရိုးစင်းသော သူ့ရဲ့ငှါကြွေလေးက စကားကို မပြောတတ်ပြောတတ်နှင့် ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ပြောလျှင် သူကပြုံးကာ...

“ကိုယ်စားချင်ရင် ငှါ လာပို့မလို့လား”

“ပို့မှာပေါ့၊ အေးမြနဲ့အတူ လာခဲ့မယ်လေ”

ဟုဆိုတော့ သူဝမ်းသာသွားရပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင်...

“ကိုယ်စောင့်နေမယ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါဆို ကျွန်မလာခဲ့မယ်နော်”

ဟုဆိုကာ ဖုန်းလိုင်းပြတ်တောက်သွား၍ သူက ပြုံးကာ ဖုန်းကိုကြည့်နေဖြစ်ပါသည်။ ငှါကြွေလာမည်ဆို၍ သူက အကျိုးကိုစမတ်ကျကျဝတ်ပြီး တိဇွိကလာသောသတင်းများကိုကြည့်ကာ မသိမသာပင် ငှါကြွေကိုမျှော်နေခဲ့ပါသည်။ အချိန်က သူ့နေ

၃၂၆ ◻ မယ်ခိုင်

ထက်ပိုကြာနေသည်ဟု ထင်ပါသည်။ နာရီကကြည့်ကြည့်နှင့် ဖြစ်
နေသောသူက ရောက်တတ်ရာရာဖြစ်နေခဲ့ပါသည်။

“တီးတောင်!...”

ဆိုသောအသံကြားရပြန်တော့လည်း ရင်ခုန်မိသလိုလို
တော့ ရှိသာ။ သူက တံခါးကိုဖွင့်ပေးလိုက်စဉ်မှာတော့ ငှက်ကြွေ
နဲ့ အေးမြကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။ သူက ငှက်ကြွေရဲ့လက်ထဲမှ
ချိုင့်ကိုယူကာ...

“ဘာနဲ့လာတာလဲ”

“ဖေဖေလိုက်ပို့ပေးတာ”

“အန်တီကရော”

“အိမ်မှာပဲ၊ အစ်မက ဒီနေ့ ရုံးက ခွင့်ယူထားတယ်တဲ့”

“လာ... ဝင်ထိုင်ဦးလေ၊ အပြန်တော့ ကိုယ်လိုက်ပို့
ပေးပါ့မယ်”

ဟုဆိုပြီး ဆက်တီတွင် အားလုံးဝင်ထိုင်လိုက်ကြပြီးမှ
အေးမြက...

“ဆရာ ဒါတွေ ကျွန်မ လှယ်ပေးမယ်လေ”

ဟုဆိုပြီး ထွက်သွားသဖြင့် သူနှင့်ငှက်ကြွေသာ ကျန်ရစ်
ခဲ့ကြပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကံကြမ္မာနေ့စွဲ ◻ ၃၂၇

“ရန်ကုန်မှာ နေရတာ ပျော်ရဲ့လား”

“ပျော်ပါတယ်၊ ကိုညီတန်ခူးလည်းရှိတယ်လေ”

ဟုဆိုတော့ သူပြုံးပြီး သူမကိုကြည့်နေခဲ့ပါသည်။ သူမ
က သိပ်လှနေသည်ဟု သူ့ရင်ထဲ မှတ်ယူနေမိပါသည်။ သူက
သူမကိုငေးနေခဲ့ပေမယ့် သူမကတော့ သူ့အိမ်ကိုအကဲခတ်နေခဲ့
ပါသည်။

“ကိုညီတန်ခူးက ဒီမှာ တစ်ယောက်တည်းနေတာလား”

“အင်း”

“မိသားစုရော”

“မေမေက ဆုံးသွားပြီ”

“ဪ”

“ကိုယ်မွေးတဲ့ရက်မှာပဲ ကိုယ့်ဦးလေး ဆုံးတယ်လေ”

“ဦးလေး!”

“အင်း... ကိုယ့်အဖေရဲ့ညီပါ”

“အဲဒါဆို ဦးလေးမဟုတ်ဘူး၊ ဘဒ္ဒေးပေါ့”

“ဘဒ္ဒေး... ဟုတ်လား”

“အင်းလေ၊ မြန်မာလူမျိုးဖြစ်ပြီး ဒါလေးတောင်မသိဘူး
လား။ အမေ့ရဲ့အစ်ကိုကို ဦးကြီး၊ အမေ့ရဲ့မောင်ကို ဦးလေး

ရွှေပဒေသာစာပေ

၃၂၈ ◻ မယ်နိုင်

အဖေ့ရဲ့အစ်ကိုကို ဘကြီး၊ အဖေ့ရဲ့ညီကို ဘဒွေးလေ”

ဟု ဆရာမကြီးတစ်ယောက်လို ပြောနေသောငှါကြွေးလေးကို သူမြတ်နိုးသွားရပါသည်။ ငှါကြွေက သိပ်ကိုနွေးထွေးသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟုမြင်မိပါသည်။

“ဒါဆို ထမင်းကို ဘယ်သူချက်ပေးသလဲ”

“မနက်ပိုင်း အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်ကို နှစ်နာရီလောက် ငှားထားတယ်။ ဒီနေ့က ကိုယ် ညဂျူတီမို့ မလာတာ”

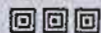
“ရပါတယ်၊ အေးမြနဲ့ကျွန်မ ချက်ပေးသွားမယ်”

“မချက်နဲ့တော့၊ မင်းတို့အိမ်မှာပဲ ကိုယ်လိုက်စားမယ်လေ”

ဟုဆိုတော့ သူမပြုံးနေခဲ့ပါသည်။ သူမရဲ့အပြုံးကို သူငေးနေသောအချိန်တွင် အေးမြက သူတို့အနား ရောက်လာပြီး

“ဆရာ စားလို့ရပါပြီ”

ဟုဆိုသဖြင့် သူရောသူမပါ စားပွဲဝိုင်းနားသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်တွင် အေးမြက ဆေးကြောစရာရှိသည်များကို ဆေးကြောနေပြီမို့ သူမက ဘာမှလုပ်စရာမရှိ၍ သူ့နားမှာသာ ထိုင်နေခဲ့ပါသည်။ သူစိတ်ကူးယဉ်သွားမိပါသည်။ သူစားသောက်နေချိန်တွင် သူ့နားမှာ ထိုင်နေသည့်ဇနီးသည်လေးက ရှိနေပြီလို့။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၂၇)

“ငှါကြွေ၊ မင်း သိပ်ကိုပျော်နေသလား”

ဟုဆိုကာ သူမရဲ့အခန်းထဲသို့ သူမရဲ့အစ်မ လင်လာသဖြင့် သူမက လဲလျောင်းနေရာမှ ထထိုင်ကာ...

“ဘာလို့လဲ အစ်မ”

“မင်း၊ ရွာကိုမပြန်သေးဘူးလား”

“ဘာလို့လဲ အစ်မ”

“မင်းရှိနေရင် ငါ ငရဲကျသလို ခံစားရလို့ပါ”

“ရှင်!”

“မင်းနဲ့ကိုညှိကို ကြည့်ရတာ ငါ့ရင်ထဲ မီးစနဲ့ထိုးသလို

ရွှေပဒေသာစာပေ

ခံစားရတယ်။ မင်းကို ငါကြောက်တယ် ငုဝါကြွေ။ မင်းနဲ့ငါ တစ်
ယောက်ယောက် ဒီအိမ်မှာမရှိမှ ကောင်းမယ်”

အစ်မဖြစ်သူရဲ့စကားကြောင့် သူမဝမ်းနည်းသွားရပါ၏။

“မင်း ငါ့ရဲ့ခံစားချက်ကို မသိပါဘူး... မသိနိုင်ဘူး။

မင်းမှ ငါ့လိုအထီးကျန်မနေခဲ့ဖူးဘဲ။ မင်းက ငါ့ရဲ့ညီမအရင်းပါ။
ငါလည်း မင်းကိုချစ်ခင်ချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ကိုတယ်သူမှ မချစ်
ခင်ကြဘူး။ မင်းရှိတော့ ငါ့ဘဝက ပိုဆိုးလာတယ်။ မင်းသိရဲ့လား။
ငါက ငါ့ကို သမီးလို့ခေါ်တဲ့မေမေရဲ့အသံကို ကြားချင်ခဲ့တာ။ ငါ
မကြားရတဲ့ အဲဒီခေါ်သံကို မင်းကျတော့ နားညည်းအောင် ကြား
နေရတာ၊ ငါ ရင်နာတယ်။ ငါ့ရင်ထဲမှာ နာကျင်ခံစားရတယ်။
အဲဒီနာကျင်မှုကို ပြည့်ဝတဲ့မေတ္တာတွေ ရထားတဲ့နင်ကတော့ ဘယ်
သိပါ့မလဲ။ ငါ့ရင်ထဲမှာ ရင်နာနေတယ် ငုဝါကြွေရယ်။ ငါ့ဆီက
လူတွေကို ကျေးဇူးပြုပြီး မင်းဆွဲယူမသွားပါနဲ့”

ဟုဆိုနေသော သူမရဲ့အစ်မကြောင့် သူမ ငိုချင်လာရ
ပါသည်။

“အဲဒီလိုဖြစ်နေတဲ့ ငါ့ရဲ့စိတ်ကိုလည်း ငါမုန်းတယ်။ မင်း
ကို မနာလိုနေတဲ့ငါ့ရဲ့စိတ်ကိုလည်း ငါကိုယ်တိုင် မုန်းနေခဲ့ပါတယ်။
မင်းက ငါ့ရဲ့ညီမပဲ၊ ငါ မင်းကိုချစ်ချင်ပါတယ်။ မင်းက သနား

စရာကောင်းမှန်းလည်း ငါသိပါတယ်။ ငါ့ရင်ထဲမှာလည်း ခံစားနေ
ရပါတယ်။ ဒါကြောင့် မင်းကိုငါမမုန်းမိသေးခင် မင်းပြန်ပါတော့
ငုဝါကြွေ”

ဟုဆိုနေသော ပိတောက်ခြွေရဲ့မျက်ဝန်းမှာလည်း မျက်
ရည်တွေ စိုရွှဲနေရသလို ငုဝါကြွေရဲ့မျက်ဝန်းမှာလည်း မျက်ရည်
တွေ ပြည့်အိုင်နေရပါသည်။

စကားတွေ ထပ်ပြောချင်နေသေးပေမယ့် လည်ချောင်း
ဝမှ ထွက်မလာတော့တဲ့အတွက် မျက်ရည်တွေ ပြည့်အိုင်နေသော
သူမက မျက်ရည်တွေနှင့်ငုဝါကြွေကို ဝမ်းနည်းစွာကြည့်နေခဲ့ပါ
သည်။

“ကျွန်မ အစ်မကိုနားလည်ပါတယ်”

ဆိုသော ငုဝါကြွေထံမှအသံကို ကြားရစဉ်မှာတော့ သူမ
ရင်ထဲ ပူလောင်သွားကာ ငုဝါကြွေကိုသာ သိုင်းဖက်ပြီး ငိုပစ်လိုက်
ပါသည်။

“ငါလည်း မင်းကိုချစ်ချင်ပါတယ် ငုဝါကြွေ”

ဟုသာပြောပြီး အခန်းထဲမှ ချာခနဲလှည့်ထွက်ခဲ့စဉ်တွင်
အခန်းဝ၌ မေမေ့ကို မားမားကြီးရပ်လျက် တွေ့လိုက်ရပါသည်။
ပိတောက်ခြွေ အံ့သြသွားရပါသည်။ ပြီးတော့ ထိတ်လန့်

၃၃၂ ◻ မယ်နိုင်

သွားရပါတ်။ မေမေများ သူမကို တစ်ခုခုပြောလာတော့မယ်ဟု ထင်ထားပေမယ့် မေမေက သူမကိုသိုင်းဖက်လာခဲ့ပါသည်။

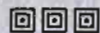
မေမေ့ရဲ့ထူးဆန်းတဲ့အပြုအမူကြောင့် သူမ အံ့သြသွားရပါသည်။

“သမီး ဒီကြားထဲ သိပ်အထီးကျန်နေခဲ့သလား။ မေမေ တောင်းပန်ပါတယ်။ ဒါတွေ မေမေ တမင်ရည်ရွယ်ပြီး လုပ်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ သမီးကြီးက မေမေ့ရဲ့သမီးပါ။ မေမေမချစ်ဘဲ နေပါ့မလား။ ပိတောက်ခြွေလေးရယ်... မေမေတောင်းပန်ပါတယ်။ မေမေက သမီးကိုသိပ်ကိုအထီးကျန်နေစေခဲ့တာလား”

“မေမေရယ်”

“သမီးတို့ကို မေမေသိပ်ချစ်တယ်။ သမီးတို့နှစ်ယောက် စလုံးကို ချစ်ပါတယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ အချစ်မရှိခဲ့သလို ဘယ်သူ့ကိုမှ လည်း မေမေက အချစ်မလိုခဲ့ဘူးဆိုတာ ငါ့သမီးကြီး အမေဖြစ်လာတဲ့အခါ နားလည်လာမှာပါ”

ဟု မေမေက သူမရဲ့ကျောကိုသပ်ပြီး ဆိုသဖြင့် သူမ ဝမ်းနည်းစွာပင် မေမေ့ရင်ခွင်ထဲ အားပါးတရင့်ချပ်လိုက်ပါတော့သည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၂၈)

“ကျွန်မကို ရွာပြန်ပို့ပေးပါလား”

ဟုဆိုသဖြင့် ညီတန်ခူးမှာ သောက်နေသောရေပင် သီးသွားရပါသည်။

“ကျွန်မ ရွာပြန်ချင်တယ်”

“ဘာလို့လဲ”

သူကမေးတော့ သူမကပြုံး၍သာ နေခဲ့ပါတ်။ ထိုအပြုံးကို သူ အကဲခတ်မိပါသည်။ ထို့ကြောင့်...

“ပိတောက်ခြွေကြောင့်လား”

ဟု သူက တိတိကျကျပြောလိုက်ပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

သူပြောတာ မှန်သွား၍ထင်ပါသည်။ ၎င်းကြော့ရဲ့မျက်နှာမှာ ပျက်ယွင်းသွားရပါသည်။

“သူ့ကြော့ သိပ်မခံစားပါနဲ့၊ ကိုယ်လည်း သူ့ကိုစိတ်တိုခဲ့ဖူးပေမယ့် သေသေချာချာတွေးကြည့်တော့ ပိတောက်ခြွေကလည်း သိပ်ကိုသနားဖို့ကောင်းပါတယ်”

ဟုသူကဆိုတော့ သူမ မျက်ရည်ဝဲလာခဲ့ပါသည်။

“ကျွန်မလည်း သိပါတယ်၊ ကျွန်မရှိနေရင် ကျွန်မကိုပဲ ဂရုစိုက်ကြမှာမို့ ကျွန်မပြန်ချင်တယ်။ ဖေဖေနဲ့မေမေက ကျွန်မကို သနားနေတာပါ”

“ကိုယ်နားလည်ပါတယ်”

“အစ်မက ကျွန်မကြောင့် သိပ်ကိုအထီးကျန်နေတယ်”

ဟုဆိုနေသောငုဝါကြော့ကို သူကြင်နာစွာ ငေးကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

“ကျွန်မ ပြန်တော့မယ်”

“ကိုယ့်မှာ တားပိုင်ခွင့်မရှိပေမယ့် မပြန်ပါနဲ့လို့ ကိုယ်တားပါရစေ”

“ဘာလို့လဲ”

“ကိုယ် မင်းကိုချစ်နေလို့ပါ”

“ဟင်!”

သူ့စကားက နှုတ်ဖျားက ထွက်လာခဲ့ပေမယ့် သူမရင်ထဲထိအောင် ပြင်းပြင်းရှရှ ထိမှန်သွားရပါသည်။

“အမှန်က ကိုယ် ဒီလိုမြန်မြန်ကြီးပြောဖို့ မရည်ရွယ်ခဲ့ပါဘူး။ ကိုယ်က ကိုယ်တန်ဖိုးထားရတဲ့လူကို တန်ဖိုးရှိရှိလေးပြောချင်ခဲ့တာပါ။ ဒါကြောင့် ခဏစောင့်နေပေးပါ။ ကိုယ် မင်းကို ဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိချစ်ခွင့်ပန်ချင်သေးတယ်”

ဟုဆိုနေသော ကိုလူချောကို သူမ မကြည့်ဝံ့ပါတော့ချေ။

“ကိုယ့်ဘဝက လိုအပ်ချက်တွေ သိပ်များနေပါတယ်။ အဖေက နောက်အိမ်ထောင်နဲ့မို့ ကိုယ့်ကိုလှည့်မကြည့်ဘူး။ အဖေက ဆုံးသွားပြီး တစ်ယောက်တည်းနေရတယ်။ ကြင်ကြင်နာနာ သိပ်မပြောတတ်ပေမယ့် မင်းကိုတော့ ပျော်အောင်ထားမှာပါလို့ ကိုယ်ကတိပေးပါတယ်”

ဟုဆိုနေသော ညီတန်ခူးကို သူမ ထင်မှတ်မထားပါဘဲ အမှတ်တမဲ့ပင် ငေးကြည့်ဖြစ်သွားပါသည်။

“ကိုယ် ဘယ်တုန်းကမှမပြောခဲ့တဲ့ ကိုယ့်ဘဝကို မင်းသိအောင် ပြောပြချင်ပါတယ်။ မင်းဆုံးဖြတ်ပါ။ ကိုယ့်ကိုလွှတ်ခံ

သင့်လက်မခံသင့်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ကြံ့ပြောပါရစေ၊ ကိုယ့်ကိုမငြင်း
လိုက်ပါနဲ့။ ကိုယ့်ဘဝမှာ မင်းကသာလျှင် ထူးထူးခြားခြား ကိုယ်
ချစ်မိသွားတဲ့သူမို့ပါ”

ဟုဆိုပြီး အဝေးကိုငေးကြည့်ကာ...

“ကိုယ့်ကို သင်္ကြန်အကျနေ့မှာမွေးလို့ ညီတန်ခူးလို့ နာ
မည်မှည့်ခဲ့တာ။ ကိုယ့်မှာ အစ်ကိုတစ်ယောက်ရှိပါတယ်။ ပြီးတော့
ဖေဖေမှာလည်း သိပ်ချစ်ရတဲ့တစ်ဦးတည်းသောညီ ရှိတယ်။ ကိုယ်
မွေးတဲ့နေ့မှာပဲ ဖေဖေညီက ဆုံးရှာယ်။ ကိုယ်တစ်နှစ်ပြည့်တဲ့နှစ်
မှာပဲ ကိုယ့်အစ်ကိုက တိုက်ပေါ်ကပြုတ်ကျပြီး ဆုံးခဲ့တယ်”

“အို! ဘုရား... ဘုရား”

“ဖေဖေ စိတ်လေပြီး အိမ်ကိုပြန်မလာတော့ဘူး။ နောက်
တော့ တခြားမိန်းမနဲ့လက်ထပ်လိုက်တယ်။ မေမေက ကိုယ့်ကို
ပြုစုရင်းနဲ့ နေခဲ့တယ်။ ကိုယ့်အသက် ဆယ့်နှစ်နှစ်ပြည့်တဲ့နေ့မှာ
ပဲ ကွယ်လွန်သွားခဲ့တယ်”

သူမရင်ထဲ သူနှင့်ထပ်တူခံစားနေရပါသည်။ သူ့ရင်ထဲ
မှာ နာကျင်ခံစားနေရမယ်ဆိုတာ သူမ သိတာပေါ့။

“အဲဒီလောက်ထိ ကိုယ့်ရဲ့မွေးနေ့သင်္ကြန်ရက်တွေဟာ
အဓိပ္ပာယ်မဲ့ခဲ့တာပါ။ သင်္ကြန်တိုင်း ကိုယ့်အစ်ကိုရဲ့နှစ်ပတ်လည်

လုပ်ပြီး မေမေက ငိုတယ်။ နောက်တော့ ကိုယ်ပဲ မေမေနှစ်ပတ်
လည် အမှတ်တရတွေနဲ့ပဲ နေခဲ့ရတယ်။ မေမေချန်ထားခဲ့တဲ့ငွေ
ကြောင့် ကိုယ့်ဘဝ မခက်ခဲ့ပေမယ့် အထီးကျန်နေရတယ်။ ဒါ
ကြောင့် ကိုယ် ရည်းစားများခဲ့ပါတယ်”

“ကိုညီတန်ခူးအဖေကရောဟင်”

“အရင်ကတော့ ကိုယ့်ကို တစ်နှစ်တစ်ခေါက် လာတွေ့
ပါတယ်။ ဖေဖေမှာ သားတစ်ယောက် သမီးတစ်ယောက်ရှိတယ်
လေ။ ကိုယ့်ရဲ့အဖေတူအမေကွဲမောင်နှမတွေပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူတို့
တွေက ကိုယ့်ရဲ့မိသားစုမဟုတ်လို့ ကိုယ်အထီးကျန်ခဲ့ရတယ်။
မင်းနဲ့မတွေ့ခင်အချိန်ထိပေါ့။ မင်းဟာ ကိုယ့်ကိုအများကြီးပြောင်း
လဲပေးခဲ့တဲ့မိန်းကလေးပါ။ မင်းလောင်းတဲ့သင်္ကြန်ရေဟာ ကိုယ့်
အတွက် ပထမဆုံးပါ။ ပြီးတော့ ကလေးတစ်ယောက်လိုလျှောက်
လည်ဖူးတာလည်း မင်းနဲ့ပထမဆုံးပါ။ မင်းနားမှာ နေရရင် ကိုယ်
အထီးကျန်နေသလို မခံစားရဘူး။ မင်းက နွေးထွေးတယ်။ ကိုယ့်
ကိုပျော်ရွှင်စေတယ်။ ဒါကြောင့် မင်းနဲ့ မိသားစုဘဝလေးကို တည်
ဆောက်ခွင့်ပေးပါ ငုဝါကြွေ။ ကိုယ် မင်းကိုသိပ်ချစ်တယ်”

“ကျွန်မက ပညာမတတ်ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ နွေးထွေးပါတယ်”

“ကျွန်မက တောသူပါ”

“ဒါပေမဲ့ ယဉ်ကျေးပါတယ်”

“ပြီးတော့ ကျွန်မက ကောင်းတဲ့စကားတွေ မပြောတတ်ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ မင်းအသံက ချိုသာပါတယ်”

“ကျွန်မက မလှဘူး”

“ကိုယ့်မြတ်နိုးပါတယ်၊ ကိုယ့် မင်းကိုလက်ထပ်ပါရစေ”

ဟုဆိုနေသော ညီတန်ခူးကို သူမ ငေးကြည့်နေဖြစ်ပါသည်။ ယခုတော့ သူမက သူ့ကိုရဲရဲတင်းတင်းကြည့်ရဲနေခဲ့ပါပြီ။

“ကိုယ့် မင်းကို နောက်မှပဲ ခမ်းခမ်းနားနားချစ်ရေးပြန်ဆိုပါမယ်။ ဒါကြောင့် ခု ကိုယ့်ရဲ့အချစ်ကို လက်ခံလို့မရဘူးလား”

“အဲဒီလို မြန်မြန်ကြီး...”

“အဲဒီလိုမလုပ်ရင် မင်းကပြန်တော့မှာလေ။ ကိုယ့်ကို ပြန်ချစ်လို့မရဘူးလား ငုဝါကြွေလေးရယ်”

“ဘာလို့ ကျွန်မကိုမှချစ်တာလဲ”

“ကိုယ်လည်း မသိဘူး။ အချစ်က အကြောင်းပြချက်လိုလို့လား ငုဝါလေးရယ်။ အဲဒီလိုဆိုရင်တော့ ကိုယ်မပြောတတ်ဘူး။ ကိုယ် မင်းကိုချစ်နေတာပဲသိတယ်”

“ရှင်က တကယ်ပဲ ကျွန်မကိုလက်ထပ်မှာလား”

“တကယ်ပေါ့၊ ကိုယ် တကယ်လက်ထပ်ချင်တာပါ”

“ကျွန်မက ချစ်တဲ့သူနဲ့ လက်ထပ်တဲ့သူကို တစ်ယောက်တည်းပဲဖြစ်ချင်တာ”

“ကိုယ့်ကိုမချစ်လို့လားဟင်”

“ကျွန်မက မင်္ဂလာကို ရွာမှာပဲ ခမ်းခမ်းနားနားဆောင်ချင်တာ။ ပြီးတော့ တင်တောင်းတာကို ခံချင်တာ”

“ကိုယ့်ဆီမှာရှိတာတွေအားလုံးနဲ့တောင် တင်တောင်းချင်ပါသေးတယ်”

“အားလုံးကြီးမဆိုလိုပါဘူး။ သိန်းနှစ်ဆယ်ဆိုရင်ပဲ ရပါပြီ”

“ဘာ! သိန်းနှစ်ဆယ်”

“များလို့လား၊ ဒါဆိုရပါတယ်၊ ဆယ့်ရှစ်သိန်း။ ဒါဆိုရင်တော့ ဝင်းမြိုင်ထက် သာသွားပြီလေ”

“ငုဝါလေးရယ်”

မိုးသားလွန်းသော သူ၏ချစ်ရသူလေးကို သူက ကြင်နာစွာ ပွေ့ဖက်လိုက်သည်တွင် သူမက ရုန်းကာ...

“ရှင် အဲဒီလိုမလုပ်ရသေးဘူး”

“ဟင်! ဘာလို့လဲ”

“ကျွန်မနဲ့ လက်မှထပ်ရသေးတာ”

“ဟင်!”

“အမေကပြောတယ်၊ မိန်းကလေးက အနေမတတ်ရင် တန်ဖိုးမဲ့တယ်တဲ့။ တော်ကြာ ဆယ်ရှစ်သိန်းတောင် မတင်ဘဲ နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ဒီလောက်ထိ ရိုးသားတဲ့သူရဲ့ချစ်သူလေးကို သူ မမြတ်နိုးဘဲ နေပါတော့မလား။ သူသိပ်ကိုချစ်မိသွားပါပြီလေ။ ခေါင်းကနေ ခြေဖျားအဆုံးထိ အရာအားလုံးကိုပေါ့။

“ကိုယ်ကတိပေးပါတယ်၊ ကိုယ် မင်းကို သိပ်ကိုဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိ လက်ထပ်ပါ့မယ်။ ပြီးတော့ လက်မှထပ်ရသေးခင်ထိ မင်းကို လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့မိအောင် နေပါ့မယ်။ မင်းခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် ဒီညနေပဲ အန်ကယ်နဲ့အန်တီကို ခွင့်တောင်းလိုက်တော့မယ်”

“မြန်လွန်းမနေဘူးလား”

“ကိုယ် မိမိရရဖမ်းဆုပ်ထားမှဖြစ်တော့မယ်လေ။ ဒါမှ မဟုတ်ရင် မင်းထွက်ပြေးသွားလိမ့်မယ်”

“ကျွန်မကို တကယ်ပဲ လက်ထပ်ချင်တာလား”

“ကိုယ့်ကိုမယုံလို့လား”

“မယုံနိုင်တာပါ။ အိပ်မက်ကြီးလိုပဲ။ ဒီကသူက ကျွန်မကိုချစ်လာလိမ့်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ မထင်ခဲ့ဖူးဘူး။ ဒါပေမဲ့ အိပ်မက်တော့ မက်ခဲ့ဖူးတယ်”

“ဘယ်တုန်းကလဲ”

“ရေလောင်းလိုက်တဲ့နေ့ကတည်းကပဲ”

“ဟင်! တကယ်”

“ရှင်က ချောတယ်လေ”

ဟုဆိုတော့ သူကပြုံးလိုက်ပါသည်။ သူမရဲ့လက်ဖျားလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ချင်ပေမယ့် ချုပ်တည်းထားရပါသည်။

“ကိုယ် မင်းကိုပိုပြီးချစ်မိလာပြီ ငုဝါရယ်။ မင်းသာ ကိုယ့်ကိုထားသွားခဲ့မယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ကမ္ဘာက နေချင်ရာမကောင်းတော့ပါဘူး”

“ဘယ်သူကရော ရှင်ကိုထားခဲ့မယ်ပြောလို့လဲ”

“မထားခဲ့ဘူးလား”

“ကျွန်မလည်း ရှင်နဲ့အတူ နေချင်ပါတယ်။ ရှင်ကြောင့် မိဘတွေကိုတောင် ထားခဲ့ရတာပါ။ ရှင်ပြန်သွားရင် ကျွန်မက လွမ်းနေရမှာလေ”

၃၄၂ ◻ မယ်ခိုင်

“တကယ်”

“တကယ်ပေါ့... ရှင့်ကိုမျှော်နေရတာနဲ့တောင် ဆရာကန်တော့ပွဲလည်း မသွားနိုင်၊ လယ်ထဲလည်း မသွားနိုင်နဲ့ ဘယ်လောက် ဒုက္ခများတယ်ထင်သလဲ”

သူပျော်ရွှင်သွားရပါသည်။ သူလုံးဝထင်မထားခဲ့သည့် အခြေအနေပါ။

“ငှာလေးရယ်၊ ကိုယ် မင်းကိုသိပ်ချစ်ပါတယ်။ အထီးကျန်တဲ့ ကိုယ့်ဘဝထဲမှာ မင်းကိုပျော်ရွှင်အောင်ထားပါ့မယ်။ ကိုယ်တို့ သာယာတဲ့မိသားစုဘဝလေး တည်ဆောက်ရအောင်နော်”

ဟု သူကဆိုတော့ သူမက မျက်လွှာလေးချကာ ခေါင်းညိတ်နေခဲ့ပါသည်။

သူ့ကမ္ဘာက ငှာလေးကြောင့် သိပ်ကိုလှပသွားခဲ့ပါပြီ။ သူပျော်ရွှင်ရပါသည်။ ကွဲအက်ခြောက်သွေ့နေသော သူ့ရဲ့ကမ္ဘာပေါ်သို့ မိုးစက်မိုးပေါက်လေးတွေက ခုန်ချ၍လာခဲ့ပါပြီ။ မကြာခင် သူ့ရဲ့ကမ္ဘာတွင် လှပသောမြက်ခင်းကြီးနဲ့ ပန်းပွင့်တွေ ဝေဝေဆာဆာဖြင့် သာယာလှပပါတော့မည်။

သူ မြတ်နိုးရပါသည်။

ပန်းပိတောက်လောက် သတင်းမကြီးပေမယ့် ဒီရွှေဝါ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကံကြမ္မာနေ့စွဲ ◻ ၃၄၃

ရောင် ငှာလေးကိုပဲ မြတ်နိုးပါသည်။

ငှာကြွေလေးများကို တန်ခူးလက ကျီစယ်၍နေပါလိမ့်မည်။

ရသတို့နှင့်ပြည့်စုံပါစေ...

မယ်ခိုင်

BURMESE
CLASSIC
.COM